"cogito ergo sum"

Haziran/Temmuz 2017 Sayı 4-5

HAYALİ-ET

Hayal Gücü Tetikleyicisi

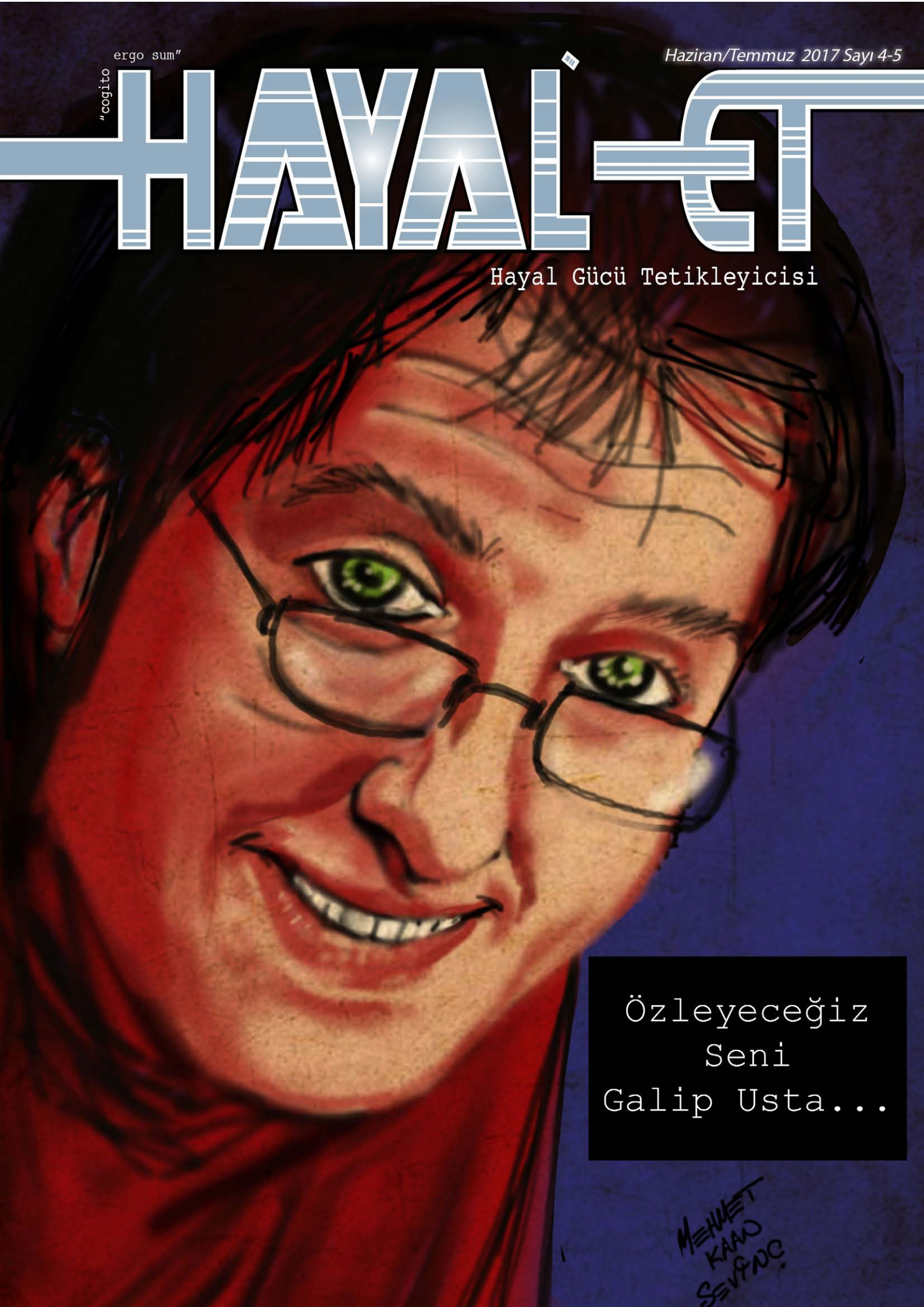

Hayalet
Haziran/Temmuz
2017
Sayı: 4-5

Yayın yönetmeni
Editör
Mehmet Kaan Sevinç

Hayalet Haziran/Temmuz 2017 Sayı 4-5'in oluşmasında değerli katkıları ile destek veren arkadaşlarımız

Atilla Bilgen-Aynur Kulak-Emrullah Çıta-Eren Ersoy
Gökçe Mehmet Ay-Haluk Sarıteke
Mehmet Berk Yaltırık-Melahat Yılmaz- Oğuz Özteker-
Okan Kasnak-Reha Ülkü-Seda Cebeci-Sezin Mavioğlu-
Süheyl Toktan-Timuçin Tecim-Ümit Kireççi-Özgün Uysal-
Yakup Kamer-Yusuf Gürkan

Grafik Tasarım
Gülhan Sevinç

e-Mail
hayaleteposta
@gmail.com

Editörden...

Hayalet Haziran/Temmuz 2017 Sayı 4-5 nihayet yayında.

Düsturumuz her ayın dibinde masa üstünüzde idi ama biraz geciktik diyeceğim de diyemiyorum, hani Temmuza ayına bile sarktık.

Neden derseniz mücbir sebep, mecbur sebep… Seç beğen al.

Son 120 yıl önce yaşanan cehennem sıcaklarının nüksetmesi, bilgisayarlardan yayılan sıcaklığın ortamı daha da pişirmesi, beklenmeyen gelişmeler vs… Mücbir sebeplerden bazıları.

Son 15 senedir gittikçe artan bir şekilde hayatımızın boka batması… Mecbur sebeplerin en başında.

Neyse, şöyle yada böyle bu sayımızı yayınlayabildik, şimdi önümüzdeki maçlara bakacağız.

Hepinize iyi okumalar.

Hayal'et

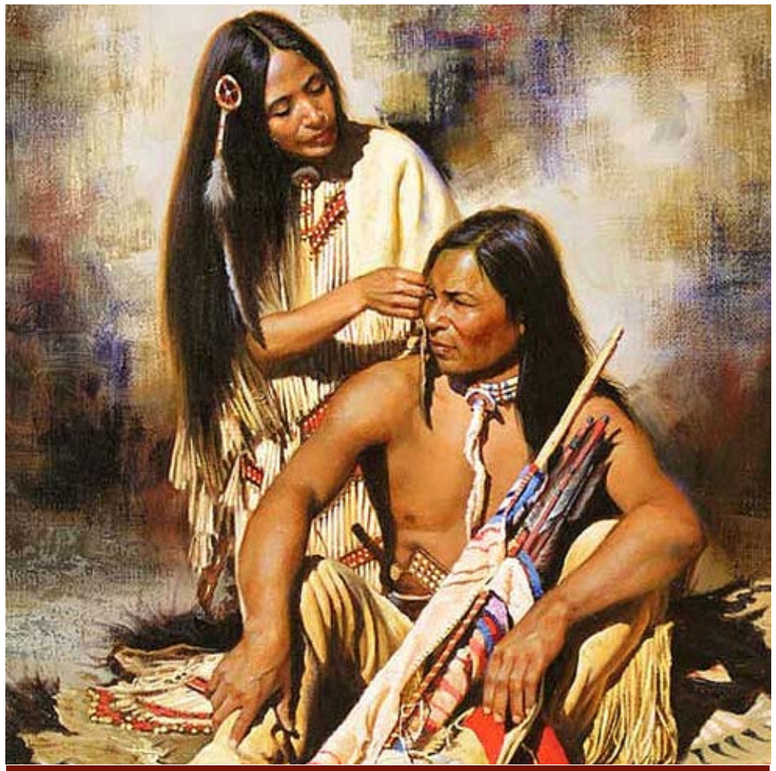

KIZILDERİLİ ATASÖZLERİ

Son ırmak kuruduğunda, son ağaç yok oIduğunda, son balık öldüğünde; beyaz adam paranın yenmeyen birşey olduğunu anlayacak.

Yeryüzü, bize atalarımızdan miras kalmadı, çocuklarımızdan ödünç aldık

İnsan iki ruhludur içinde bir iyi köpek birde kötü köpek kavga eder. Hangisini daha çok beslersen o kazanır.

Arkamda yürüme, ben öncün olmayabilirim. Önümde yürüme, takipçin oImayabilirim. Sana uymayabilirim. Yanımda yürü ki böylece seni görebileyim, böyIece ikimiz eşit oIuruz.

Kartalı vuran kendi tüyünden yapılmış oktur.

Su gibi oImalıyız. Her şeyden aşağıda, ama kayadan bile kuvvetli.

Dur, dinle. Hep konuşursan hiç bir şey duyamazsın.

İnsan tabiattan uzaklaştıkça kalbi katılaşır.

Biz ağaçlara zarar vermek istemeyiz. Ne zaman onları kesmemiz gerekse, önce onlara tütün ikram ederiz. Odunu asla ziyan etmeyiz, lazım olduğu kadar keser, kestiğimizin hepsini kullanırız. Eğer onların hislerini düşünmez ve kesmeden önce tütün ikram etmezsek, ormanın diğer bütün ağaçları gözyaşı dökecektir, bu da bizim kalbimizi yaralar.

POCAHONTAS

Pocahontas *(doğum: 1596, ölüm: 21 Mart 1617)* bir İngiliz olan John Rolfe ile evlendikten sonra İngiltere'nin Londra şehrine yerleşen ve hayatının son yıllarında burada ünlü olan Kızılderili kadın. Anadili Algonkin dillerinden Powhatan da denilen Virjinya Algonkincesi idi.

Hayatı

1595'te doğdu. Bir Kızılderili kabilesi olan Algonquinlerin şefi Wahunsenacawh *(Powhatan)*'ın kızıdır. Asıl adı Matoaka'dır. Pocahontas ise 'şımartılmış' anlamına gelen bir lakaptır. 1612 yılında, Pocahontas 17 yaşındayken, köle ve işçi arayışı içinde olan İngilizler'in tuzağına düştü. Bir yıla yakın bir süre Jamestown'da tutsak edildi. Bu sırada Kaptan John Smith ile arkadaş oldu. Tutsaklığı sırasında, 28 yaşındaki İngiliz dul bir tüccar olan John Rolfe, Pocahontas'tan hoşlandı. Rolfe'un asıl amacı yerli bir prensesle evlenerek gücüne güç katmak ve Trinidad'da yaptığı tütün sömürgeciliğinde çalışacak yerli işçiler bulmaktı. Rolfe, Pocahontas'a onunla evlenirse, onu buradan kurtaracağını söyledi ve Pocahontas bu teklifi kabul etti. Böylece ilk defa bir şefin kızı, bir İngiliz ile evlenmiş oldu.

Rolfe, Virginia Valisi'ne evlenme isteğini şu şekilde açıklar: *"Eğitimi kaba, davranışları barbarca, soyu lanetli bir kafir ile tarım işletmesinin yararı, ülkemizin onuru, Tanrı'nın yüceltilmesi, kendi kurtuluşum ve dinsiz bir yaratığı gerçek Tanrı'ya ve İsa dinine döndürmek..."*

5 Nisan 1614 tarihinde Pocahontas, Rebecca Rolfe adını aldı. Bu evlilik sayesinde Pocahontas'ın babası Powhatan, kabilesi ile İngilizler arasındaki barış da pekişti. Algonquin'ların şefi Powhatan, İngilizler adına yiyecek toplaması gerektiğine inandırıldı ve ona İngilizler tarafından *"Algonquinlerin Kralı"* adı takıldı. O sırada kıtlık çeken ilk İngiliz yerleşimcileri Pocahontas sayesinde açlıktan kurtarıldı. Powhatan, kızını John Rolfe'ye verince, İngilizlerin dostu olduğuna inandığını gösterdi.

Pocahontas, evlendikten kısa bir süre sonra Rolfe ile Thomas Rolfe adında bir çocuk sahibi oldu. 1616 yılında Rolfe, Pocahontas'ı Londra'ya götürdü. Pocahontas, burada vaftiz edildi. Ancak, Londra'nın havasına ve iklimine hiç alışamadı. Vücudu da bağışıklık sisteminin bilmediği hastalıklar kaptı. Ayrıca yaşadığı yeri de özlemeye başladı. Pocahontas, geri dönmek için birkaç girişimde bulundu,, ancak hiçbiri başarılı olamadı. Pocahantas, 21 Mart 1617'de, 21 yaşında öldü. Cesedi

Gravesend'da yakıldı. Mezarı kilisenin tadilat çalışmalarında yıkıldı.

1618 yılında babası Powhatan öldü ve İngilizlerin onu hayatı boyunca kullandıklarını anlayan Algonquinler intikam almak istedi. Ancak İngiliz silahlarının gücünü küçümsediler. Kısa bir süre sonra sekiz bin Algonquin'den yalnızca bin kadarı kaldı.

William Ordway Partridge, 1922'de Jamestown'daki St George kilisesine Pocahontas'ın bir heykelini yaptı.

1995 yılında Walt Disney Firması, Pocahontas adında bir çizgi film, yaptı.

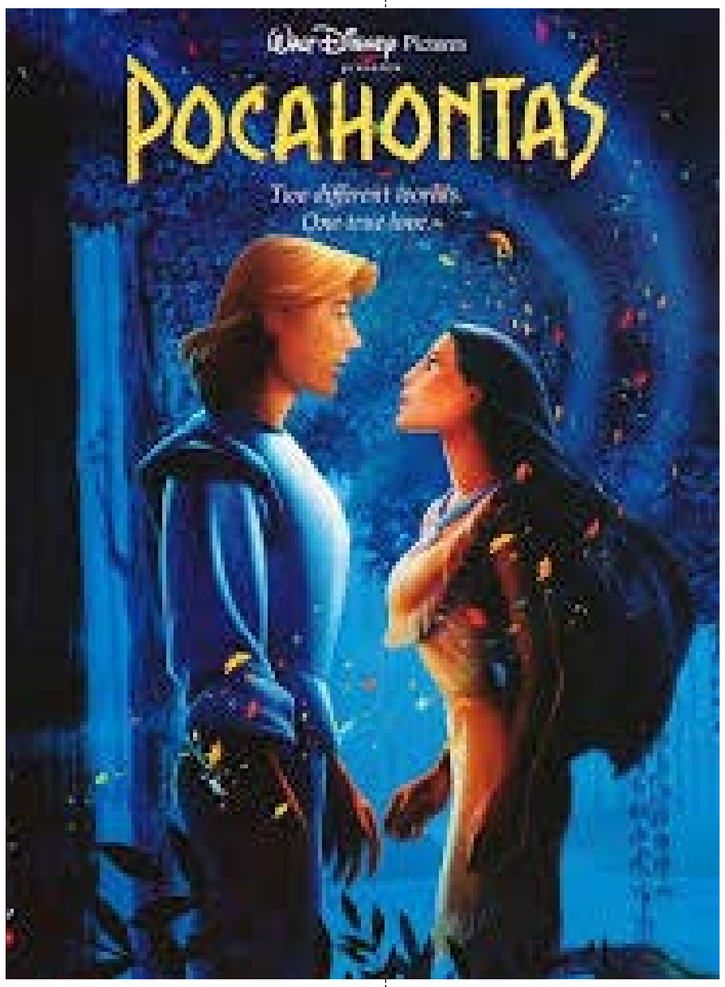

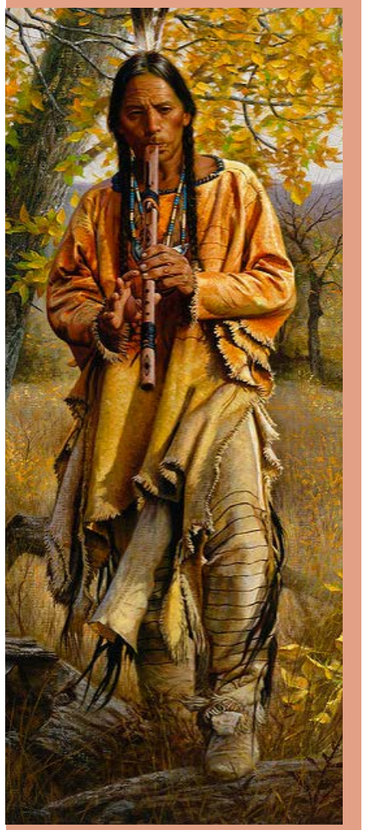

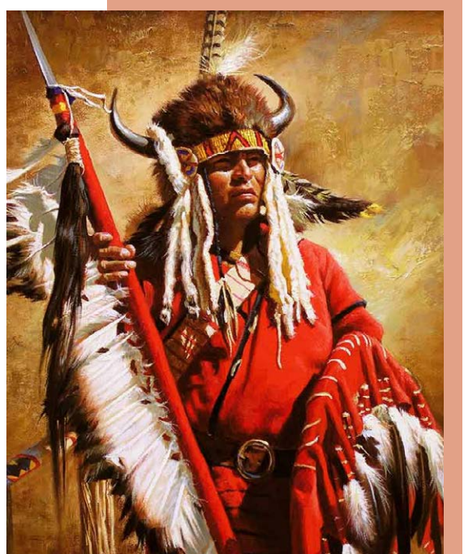

KIZILDERİLİ İNANÇLARI

Kuzey Amerika yerlileri veya diğer bir deyişle Kızılderililer farklı dil, gelenek ve ritüellere sahip pek çok kabileden oluştuğundan Kızılderili inançlarını tek başlık altında ele almak zordur. Bununla birlikte Kızılderili inançlarında bazı ortak unsurlara rastlamak mümkündür:

Doğayı ve doğadaki varlıkları kutsal semboller olarak görmek;

Belirli bir kutsal kitap yerine mitolojik hikâyelerin kabilenin kutsal kişileri tarafından aktarılması;

Şaman veya şifacı *(medicine man)* denilen ve ruhlar dünyası ile ilişki kuran seçilmiş kişilerin varlığı.

Barış çubuğu

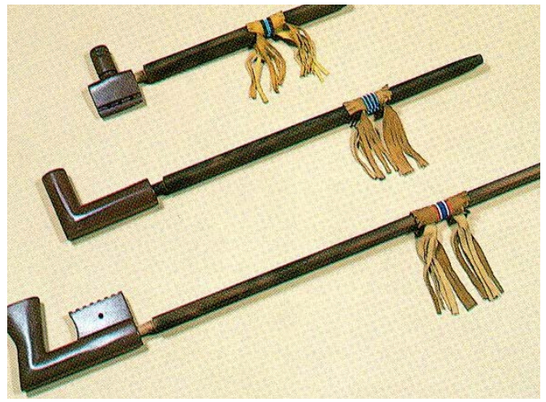

Barış çubuğu Kuzey Amerika yerlileri arasında ritüel amaçlı kullanılan tütün çubuğu. Calumet veya şaman piposu şeklinde de adlandırılır.

Barış çubuğu yapımında genellikle kızıl pipo taşı veya Güney Dakota'daki Big Stone Lake'in batısındaki Coteau des Prairies'den çıkarılan kızıl kil *(catlinite)* kullanılır.

Manitu

Manitu, kimi Amerika Kızılderilileri tarafından kullanılan bir terim olup, Algonkin halklarına göre, gözle görülmez, gizemli bir güçtür. İnsan kendisine sağladığı bireysel enerjiyi manitu'dan edinir. Kabile şamanları insanlara yardım amacıyla bu güçle irtibat kurabilirler. Bu güç Siu Kızılderilileri'nde *"Wakan"*, İroquois Kızılderilileri'nde ise *"Orenda"* adını almıştır. Kızılderililerdeki bu kavramın çeşitli kültürlere ait birçok tradisyonda prana, mana, qi ya da ch'i vb. gibi çeşitli adlarda belirtilen evrensel yaşam gücü kavramıyla hemen hemen eş olduğu görülmektedir. Fakat Kızılderili tradisyonlarında, manitu teriminin başına *"Yüce"* sözcüğü getirildiğinde terim çok farklı bir anlam kazanır : *"Yüce Manitu"* tüm yaratılışı canlandıran, ahengi sağlayan, her şeyin en güçlüsü olan *"Ulu Ruh"* anlamına gelir.

Bir Özgürlük Savaşçısı

Geronimo veya diğer adıyla Goyathlay, günümüzde Yeni Meksika olarak adlandırılan bölgede doğmuştu. Şef Mahko'nun torunu olan Geronimo, bir Bedonkohe Apaçi yerlisiydi.

GERONIMO

Doğum : 16 Haziran 1829

Ölüm : 17 Şubat 1909 *(79 yaşında)*
Fort Sill, Oklahoma, ABD

Ölüm sebebi : Ata binmeyle şiddetlenen zatürre

Defin yeri : Apaçi Kızılderili Mahkûm Savaş Mezarlığı
Fort Sill, Oklahoma

Milliyet Bidánku kabilesinden Apaçi

Geronimo *(Meskalero-Çirikavaca Goyaa?é "esneyen", 16 Haziran 1829 – 17 Şubat 1909),* Kızılderili lideri. Beyazlara karşı mücadele veren kahraman ve son kızılderili olarak tanınmıştır. Kendi adı öz dilinde Gokhlayeh *(Esneyen adam)* olarak biliniyor.

Geronimo veya diğer adıyla Goyathlay, günümüzde Yeni Meksika olarak adlandırılan bölgede doğmuştu. Şef Mahko'nun torunu olan Geronimo, bir Bedonkohe Apaçi yerlisiydi. Meksikalı askerler ona Geronimo, İspanyollar ise *"Jerome"* derlerdi. İsmi bu nedenle, sonradan Geronimo olarak bilinecekti.

GERONIMO

Sonora-Arispe'deki Apaçi yerlileri için, aslında o bir lider olarak görülüyordu. Geronimo'nun savaş kariyeri bir Chiricahua *(Apaçiler arasında en çok saygı duyulan apaçiler)* ve aynı zamanda şefi olan kayınbiraderiyle de bağlantılıydı. Juh adındaki bu şefin, sözcüsü olarak beyazlarla ilişki kurmuştu. Geronimo Amerikan hükümetine karşı savaşan son liderlerden biriydi. Apaçiler arasında ise son savaşçıydı. O sıralar Amerikalı yerleşimcilerin yanı sıra İspanyollarda bu bölgeye akın etmeye başlamıştı. Geronimo'nun hayatındaki en kötü anı da bu dönemde gerçekleşti. 1858 yılında bir gün eve döndüğünde, eşi, annesi ve 3 çocuğunu İspanyollar tarafından öldürülmüş olarak buldu.

Anlatılanlara göre Geronimo, beyaz olan herkese karşı nefret duymuş ve elinden geldiği kadar beyaz öldürmeye çalışmıştı. Onun bu intikam ateşi Apaçiler arasında bir üne sahip olmasını sağlamıştı. Arizona ve New Mexico'da yaşayan beyaz yerleşimcilere suratındaki agresif ifadesi ve vücudundaki Apaçi kanından dolayı hep korku saçacaktı. Geronimo, aslında bir şef değildi; ama bir şamandı *(şaman: tıp adamı – şifacı – büyücü)* ve bu yönü diğer özellikleri ile de birleşmiş, sonuçta ruhsal ve entelektüel bir lider olmasını sağlamıştı.

Apaçi şeflerinin hepsi, onun görüşlerine ve gücüne saygı duydu. 1870'te rezervasyon bölgesine *(San Carlos)* yerleştirilen Geronimo, buradan kaçmaya çalışacak; fakat tutuklanıp bölgeye geri gönderilecekti. Üç kez daha kaçmayı deneyen Geronimo, dördüncü kaçışında başarılı oldu ve yakalanamayınca, 500 izci ve 3000 Meksikalı asker onun peşine düştü. İzciler sonunda onu buldu ve rezervasyon bölgesine geri götürüldü. Ancak özgür ruhlu Geronimo bir yıl sonra 35 savaşçı, 109 kadın, çocuk ve gençle bu bölgeden de kaçmayı başardı. 1885'teki bu kaçışından 1894 yılına kadar Geronimo bulunamadı.

Bir keresinde 24 adamı ile 5000 süvariden kaçan Geronimo Dumanlı Dağlar'a sığınmış ve dağları didik, didik arayan süvariler ilginçtir ki Geronimo'nun izine bile rastlayamamıştı. Geronimo'yu yakalayamayan süvariler köylere saldırıp kadın ve çocukları öldürmeye başlamışlardı. Bunu duyan Geronimo sonunda dayanamadı ve halkına zarar gelmemesi için teslim oldu ve Oklahoma'daki Fort Sill'e yerleştirildi. Geronimo teslim olduğunda yanında en son 16 savaşçı 12 kadın ve 6 çocuk kalmıştı. Lawton'daki okul müdürü S.M. Barrett'a yerli bir çevirmen aracılığı ile hayatını kaydettirdi.

Geronimo bir savaş suçlusu olduğundan müdür Barrett, dönemin başkanı Theodore Roosevelt'e varıncaya dek, her makama yazarak "Sürgündeki Kızılderili'nin sözlerini kaydetmek için izin istemişti. Geronimo anılarını anlatmaya Apaçilerin yer yüzüne geliş hikâyesinden başlamıştı. İlk söyleşinin sonuna gelip, Barrett bir soru sorduğunda alacağı cevap şu oluyordu, "Ne söylüyorsam onu yaz." Ölümünden önce son günlerini geçirmek için Arizona'daki evine dönmek istemiş ancak izin verilmemişti. Ve 1909 yılında bir savaş mahkûmu olarak Oklahoma'da öldü. Kimilerine göre Geronimo işkence yapılarak öldürülmüştü. Öldükten sonra Geronimo rezervasyon bölgesinin arka tarafına gömülmüştü. Fakat -ilginçtir ki- ertesi gün Geronimo gömüldüğü yerde değildi.

Geronimo'nun sembolik mezarı Fort Sill – Oklahoma bölgesindedir. Apaçilere göre Geronimo kutsal topraklar olan dumanlı dağlardadır.

Okan Kasnak

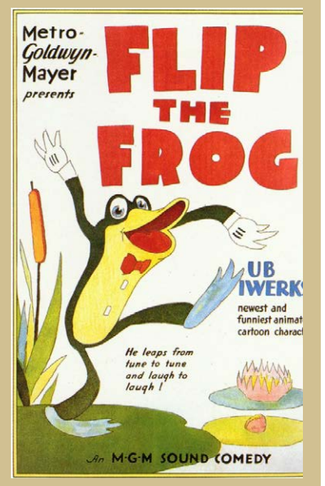

Ub, birçokları tarafından Walt Disney'in en eski dostu olarak kabul edilir ve bunun nedeni kariyerinin çoğunu Walt ile geçirmesidir.

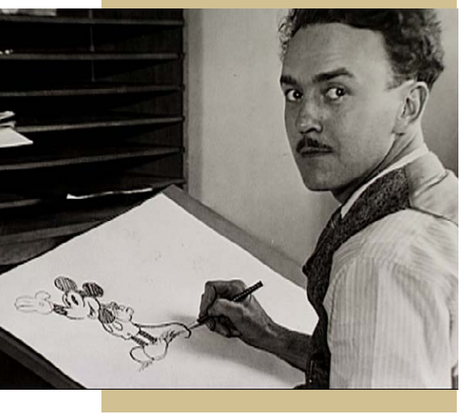

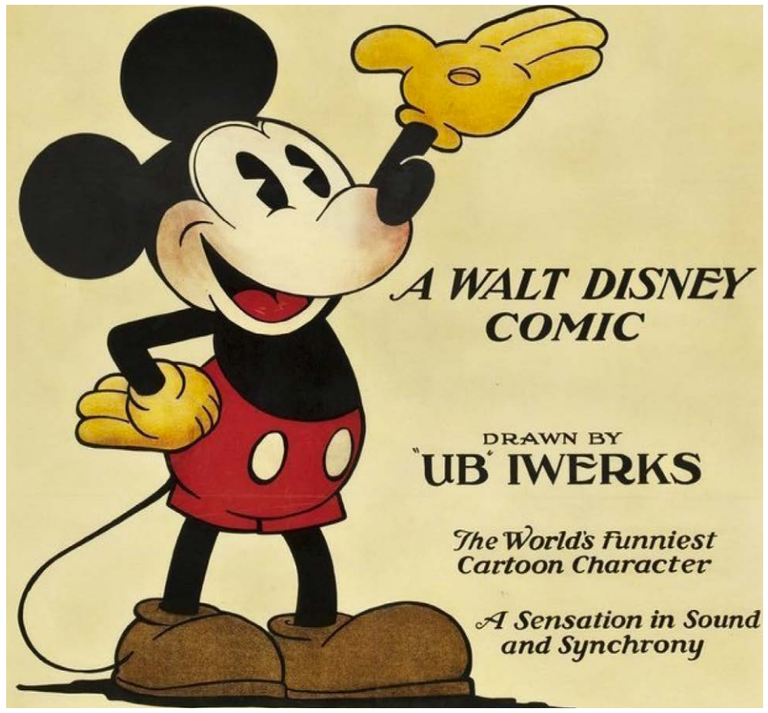

Animasyonun Tesla'sı UB İWERKS

Son yılarda Thomas Edison ile olan yarışmalarından dolayı oldukça popülerleşen Nicola Tesla ile aynı kaderi paylaşan bir admın hikayesini kısaca özetleyeceğiz bu sayıda sizlere. Bu adam sevgili "Mickey Mouse'un atası Oswald The Lucky Rabbit'in babası Ub İwerks".

Ub Eert Iwerks (24 Mart 1901 - 7 Temmuz 1971), iki kez Akademi Ödüllü, Amerikalı animatör, karikatürist ve Walt Disney için yaptığı çalışmalarla ünlü özel efekt uzmanı. Kansas City, Missouri'de doğdu.

Adı Frizyan kökleri ile açıklanmaktadır; Babası Eert Ubbe Iwwerks, Doğu Frizya'daki *(bugünkü kuzeydoğu Almanya yer alan bugün Krummhornbölgesi)* Uttum köyünden 1869'da ABD'ye göç etti. Ub tam adını, ilk dönem işlerinden olan *"Alice Comedies"* adlı seride kullanmıştır. Birkaç yıl sonra adını *"Ub Iwerks"* olarak basitleştirmiştir.

Ub, birçokları tarafından Walt Disney'in en eski dostu olarak kabul edilir ve bunun nedeni kariyerinin çoğunu Walt ile geçirmesidir. . İkili, Kansas City'deki *"Pesman Art Studio"*da 1919' yılında Walt'ın I. Dünya Savaşından görev yaptığı Fransa'dan dönmesiyle bir araya geldiler ve çok

iyi dost oldular. Cesur , girişimci ve dışadönük Walt ile artistik yeteneği üst düzeyde olan, çalışkan ama sessiz Ub'un Dünya animasyon tarihinin akışını değiştirecek çalışmalarının temelleri burada atıldı. Buradaki işlerine son verilince " *Iwwerks-Disney Commercial Artists"* adlı altında ömrü pek uzun olmayan kendi stüdyolarını kurdular.

Maddi sıkıntı içine düşen Walt ve Ub daha sonra *"Kansas City Slide Company" (adı sonradan "The Kansas City Film Ad Company" olarak anılacaktır)* için illüstratör olarak çalışmaya başladılar. Burada çalışırken Walt, animasyon çalışmalarına merak sardı ve bu konu üzerine eğildi ve kısa zaman sonra Ub'da ona katıldı.

Ub, ilk Disney çizgi filmlerinde artistlik stilden sorumluydu. 1922'de Walt Laugh-O-Gram çizgi film serisine başladığında Ub, baş animatör olarak ona katıldı. Ancak stüdyo iflas etti ve 1923'te Ub, Los Angeles'a taşınan Walt'ı takip ederek *"Alice Comedies"* olarak bilinen yeni bir çizgi film dizisi üzerinde çalışmaya başladı. Walt, bu dizinin bitmesinden sonra Ub'den yeni bir karakter çıkarmasını istedi. İlk *"Oswald The lucky Rabbit"* karakteri tamamen Ub Iwerks tarafından yaratıldı. İlk çizgi filmi takiben Oswald, 1927'de yeni çizgi film serilerini dağıtmayı kabul eden Universal Studios'un ısrarıyla yeniden tasarlandı.

1928 baharında, Walt Oswald karakteri üzerindeki tüm denetimini kaybetti ve personelinin büyük kısmı işten çıkarıldı; Walt ve Ub bunun üzerine Universal'den istifa ettiler. Walt, yeni karakter fikirleri için çalışıp çalşamayacağını Ub'a sorunca Ub, kurbağa, köpek ve kedi taslakları hazırladı, ancak bunlardan hiçbiri Walt'a hitap etmedi. Walt sonunda daha sonra *"Mickey Mouse"* olarak adlandırılacak bir tasarım fikri ortaya çıkardı ve bir tasarım çizdi. Ub'a eskiz verildi ve konseptten bahsedildi ve yeni karakter

için daha rafine bir görünüm yaratmasına izin verildi.

İlk birkaç Mickey Mouse ve Silly Symphonies çizgi filmleri neredeyse tamamen Ub tarafından canlandırılmıştır. Bununla birlikte, Ub her geçen gün daha fazla ve daha fazla çizgi film çizmeye başladı, ancak Walt'un sert komutanlığı ile baş edemedi. Ub, Walt'un başarılı çizgi filmlerini çizmek için hak ettiği saygıyı görmediğini hissediyordu. Sonunda, Iwerks ve Disney bir ayrılık noktasına geldiler; Iwerks bir yatırımcı ile sözleşme imzalayarak kendi adıyla bir animasyon stüdyosu kurması Walt Disney ile olan dostlukları ve çalışma ortaklığı koparmıştır.

Iwerks Studio 1930'da açıldı. Pat Powers liderliğindeki mali destekçiler, Iwerks'in Disney'in başarısının çoğundan sorumlu olduğunu düşünüyorlardı. Bununla birlikte, Iwerks'in gidişinden sonra animasyon işi Disney'de bir süre sekteye uğrarken, Disney'in yetenekli yeni genç animatörleri işe almasıyla kısa sürede tekrardan rayına oturdu.

MGM ile çizgi filmlerini dağıtma ve *"Flip the Frog"* ve sonra *"Willie Whopper"* adlı yeni bir karakterin piyasaya çıkmasına ilişkin bir sözleşme yapmasına rağmen, *"Iwerks Studio"* asla büyük bir ticari başarı elde etmedi ve Disney ya da Fleischer Studios'la rekabet etmeyi başaramadı. 1933'ten 1936'ya kadar, Cinecolor'da Comicolor Cartoons adlı kısa çizgi film serileri üretti. 1936 yılına gelindiğinde destekçileri artık Iwerks'in stüdyosuna daha fazla para yardımı yapamayacaklarını bildirdiler ve kısa süre sonra da stüdyo tamamen kapandı.

1937'de Leon Schlesinger Productions, Iwerks ile *"Porky Pig"* ve *"Gabby Goat"*ın oynadığı dört Looney Tunes çizgi filmi üretmek üzere sözleşme imzaladı. Iwerks ilk iki çizgi filmi yönetirken, eski Schlesinger animatörü Bob Clampett yönetmen olarak terfi etti ve diğer iki çizgi filmi İwwrks'in direktörlüğünde yönetti. Iwerks daha sonra 1940'da tekrar Disney için çalışmaya başlamadan önce Screen Gems *(daha sonra Columbia Pictures'ın çizgi film bölümüne dönüşecek)* ile sözleşme yaptı. Burada da kısa süreli birkaç işe imzasını attı.

Disney'den ayrılma kararı Ub'un belkide verdiği en kötü kararlardan birisiydi. Bu macera Ub'u maddi yönden bitirmiş Disny Stüdyosu'ndaki kariyerinide önemli ölçüde yavaşlatmıştı. Buna rağmen Disney stüdyosuna döndükten sonra, Iwerks sevinçle karşılandı ve esas olarak özel görsel efektler geliştirmeye çalıştı. *"Song of the South (1946)"*da kullanılan canlı aksiyon ve animasyonun aynı karede birleştiren teknik onun yönetimde

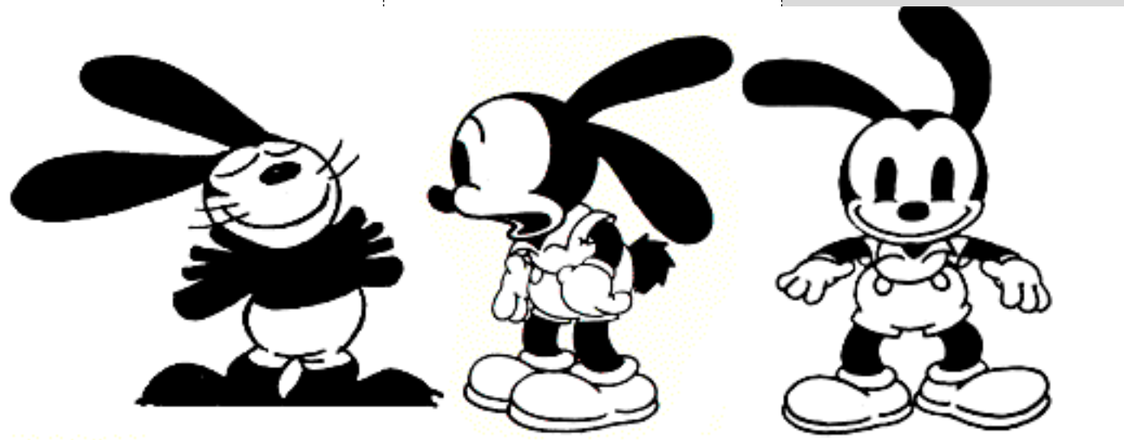

ve fikirleriyle geliştirildi. Birçok Disny yapımı sinema filminin özel efektlerinin yanı sıra 1960'lı yıllarda Disney tema parkı mekanını geliştirmeye yardımcı olan WED Enterprises'da çalıştı. Iwerks, Akademi Ödülü'ne aday gösterilen Alfred Hitchcock'un The Birds *(1963)* adlı çalışması da dahil olmak üzere stüdyo dışında da özel efektler yaptı.

Iwerks'in Mickey Mouse dışındaki en ünlü eseri kendi stüdyosu için yarattığı Flip the Frog'du. Iwerks, çizim ve animasyon konusunda hızlı çalışması ve tuhaf mizah duygusu ile tanınıyordu. Gençliğinde Iwerks'in stüdyosu için çalışan efsanevi bir diğer animatör Chuck Jones, *"Iwerks tuhaf bir şekilde tersten heceyebilirdi"* demişti verdiği bir röportajda . Ub Iwerks, 1971'de Burbank, California'da 70 yaşındayken kalp krizi geçirerek öldü. Ve bugün hala huzur içinde orada yatıyor.

Kısa Bakış: Oswald The Lucky Rabbit

Ub iwerks'in 1920'lerde yarattığı insan özelliklerine sahip yaramaz tavşan Oswald, ilk çizgi filmlerinde, günümüzde popüler hale gelen yaramaz fakat iyi niyetli karakter olan Mickey Mouse'un erken enkarnasyonlarıyla çok benzerdi. Oldukça enerjik, yaratıcı, maceracı ve neredeyse daima sorun yaratan cesur bir yapıya sahip olan Oswald kurnaz ve zekice bu sorunlardan kurtulmayı bilirdi. Oswald oyun oynamaktan ve diğerlerini güldürmekten hoşlanırdı, fakat kusurlarına rağmen her zaman doğru şeyi yapmaya çalışırdı.

1927 ve 1928 yılında 27 adet hazırlnan ve Universal tarafından yayınlanan çizgi filmler, 1928 baharında Oswald serisinin popülerliği ve distribütörü Charlie Mintz'in açgözlülüğü, mülkiyet hakları konusunda bir anlaşmazlığa yol açtı. Charlie Mintz hakları kazandı kazandı. Bunun üzerine Walt ve Ub Oswald'ı Mintz' bırakıp yeni bir kahraman yaratmak üzerine kendi yollarına gittiler. Oswald ise 80 yıl sürecek bir karanlığa gömüldü.

Disney şirketi uzun yıllar boyunca Universal'dan Oswald'ın haklarını almak için uğraştı ama başarılı olamadı. Ancak 2006 yılı şubat ayında spor spikeri Al Michaels'in tranfer bedeli olarak yuvasına yani Disney'e geri döndü. 2013 yılında yayınlanan *"Get a horse!"* adlı çizgi filmde ise 85 yıl sonra ilk defa beyazperdede gözüktü.

Öykü...

Oğuz Özteker

Yahu arkadaş, bu kadın milleti de niçin on şey düşünmeye ama tek şey söylemeye bayılır? Öyle sanıyorum ki asıl amaçları boş atıp, dolu tutmak ama yemezler… Ne yani Hayriye, senden önce hiç mi kadın tanımadım sanıyorsun?

MÜLAKAT

"Bunu neden yaptın Hamit?"

Soru beni hazırlıksız yakalıyor ama karım Hamidom veya Tontişim yerine Hamit'i tercih ettiğine göre yaptığım bir şeye çok sinirlenmiş olmalı… Dolayısıyla hem biraz zaman kazanmaya, hem de niçin bu kadar öfkelendiğini anlamaya çalışıyorum. Sorusuna soruyla cevap veriyorum.

"Nasıl yani?"

Biliyorum çok saçma bir soru ama ilk aklıma gelen şey bu.

"Nasıl yani de ne demek Hamit, deli etme insanı… Bunu neden yaptın diye soruyorum!"

"Tamam, soruyu güzel soruyorsun da neyi yaptığımı söylemiyorsun. Ne yapmışım ki?"

Yahu arkadaş, bu kadın milleti de niçin on şey düşünmeye ama tek şey söylemeye bayılır? Öyle sanıyorum ki asıl amaçları boş atıp, dolu tutmak ama yemezler… Ne yani Hayriye, senden önce hiç mi kadın tanımadım sanıyorsun?

"Şapşal şapşal konuşma Hamit, sen ne yaptığını gayet iyi biliyorsun!"

Yoksa geçen hafta liseden arkadaşlarla rakı–balık muhabbetinden sonra yaptığımızı kaçamağı mı duydu? Kesin bizim Rıfkı salağı ağzından bir şey kaçırmıştır. Yaktım çıranı Rıfkı… Yok yahu sandığım gibi değildir, öyle olsa benden önce karısı parçalardı onu. Üstelik şimdiye kadar kokusu da çıkardı.

İyi de benim hatunun bahsettiği meseleyi hâlâ anlamadım ki…

"Vallahi bilmiyorum karıcığım, bilsem sorar mıyım?"

"Sorarsın tabii… Sanki bizi el âleme rezil ettiğin yetmiyormuş gibi bir de ne yapmışım ki diye sorarsın!"

Eyvah eyvah… Dün sabah, karşı apartmanın balkonunda gecelikle çamaşır asan hatunu dikizlediğimi fark etti galiba… Ama hatunun göğüsleri de bakılmayacak gibi değildi hani… Kavun gibiydiler maşallah…

"Ne sırıtıyorsun Hamit, ben burada sinirden titriyorum sen karşıma geçmiş hain hain gülümsüyorsun! Allah'ım deli eder bu herif insanı…"

Kendine gel Hamido, hatun kuduruyor, sense fantezi dünyana yeni görüntüler eklemekle meşgulsün…

"Olur mu güzelim öyle şey, ben sadece yine neyi kendine dert ettiğini anlamaya çalışıyorum."

"Güzelim filan deme bana!"

"Neden? Hem güzelsin hem de benimsin, öyle değil mi?"

"Evet, tabii ki güzelim," –yirmi küsur yıl önce evlenmiş olsak da, hanım kırk yaşını çoktan geçmişse de bu sıfat her zaman işe yarar– "ama böyle giderse artık senin olamayacağım, yollarımız ayrılacak Hamit Efendi."

Suratıma tokat atsa, daha kötü olamazdım.

Yoksa şirketteki sekreter mi gammazladı beni? İyi de kardeşim arada bir kalçasını okşamayacaksak neden fiziği düzgün ve prezantabl bir sekreter alalım ki firmaya? Galiba sevgililer gününde aldığım gümüş kolyeyi beğenmedi… Keşke üç beş kuruş daha fazla verip, altın bir kolye alsaydım…

"O nasıl söz bir tanem? Sen bu evin temelisin, oğlan da ben de ne yaparız sensiz? Kargalar bile güler sonra halimize… Hem benim gönlümde senden başka çiçek yeşermez."

Pazartesi sabahı ilk iş, sekreteri kovacağım!

"E madem öyle neden bizim rızkımızı başkalarıyla paylaşıyorsun Hamido?"

Güzel, yavaş yavaş yumuşamaya başladı. Ve anlaşılan o ki işin içinde para mevzu var. Sakın ola ki Beşiktaş maçları için satın aldığım kombinelere ait Passolig kartımı bulmuş olmasın? Hiç sanmıyorum, şirketteki özel çekmecemde saklıyorum onu…

Neyse, bir mağduriyetimden bahsederek konuya giriş yapayım.

"Benim suçum ne menekşe gözlüm? Biz üçüncü katın tabliye betonunu dökerken şantiyeye gelip, zemin kattaki kolonlar şakulünde değil, yani yamuk duruyorlar Hamit Bey, bunları kırmak lazım, diyen kontrol mühendisini ertesi akşam yemeğe çıkarıp," –pavyona götürdüm diyecek halim yok ya– "zarfın içindeki dolarlarla ikna etmeyip de ne yapacaktım?"

Sağ olasın Hamit Abi, sen olmasan biz nasıl geliriz buralara, diye sormuş ve eklemişti şerefsiz, bütün bunlar Nataşaların suçu ağabey, ille de dolar isteriz diyorlar.

Böylece, iki duble rakıdan ve zarf dolusu paradan sonra Hamit Bey konumundan Hamit Abi durumuna geçmiştim. Gerçi ortam da buna müsaitti…

"Senden haklısın Tontişim ama sorun bu değil. Demem o ki…"

"Niye sustun cancağızım, bilmez misin ki derdini söylemeyen derman bulamaz. Söyle de yarana merhem olayım."

Ulan şair gibi adamsın Hamido, yine hatunun gönlünü çeldin. Az daha sabret, şimdi çıkarır baklayı ağzından…

"Diyorum ki bir tespihe iki yüz elli lira ödeyen sen, nasıl olur da liseyi bir hafta önce bitiren biricik oğlumuzu demirci ustasının yanına çırak olarak verir ve kendisine asgari ücret ödemesini istersin? Sen ki yılların müteahhidi Hamit Yiğitbaş, oğlumuz Emre'ye kendi şirketinde daha uygun ve daha dolgun bir maaşla iş bulamadın mı?"

Taktik değiştirmiş, çirkeflik yaparak bir yere varamayacağını anlamıştı. Şimdi beni pohpohlayarak, istediğini yaptırabileceğini sanıyordu.

Fakat maalesef söylediklerini yapamazdım. Çünkü…

Bizim eşek sıpası benim paramla orada burada gezip, hovardalık yapacağına biraz işi öğrenmeliydi. Neredeyse yirmi yaşına gelmişti fakat henüz bir lira bile kazanmadığı için paranın kıymetini bilmiyordu.

Ben bu işe on yaşındayken, ustalara alet edevat taşıyarak, şantiyelerde ekmek arasında çökelek ve soğan yiyerek başlamıştım. Emre'nin de çift kaşarlı hamburgerin bir yemek çeşidi olmadığını artık öğrenmesi gerekiyordu.

Bizim hayta, kolejde öğrendiği İngilizce sayesinde ustalara iş yaptırabileceğini sanıyordu ama hayatın bazı gerçeklerini görmesi lazımdı.

Ve son olarak…

Üzerinde yedi yüz tane gümüş işleme bulunan o Oltu taşı tespihe bin yedi yüz elli lira ödemiştim fakat bunu karıma söyleyecek kadar saf değildim, ölene kadar başıma kakardı.

Dolayısıyla bunların hiçbirini dile getirmedim.

"Haklısın be hatun, demircilik ağır iştir. Önümüzdeki aybaşından itibaren oradan alır, kalıpçı ekibine veririm ama ücretinden bir değişiklik olacağını pek sanmıyorum," dedim.

Süheyl Toktan

Her şeyin küçüğü güzeldir derler ya... SERON

9/2/1942 (Liège, Belçika) - 24/5/2017

Geçen ay BD Humor başlığı altında **Jidéhem** ustayı uğurlamıştık. Tam kendi yolumuza devam edelim derken bir de baktık, Pierre Seron da huzura kavuşmuş. *École Marcinelle'de* yaprak dökümü var desek yeridir. Jidehem 2. nesil *Charleroi*'cılardandı, **Seron** ise 3. nesilden. Ayrıca, ***Spiru*** dergi ortak paydasının yanısıra, her iki sanatçı da *Saint-Luc* sanat okullarından yetişmedirler, tıpkı 1. nesilden büyük üstad **André Franquin** gibi, -onu da kaybedeli 20 sene oldu.

Gördüğünüz gibi sayfamız artık "BD Cenaze Haberleri" köşesi haline gelmiş durumda. Umarım daha fazla sürmez diyerek Seron'u yâdetmeye devam edelim.

Seron kariyerinin başlangıcını, 20 yaşındayken ***Tenten*** dergide **Dino Attanasio**'ya ***Modeste ve Pompon*** dizisinde asistanlıkla yapmıştı. Daha sonra **Mittéï**'ye ***Indésirable Désiré*** (İstenmeyen İstek -bizde hiç duyulmamış olduğunu sandığım) için yardımcı olarak 1967'ye kadar kendi adıyla Tenten dergide devam ettikten sonra, 1969'da "**Foal**" mahlâsla 1973'e kadar yine Mittéï'ye eşlik etmeyi sürdürmüştü.

Yukardaki kronolojide dikkat çeken 1968 boşluğu ve takibeden mahlâs kullanımına geçiş, bariz şekilde 1967 eylülünde ***Spiru*** dergide başladığı kendi imzasını taşıyan en başarılı eseri *"**Les Petits Hommes**"i* işaret eder. Tenten'de katkı verdiği işlerde zaten kendini açıkça ortaya koyduğu gibi, Seron ciddî bir Franquin takipçisiydi. Bunun sonucu olarak taş yuvarlandı yerini buldu demek doğru olur. Bundan sonra Spiru dergi sanatçının asıl yuvası olacak ve 2004'e kadar da Küçük İnsanlar'ın daha sonra **Dupuis** tarafından 43 kitapta toplanacak uzun hikâyelerinin 41'ini bu yeni mekânda çizecekti. Hülâsâsı şöyle:

Küçük Rajevols kasabasında bir araştırmacı bir meteor parçası bulur bahçesinde ve tabii ki bu keşfin kendisi ve bütün kasaba ahalisi için nasıl bir dert yaratacağı hakkında hiç bir fikri yoktur. Meteor parçasının dokunulduktan bir süre sonra canlıları küçülmesine sebep olan bir etkisi vardır. Fakat iş bu kadarla da kalmamaktadır. Durum bulaşıcı olup fizikî temas yoluyla aynı etki yayılmaktadır. Sonuçta kasabadaki insanların tamamı ertesi güne kadar küçüleceklerdir hepten. Hâl böyle olunca küçük insanların kendilerine ölçülerine uygun yeni bir kasaba kurmaları da gerekecektir tabii: Eslapion!

Bu şirin hikâye temelinde birbirini takip eden serüvenler özellikle çocuklara hitab etmekteydi ve serinin en son ve 44. kitabı da **Clair de Lune** tarafından 2011'de yayınlandı.

Bunu takiben ve paralelinde ama o denli başarı sağlamayan ve nihayet fazla uzun sürmeyen bir başka hoş serüven dizisi 1977-88 ***Les Centaures "Aurore et Ulysse"*** (Sentorlar) Seron'un kaleminden Spiru dergi sayfalarına aktı. Olimpos'da ikâmet eden -doğal olarak- iki ölümsüz, genç ve meraklı sentorun, iyi yürekli Aurore ve Ulysse'nin basit yaratıklarla dolu dünyanın nasıl bir yer olduğunu öğrenmek istemeleri üzerine kurallara uymayarak, tanrıların ülkesini ölümlülerden ayıran geçilmesi yasak kapıyı geçmeleriyle kendilerini bildiklerinden uzak, ölümlülere ait ama her seferinde farklı çağlarda bir dünyada bulmalarının aslında orijinallikte Küçük İnsanlar'dan pek de aşağı kalmayan hikâyeleri.

Spiru dergi paralelindeki mahlâslı işlerine Tenten'de son verdikten bir süre sonra Seron Fransız çizgiband dergiciliği geleneğinin bir diğer köklü ve uzun ömürlü örneği olan ***Pif Gadget***'de 1973-76 arasında bir diğer başarılı dizisini yaratmıştı: *'**La Famille Fohal**'* (sonra *'**La Famille Martin**'* olarak kitaplaştırıldı)... bu kez "**Fohal**" imzasıyla. Kimi zaman tek, kimi zaman 3-4 sayfalık bu kısa hikâyeler Tenten'de katkı verdiği Franquin'in Modeste ve Pompon'undan fazla uzak değildi.

Seron'un ustasının izinden bazen gereğinden fazla yakın ilerleyişi bir çok eleştirmenin gözünde bir zaaf olarak görülmüş ve eleştiri konusu olmaktan hiç çıkmamıştı. Bu durumun sanatçı üzerinde bir kırgınlık -ve belki kızgınlık da- yarattığını biliyoruz. Belki birazda bu nedenle yeni binyılda kendini BD dergiciliğinden çekmiş ve 18+ işlere girişmişti. Bu tarzda 1999-2009 arasında verdiği *"**Les petites femmes**"* dizisi 6 erotik -fakat vulgarlaşmayan- kitaptan oluşur. İlk kitapta *(**Les petites femmes et le gabarit sacré**, "Küçük kadınlar ve kutsal şablon)* teknesi batan adam bir adada sahile çıkar ve burada küçük amazon kadınlar tarafından esir alınır. Artık hayatı

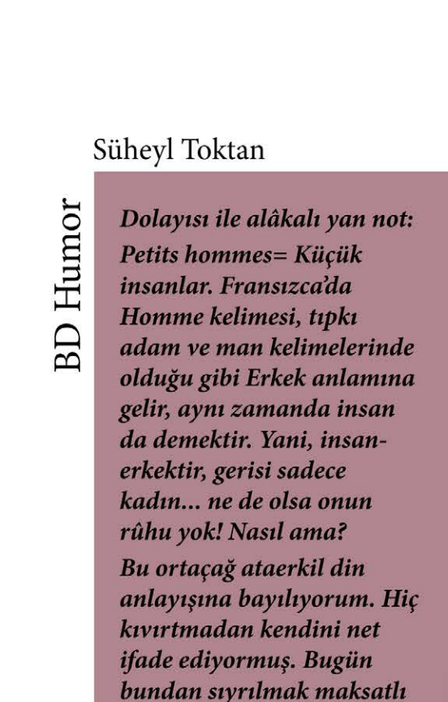

Dolayısı ile alâkalı yan not:
Petits hommes= Küçük insanlar. Fransızca'da Homme kelimesi, tıpkı adam ve man kelimelerinde olduğu gibi Erkek anlamına gelir, aynı zamanda insan da demektir. Yani, insan-erkektir, gerisi sadece kadın... ne de olsa onun rûhu yok! Nasıl ama?
Bu ortaçağ ataerkil din anlayışına bayılıyorum. Hiç kıvırtmadan kendini net ifade ediyormuş. Bugün bundan sıyrılmak maksatlı yapılan 'bilim insanı' çeşidinden türetmeler ise ayrı bir komiklik değil mi? 'Bilim adamı'nın karşısına 'bilim kadını' kavramını koymak kimsenin aklına gelmez mi? Ya da iyiden iyiye cinsiyetsiz Scientist çevirisi olarak 'bilimci'ye de fit olabilirdik hani.

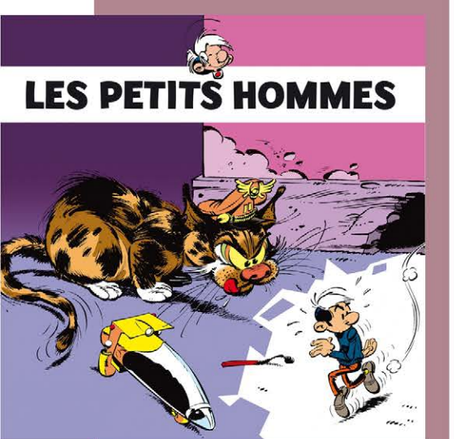

'kendininkinin' ebadının kutsal şablondan küçük olmamasına bağlıdır. Lâf aramızda, Gel de okuma! Fakat yine bu arada *"**T'as d'beaux yeux, tu sais!**" (Güzel gözlerin var, biliyor musun!)* adlı iki kitapta toplanan gaglar için aynı şeyleri söylemek ise zor.

Seron'u çizmekten ancak 2014'de geçirdiği felç alıkoyabilmişti. Sanatçı tanınmış BD dizisi ***Mélusine**'in* yaratıcısı ve çizeri **Clarke**'in de amcasıdır.

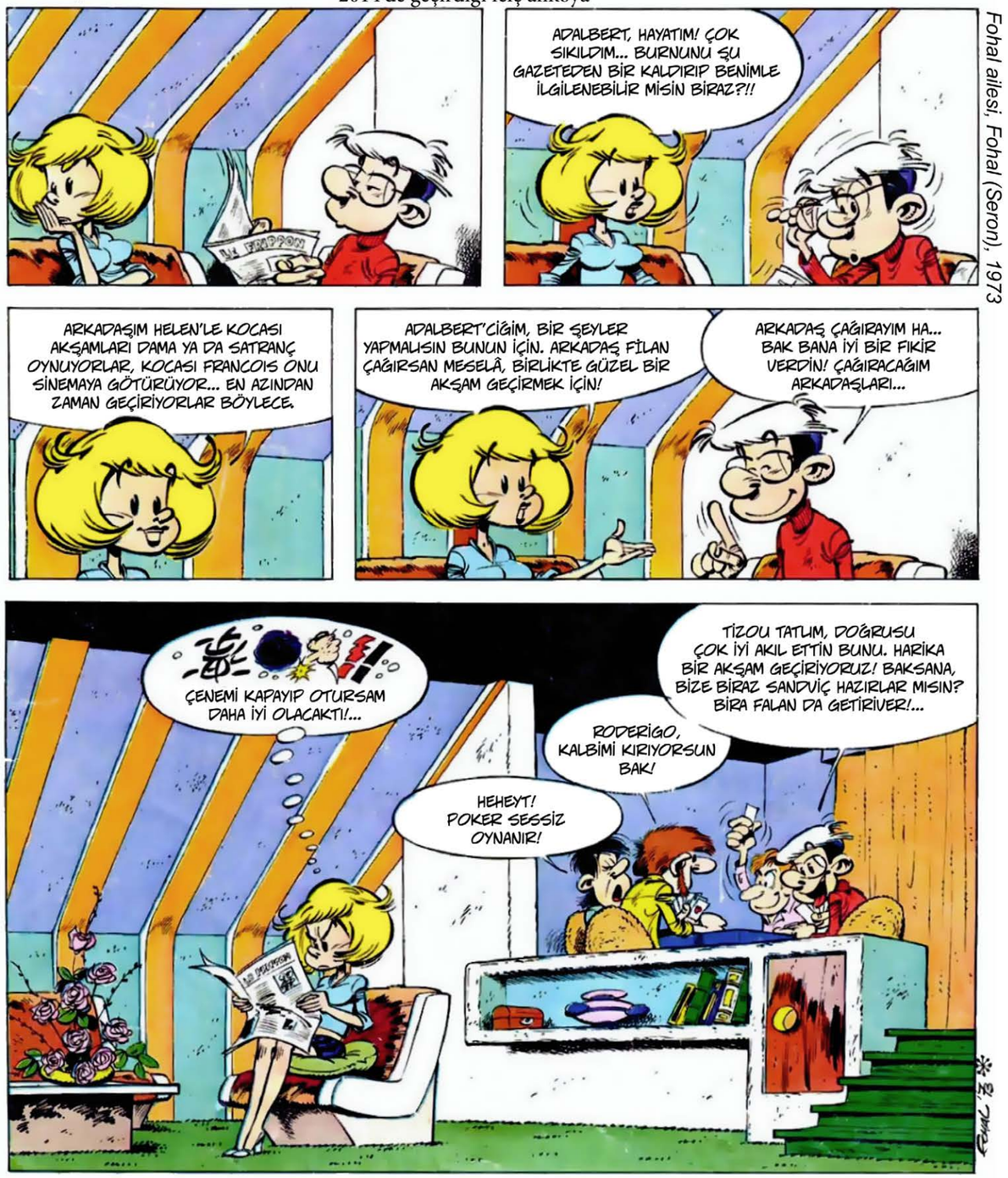

Fohal ailesi, Fohal (Seron), 1973

HAFTASONU BALIKÇILIĞI BAŞA BELÂ OLABİLİR!... ŞUNU UNUTMAYIN: OLTANIZIN UZUNLUĞU DEĞİL, ONU NASIL KULLANDIĞINIZ ÖNEMLİDİR... (Ç. N.)

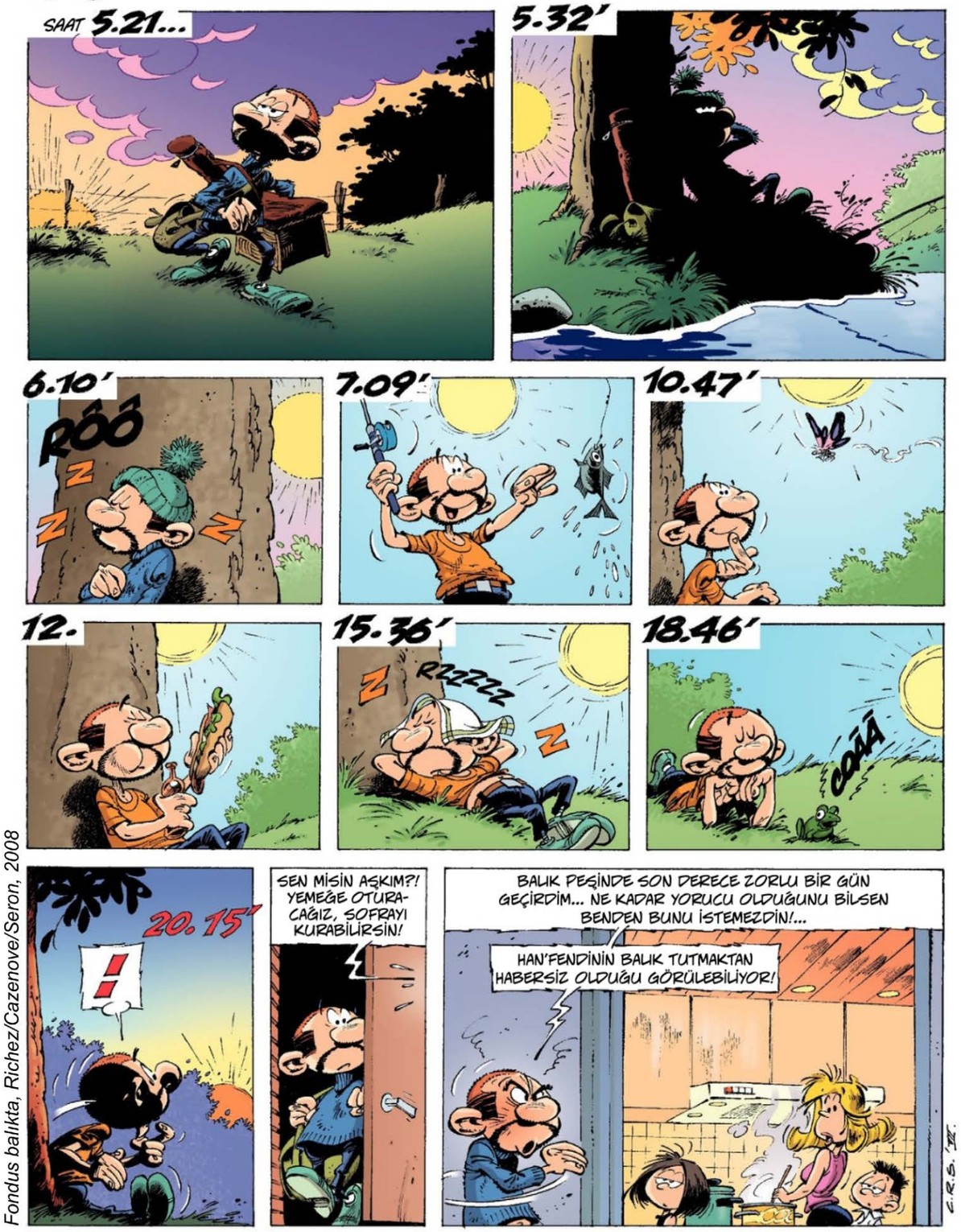

Fondus balıkta, Richez/Cazenove/Seron, 2008

Yerelleştiren: Okan Kasnak

İllüstrasyon: Eren Ersoy

"Kedi Kadın, seni iğrenç, kibirli ve kaçınılmaz buluyorum" adlı repliği hafızalarımıza kazınmıştır.

ADAM WEST, BATMAN'İ BİZE SEVDİREN AKTÖR ÖLDÜ

Aile üyeleri 1960'lı yılların popüler ve gösterişli *"Batman"* şovunun yıldızı olan Adam West'in , *"lösemi ile kısa ama cesur bir savaştan sonra"* 11 Haziran 2017 gecesi öldüğünü bildirdiler. West 88 yaşındaydı.

West'i haklı şöhretine taşıyan Amerikan ABC kanalında *(ve ülkemizde başta siyah-beyaz dönemin TRT'si olmak üzere birçok TV kanalında yayınlanan *)*, Dc Comic'in, ultra zengin Bruce Wayne ve onun alt egosu karizmatik pelerinli dedektif Batman rolü oldu. Şov, çekici- bazılarına göre kulak tırmalayıcı- açılış şarkısıyla kült mertebesine erişmiştir.

Serisi sadece üç sezon sürdü ama tekrarlarıyla sevenleri uzun bir süre serinin çıkardı.

West daha sonra, *"Family Guy"* adlı animasyon dizisinde Rhode Island'ın Quahog kentinin garip lideri Belediye Başkanı Adam West'in sesini bizlere duyurdu.

Akıllardan Çıkmayan Ses

Aktör, Washington'daki Walla Walla'da William West Anderson'da doğdu ve Whitman College'dan edebiyat ve psikoloji derecesi ile mezun oldu. DJ olarak çalışan West, etkileyici ve unutulmaz bir ses geliştirdi; bu sesi Pelerinli Süvari olarak etkili bir şekilde kullandı. CNN ile İki yıl önce yaptığı görüşmede, *"Telefonu uluslar arası bir görüşme için ne zaman kaldırsam, operatör daha adımı söylemeden beni tanırdı, tıpkı diğer herkes gibi"* "demişti.

Batman olarak West , güçlü kelime dağarcığını da göstererek tuhaf düşmanlarını alışılmadık bir tarzda alaşağı etmeyi bilmişti.

"Kedi Kadın, seni iğrenç, kibirli ve kaçınılmaz buluyorum" adlı repliği hafızalarımıza kazınmıştır.

Weast'in karşısında oynayan eğlendirici haydutların listesi uzun ve ilginçti: Kedi Kadın olarak Aktrisler Julie Newmar, Eartha Kitt ve Lee Meriwether *(sinema versiyonunda)*; Joker olarak Cesar Romero; Burgess Meredith Penguen olarak; Frank Gorshin ve Riddler olarak John Astin,.

Batman'ın yardımcısı Harika Çocuk robin aynı zamanda'un Bruce Wayne'in vesayeti altındaki Dick Grayson 'du. West nın bir zamanlar söylediğine göre, Batman karakteri *"bir evlatlığa sahip olmak için olgunlaşmış, akıl hocası ya da oğlu kabul etmiş durumda."*

Seride Robin'i canlandıran Burt Ward, Variety'de yapıtığı açıklamada, *" hayatı boyunca yanında olan bir arkadaşını korkunç bir şekilde kaybettiğini"* söyledi. *"Onu sonsuza dek özleyeceğim. Batman'ı filmlerde canlandıran birçok aktör var, gözlerimde sadece bir Batman var ve Adam West daima o olacak, gerçekten de o bir Şövalye"*

Batman'e Giden Yol

West, bir reklamın Batman rolünü üstlenmesine yardımcı olduğunu söyledi.

2006 yılında Amrikan Film Arşivi'ne verdiği bir röportajda, Avrupa'dan döndükten sonra yolunun kesiştiği *"nestle quick"* reklamında oynadığını ve buradaki *"Kaptan Quick"* karakterinin bir James Bond pardosi olduğunu belirtmişti.

Ciddi roller oynayacağı bir kariyer istiyordu, ancak eline geçen pilot senaryo *"Batman"* da fikrini değiştirdi.

"20 sayfadan sonra böyle bir şeyin, komedi tarzının olduğunu biliyordum, yapmak istedim" dedi.

Yıllar boyunca oyunculuğu tiplemesinin gölgesinde kalsa da, West Batman'le özdeşleşti, ancak bu konuda acı çekmedi.

"Bir maske ve komik tayt giyerken ... zaman zaman biraz sinir bozucu olur" dedi West. *"Yıllar boyunca birçok teklifi geri çevirdim, hissediyorum, çünkü bunun için bana geliyorlardı."*

"Dünyada nereye gidersem, Batman'la harika bir ilişki var," dedi. *"İnsanlar gelip benim için diziden değişik sahneleri benim gibi oynuyorlar ve buna birlikte gülüyoruz ... bir insan klasik bir şeyin parçası olmak ne kadar şanslı olabilir?"*

CNN Cumartesi günü röportaj yapan Newmar, West'in hayranlarıyla kişisel bir düzeyde bağlantı kurduğunu söyledi.

"İnsanlar ona tapıyordu, imzası olan uzun çizgiler vardı, büyüleyici ve açıktı ve onlara ulaşabiliyordu" dedi.

"O çok dışa dönüktü, sizinle beraberdi, zekâlı zekalı vardı ve bize bu dünyada eşyaların üstünde yaşayabiliyor, güldürebiliyor ya da en azından bununla ilgili olumsuz duygularımızı açığa çıkarmamızı sağlıyor" dedi.

Animasyonlar kariyerini tekrar canlandırdı ve West *"Family Guy"* ile tam uyum sağladı.

Şovun yaratıcısı Seth MacFarlane Twitter'da *"Family Guy belediye başkanını kaybetti ve ben çok iyi bir arkadaşımı kaybettim"* dedi. "Adam West, birlikte çalışmak bir zevkti ve her zaman yanında olmak istediğin türden bir adamdı. Pozitifliği, doğası ve eğlencesi yadsınamazdı ve her zaman en iyi enerjiyi verirdi. Gösteriyi kaydetmek için içeri girdi. Komediyi tanıdı ve insanlığı biliyordu.

"Onunla çalışma ayrıcalığına sahip olduğum için şanslıyım ve hepimiz tarafından çok özlenecek. Verdiğiniz her şey için tüm kalbimle teşekkür ediyorum, Bay Belediye Başkanı."

Beş yıl önce, West, Hollywood'un ünlü Walk of Fame'sinde bir yıldızla onurlandırıldı.

"Sanırım, kaldırımda yıldızını almak için en uzun zamanı bekleyen aktör rekorunu kırdım" dedi.

Kaynak: http://edition.cnn.com/2017/06/10/celebrities/obit-adam-west/index.html

Öykü...

Sezin Mavioğlu

Sabahın erken saatleri olduğu için sokak sakindi. Kaldırımda yürüyordu İhsan. Boyuna posuna göre adım atıyordu. Adımları telaşsız, düzenliydi.

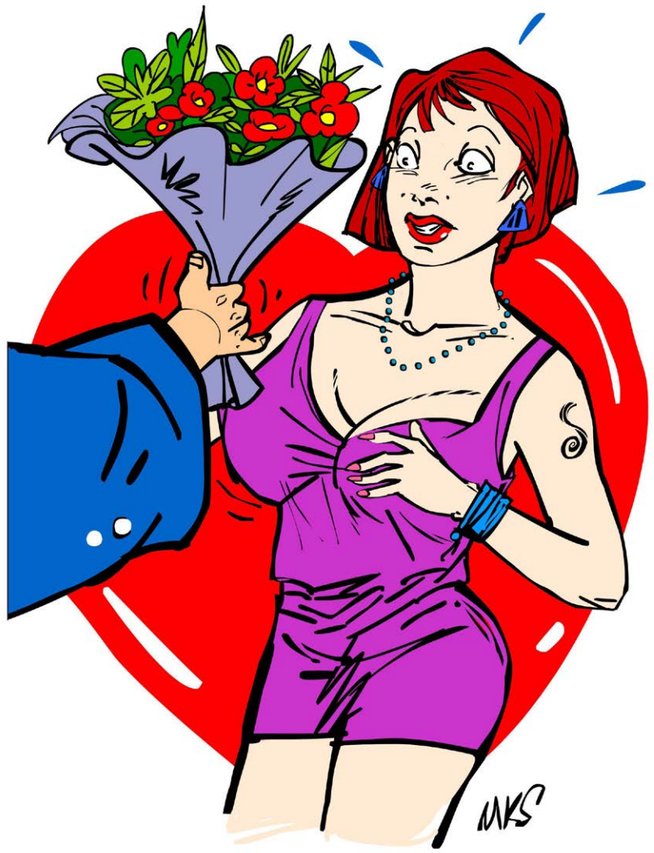

ÇİNGENEYLE PAZARLIK

İhsan o sabah erken uyandı. Sabah serinliğini hissederek ayılmak istedi. Odasının penceresini açtı. Odanın içi serinleyiverdi birdenbire. Dün, gün boyu evin içinde kalmış, kitap üstüne kitap okumuş, dışarı adımını atmamıştı. İşsiz günlerine alışmaya çalışmıştı. İhsan'da bu sabah sokaklarda gezinmek arzusu uyandı. Özensizce giyindi. Bir yürüyüş yapar eve hemen geri dönerim, diye düşündü.

Sabahın erken saatleri olduğu için sokak sakindi. Kaldırımda yürüyordu İhsan. Boyuna posuna göre adım atıyordu. Adımları telaşsız, düzenliydi. Kaldırıma çiçeklerini yerleştiren çingeneyi gördü. Sessizce yanından geçip gitmek istedi. Çingenelerin sattığı çiçekler ilgisini çekmezdi genelde ama bu defa rüzgarın etkisiyle hafif hafif sallanan ince mimozalar dikkatini çekti İhsan'ın. Duraksayıp çiçeklere bir göz attı. İhsan'ın bakışını yakalayan çingene de ona laf attı:

"Sabah güzelleri bunlar. Vereyim iki demet."

"Kaça bunlar?"

"10 lira demeti. Ben sana iki demet vereyim."

"İstemem. Benim evimin bahçesinde var zaten."

İhsan, çingeneyi hafife alarak onunla oyun oynamak istedi: "Sen nerden topladın mimozaları?"

"Çiçek mi satacan sen de? Neye sorup durursun?"

"Yok. Ama benim evim hemen şurada, üst sokakta. Bahçeden birkaç demet toplayıp sana getireyim. Sen de bana bir demet mimoza ver, parasız.. Olur mu? Senikiler daha canlı. Ben sana üç demet getireyim sen bana bir demet ver."

"Hele bir getir." dedi çingene. Ciddiye almadı dediklerini, çiçeklerini yerleştirmeye devam etti.

İhsan da yürümeye devam etti, yüzüne alaycı bir gülümseme yerleşti. Biraz uzaklaşmıştı ki çingene İhsan'ın arkasından seslendi. "Abi, dursana bir.. Az gelsene!"

İhsan önce şaşırdı çingenenin bu çağrısına ama sonra merakına yenik düşerek geri döndü.

"Abi, sevdim seni. Kanım kaynadı sana. Sana mimoza değil ama bir dal çiçek vereyim; gönlümden koptu. Sevdiceğin varsa verirsin bugün?"

"Sağ ol. İstemem. Yok sevdiceğim falan."

"E iyi ya.. Birine veresin de sevgilin olsun."

İhsan bir kahkaha attı. "Sen benim başımı belaya mı sokmak istiyorsun?"

"Abi, sen al bu çiçeği.. Bu çiçek tılsımlıdır ha! Herkeslere vermem ben bunu."

İhsan'ın bu oyun hoşuna gitmeye başlamıştı. "Ne tılsımıymış?"

"Sen hele ver bir kadına da gör!" dedi çingene kadın, kara gözleri parladı ve çiçeği İhsan'ın eline tutuşturuverdi. Sesi soluğu kesildi İhsan'ın, çiçeği aldı, yoluna devam etti.

Uzun ince elinde kırmızı bir çiçek, mağazaların önünden geçerek yavaş yavaş yürüyordu. Bir çöp bulduğu gibi çiçeği atacaktı. "Elimizde çiçek bu yaşta rezil oluyoruz millete. Ah, sen niye aldın ki bu çiçeği. Hayır demeyi, dur demeyi öğrenemeden göçüp gideceksin buralardan be adam. Bir çingeneye bile söz geçiremiyorsun. Sonra düşün dur; neden işimden oldum, niye kovuldum diye.. Annenin dediği gibi kıtsın sen kıt akıllı.."

Düşündükçe öfkelenmiş, öfkelendikçe adımları hızlanmıştı İhsan'ın. Kalabalık bir cafenin önünden geçiyordu tam o sırada bir kadın sesi duydu: "İhsan.. İhsan.."

Yine bu çingene kadın mıydı yoksa seslenen.. Bu defa korkarak dönüp baktı İhsan.

"Nükhet!"

El sallıyordu Nükhet neşeli bir şekilde... Elinde kırmızı çiçeği, Nükhet'in yanına gidiverdi İhsan.

"Çok sevindim seni gördüğüme. Şirketten apar topar ayrıldığını duyunca çok üzüldüm."

"Üzülecek bir şey yok canım. Hayat işte.. Ayrılmam icab etti. Yeni işler peşindeyim. Şirketle aynı anda yürütemeyecektim."

"Hayırlısı olsun. Buyurmaz mısın? Bir kahve içelim."

İhsan şaşırdı. Şirketin en alımlı hoş kadını Nükhet, İhsan'a kahve ısmarlayacaktı. Bu kara gözlü çingenenin bahsettiği tılsım bu olsa gerekti. İhsan yapıştı kırmızı çiçeğine.. Birden bire çok sevdi çiçeğini. Kendinden emin sandalyeyi masaya doğru çekerek oturdu.

"Hayırdır?" dedi Nükhet.

"Ne hayırı?" İhsan afalladı.

"Elinde çiçekle seni görmek ne güzel. Ah, yoksa seni alımıkoydum. Sahi, biriyle mi buluşacaktın?" Nükhet bu soruyu öyle işveli cilveli sordu ki İhsan bir kadınla buluşacak olsa da o andan sonra o masadan kalkamazdı.

"Hayır, hayır.." diye panikleyerek yanıt verdi İhsan. Başka kadın mı? O anda İhsan için yeryüzündeki tek kadın Nükhet'ti.

"Hikaye tuhaf. Bir çingene tutuşturuverdi elime bu çiçeği."

Nükhet bir eliyle İhsan'ın omzuna dokunarak şuh bir kahkaha patlattı.

"Allahım tılsımlı mı bu çiçek sahiden." İhsan'ın aklından bu düşünce geçiverdi yine.

"Sana kısmetmiş, buyur. Kahve senden, çiçek benden." Sessiz sakin, içine kapanık İhsan kırk yıllık zamparalara taş çıkartacak bir jestle kırmızı çiçeği Nükhet'e uzatıverdi. "Neler oluyor bana? Durmam mı gerek? Artık çok geç. Çiçeği kafama geçirir mi şimdi Nükhet?"

Yine bir şuh kahkaha ve peşinden zarif bir dokunuş geldi Nükhet'ten. Çiçeği aldı, hafifçe kokladı.

"Nefis bir kokusu var bu çiçeğin. Çok teşekkür ederim İhsan."

Nükhet çiçeği bırakmaksızın kokluyordu. İhsan Nükhet'i seyrediyordu. Bir süre öylece bakıştılar.

İhsan'ın gözleri ister istemez Nükhet'in gözlerinden göğüslerine indi. Büyüyorlardı. Gittikçe büyüyorlardı. Nükhet başta bu değişimi fark etmedi. Bir yandan çiçeği kokluyor bir yandan şirketle ilgili son gelişmeleri anlatıyordu. İhsan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Nükhet'in göğüsleri büyümeye devam ediyordu. Bir ara konuşmayı bırakıp önündeki kahveyi almaya çalışan Nükhet göğüslerini görüverdi. Şaşkınlıktan kahveyi masaya geri bıraktı. Boğazını temizler gibi yaptı. İhsan'ın iri iri açılmış mavi gözlerini göğüslerine bakarken yakaladı.

İhsan hiçbir şey olmamış gibi yapamadı. "İyi misin?" diyerek anlamsızca bir soru çıkverdi ağzından.

Nükhet sesi titreyerek: "İyiyim. Tuhaf çok tuhaf."

"Olur mu böyle ara ara?" Şaşkınlıktan ne söyleyeceğini bilemedi İhsan.

"Yani muayyen günlerimde olur ama bu kadarı hiç olmamıştı." Dedi Nükhet ve gömleğinin en üst düğmesi pıt diye kopuverdi. Göğüs çatalı görünüyordu şimdi.

İhsan'ın gözler yuvalarında dönmeye başladı. Seni seviyorum çingene kadın, dedi kendi kendine.

Bu durum Nükhet'in de hoşuna gitti. Yeni göğüslerine hemen alışıverdi. Bu şekilde iri göğüsler istemişti hep Nükhet. Hayreti gitmişti. Mutluluğu yüzünden okunuyordu. İhsan'a daha şuh, daha sıcak gözlerle bakmaya başladı.

"Kesin talihim bugün döndü. Yürü İhsan. Kim tutar seni. Ne teklif etmek lazım gelirdi şimdi? Evime davet edeyim. Olmaz. Daha erken. Kuşu korkutma. Akşam saati Kalamış'ta şarap teklif edeyim. Evet, daha uygun. Hemen bu akşam olmaz. Yarın akşam! Acele yok, bekle, sabırlı ol. Haftaya Çarşamba akşamı.. Evet, daha uygun. Önce şu hesabı ödesem.."

"Haftaya Çarşamba akşamı Kalamış'ta şarap içelim. Ne dersin?"

"Tabii, seve seve.." Nükhet'in gözleri hafif kısıldı ve çekici bir gülüş yüzüne kondu.

Heyecandan İhsan'ın avuçları terledi. Nefes nefese "Kalkalım mı?" dedi.

"Niye dedin şimdi bunu? Ayıp.. Kadın sorar bunu, adam söylemez. Sıkıldığını düşenecek. Bir çuval inciri berbat edeceksin."

Neyseki Nükhet memnun bir ses tonuyla "Hay, hay.." diye yanıtladı.

"Hesap lütfen."

Nükhet'e hesabı ödetmemeliydi. Bu kadar ilerlemişken son hamleyi de yapacak ve hesabı kendine doğru bütün erkekliğiyle çekecek ve ödeyecekti. Eli cebindeki cüzdana doğru gitti. Cebindeki cüzdan bir valiz büyüklüğündeymiş gibi hissetti. Parmaklarıyla zar zor cüzdanını masaya çıkardı. Neden bu cüzdan bu kadar ağırlaşmıştı.

"İhsan. Ellerine ne oldu?" diye haykırdı bu defa Nükhet.

İhsan'ın elleri bebek eli kadardı. Küçülmüştü. İhsan hiçbir şey olmamış gibi davranmaya devam ediyordu. Bebek ellleriyle cüzdanı açmaya çalıştı. Para tutacaktı ama onu bile beceremiyordu. Baş parmağıyla işaret parmağını kullanarak cüzdanın içinden paraları çıkarmaya çalıştı. O anda her şeyin sonunun geldiğini çok iyi biliyordu.

Nükhet, korku ve şaşkınlıkla karışık bakışlarla İhsan'a veda ederek masadan kalktı ve kalabalığın içinde kayboldu. İhsan hala masada para saymaya çalışıyordu. Minik elleri masanın üzerinde bir müddet öylece kalakaldı.

"Zaten bu parmaklarla o göğüslere dokunamazdım." diye kendini avuttu.

Elleri cebinde evin yolunu tuttu.

Çingene kadın günü bitirmiş, çiçekleri topluyordu. Karşı kaldırımda İhsan'ı gördü.

"İyi akşamlar güzel Abim." diye laf attı İhsan'a. İhsan dönüp bakmadı bu defa. Aklı cafede, o masada kalmıştı. Cebinde sadece elleri vardı.

Süheyl Toktan

***Özdemir İnce**'nin, kendi camialarının enteli sayılan birtakım kişilerce yerden yere vurulan **Paulo Coelho, "Simyacı"** çevirisindeki şu cümle aklıma geliyor:*
"Birkaç saat içinde, el ele tutuşarak dolaşan erkekler, yüzleri peçeli kadınlar, yüksek kulelerin tepesine çıkıp şarkı söyleyen din adamları, bunların çevresinde de diz çöküp alınlarını yere vuran insanlar görmüştü."
Bu ise İnce'nin yaptığı gibi de değil, Coelho'nun kendi dilinden orijinali:
"Em poucas horas havia visto homens de mãos dadas mulheres com o rosto coberto, e sacerdotes que subiam em longas torres e começavam a cantar - enquanto todos a sua volta se ajoelhavam e batiam com a cabeça no solo."
... Özdemir beyin karşı çıkılacak çok şeyi var ama bu onlardan biri hiç değil.

Müezzinin Şarkısı

Bir Romain Bataille Serüveni

Roland Warnauts

*"**Müezzinin Şarkısı**"* ile kastedilen elbette ezan. Pek çok yabancı kaynakta böyle geçer ezan, kelimeyi başka türlü açıklayamadıklarından olsa gerek. İleride yazacağım *"**Karakulak'ın Doğusu**"nda* da ilk sayfada aynen böyle geçmekte...

Sanatçı bir aileden gelen ve kendi gibi BD sanatçıları olan kardeşleri **Eric Warnauts** ile **Marc-Rénier** kadar tanınmamış olan **Roland Warnauts**'un 1990-1992 arasında yayınlanan *"**Une aventure de Romain Bataille**"* adlı üç kitaplık mini dizisinin ikinci kitabı *"**Le chant du Muezzin**"* (*Müezzinin Şarkısı*).

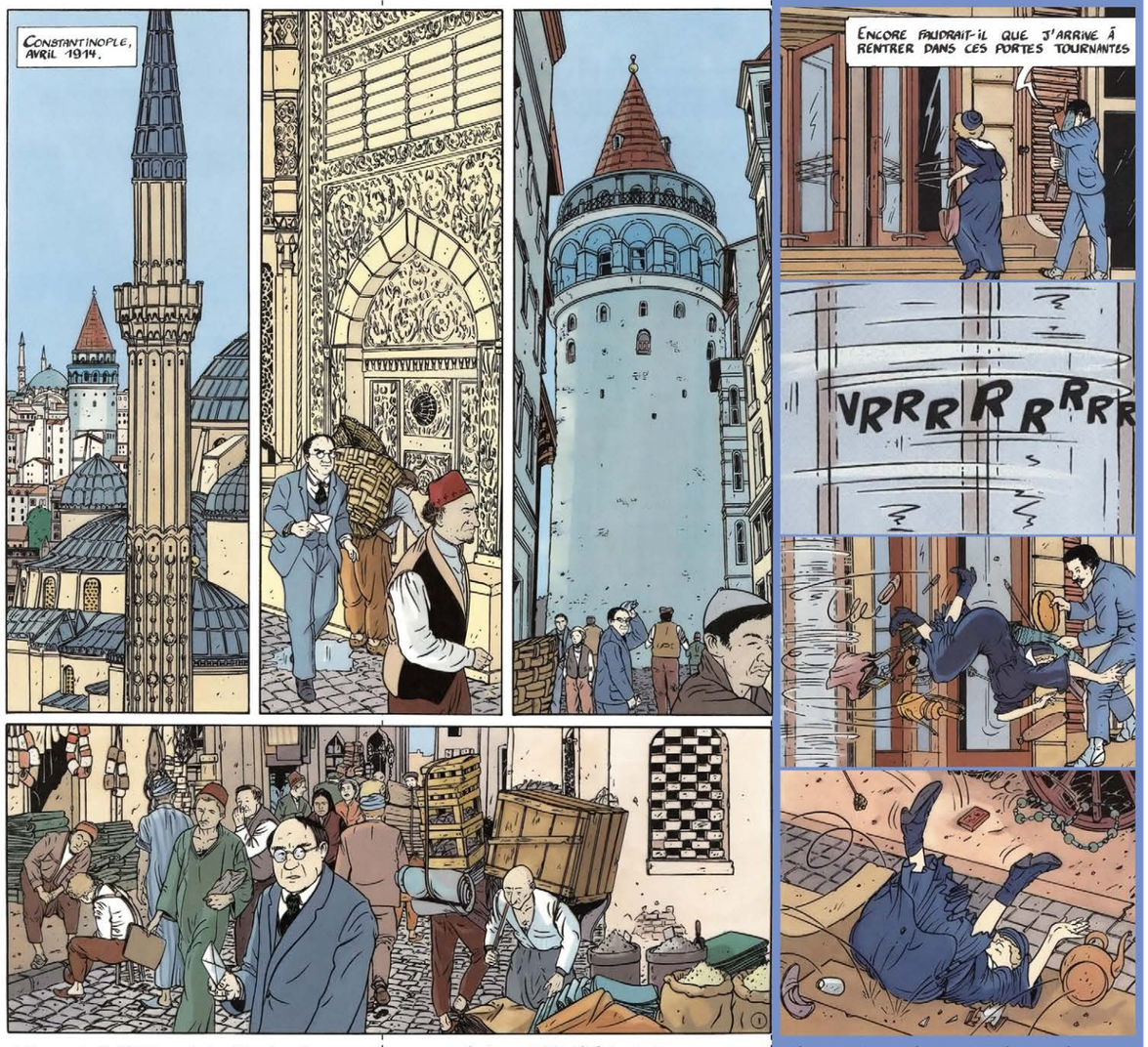

Hakkında fazla bilgi bulunmayan sanatçının tek eseri bu üç kitap ve bizi ilgilendiren özelliği ise Le Chant du Muezzin'in tamamının 1. Dünya savaşı öncesinin İstanbul'unda geçen (nisan 1914) bir tutam egzotisizmle tatlandırılmış bir casusluk hikâyesi olması.

Sanatçı sağ üstteki sütunda kullandığı **Hergé** tekniğinde gayet net şekilde fark edebileceğiniz gibi, *ligne claire (temiz çizgi)'e* çok yakın duran tarzıyla eserin başından sonuna kadar İstanbul görüntülerini; Galata kulesinden köprüsüne, camilerinden çarşılarına ve parke taşlı sokaklardaki yaşam tarzına kadar oldukça ayrıntılı, doğru hem de

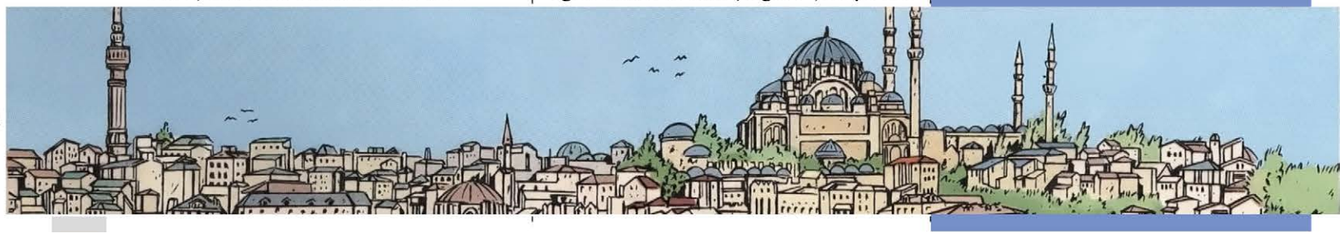

yaşayan çizimlerle hikâyenin arka planında değerlendirmiş. Öyle ki, bugün bildiğimiz **Pandeli** ustanın asıl 1901'de kurduğu ilk lokantasında gerçek ününe ulaşmış olduğunu ve Mısır çarşısındaki yerin 1955`te 6-7 Eylül olaylarında o lokantanın tahrip edilmesi üzerine, kendisine tahsis edilmiş olduğunu dahi hatırlıyoruz diğer sağ yandaki sütunda görüleceği şekilde...

Duyuru

Öykü Yarışması

Türkiye Bilişim Derneği'nin 18 yıldır düzenlediği bilimkurgu öykü yarışması için başvuru tarihleri 1 Haziran – 15 Eylül olarak açıklandı.

TBD 2017 BİLİMKURGU ÖYKÜ YARIŞMASI BAŞVURULARI BAŞLADI

Türkiye Bilişim Derneği'nin 18 yıldır düzenlediği bilimkurgu öykü yarışması için başvuru tarihleri 1 Haziran – 15 Eylül olarak açıklandı. Dereceye giren öykülerden oluşan Bilimkurgu Öyküleri *(1998-2004),* Yörüngeden Çıkanlar *(2006-2010)* ve Dünyalılar *(2011-2015)*'ın ardından bir sonraki derlemede yer almak istemez misiniz?

Bilimkurguseverlere düşlerini ve düşüncelerini sergileme fırsatı veren TBD, Türkiye'de bilimkurgu üretimi açısından önemli bir boşluğu dolduruyor. Güçlü jürisiyle geniş bir katılımı değerlendirerek büyük bir organizasyonun altından kalkarken öyküleri de kitaplaştırarak türün hayranlarına sunuyor. Bunun yanında bilişim sektörüne bilimkurgu vizyonu aşılamasıyla da önemli bir görev üstlendiğini söyleyebiliriz.

Bir sonraki derlemede yer alma fırsatının yanında dereceye girenlerin hediye çekiyle de ödüllendirildiği yarışmanın ödül töreni oldukça etkileyici. İlk üç dereceyi Bilimkurgu Kulübü yazarlarının elde ettiği TBD 18. Bilimkurgu Öykü Yarışması ödül töreninin haberine buradan ulaşabilirsiniz. TBD 19. Bilimkurgu Öykü Yarışması katılım koşullarıyla ilgili detaylı bilgiyi burada bulabilirsiniz.http://www.tbd.org.tr/turkiye-bilisim-dergisi-2017-bilimkurgu-oyku-yarismasi/

Seda Cebeci

Üstünde, ayakta durduğu dala herkesin bildiği ama kimsenin anlamadığı bir dilde kargacık burgacık notlar bırakır ceviz. Söylendiğine göre Hüthüt kuşları gecenin alacasında ürkekçe cevizin yanına yaklaşır, bir hamlede notu kapıp havalanırlarmış.

KAŞKARİKO

Bu sayfalarda hayatın kendisi değil, sahnelenişi var.
Her şeye yeniden başlamam gerek...

C. Pavese

Sabah yelinin uğramadığı hiçbir yer yoktur, derler. Kabuğunun içinde neredeyse anlamsız denilebilecek bir biçimsizlikle büyüyen cevizi bile tılsımlı uykusundan uyandırır, kımıldatırmış. İçerideki labirentlere, tüm sapa yollara yenileri eklenir, cevizin saklı geometrisi bir kez daha değişirmiş. Haritalar yeniden çizilirmiş. Kukuletaları gözlerini örten genç bir büyücü, bir keresinde, sabah yelinin kendisine yeterince yakınlık göstermediğinden yakınan alıngan bir cevizin, yeli yanında daha uzun süre tutabilmek için bir mersinbalığı büyüklüğüne erişene değin kendini şişirdikçe şişirdiğini ve bunu büyü kullanmadan yaptığını söylüyor.

Nerede kalmıştım. Ah, haritalar... Yolunu kaybedenler için küçük bir evren taslağıdır ceviz. Belleğini yitirmiş bir bellek... Üstünde, ayakta durduğu dala herkesin bildiği ama kimsenin anlamadığı bir dilde kargacık burgacık notlar bırakır ceviz. Söylendiğine göre Hüthüt kuşları gecenin alacasında ürkekçe cevizin yanına yaklaşır, bir hamlede notu kapıp havalanırlarmış. Ancak kuşlar öylesine telaşlı ve sakarlarmış ki, yolda mutlaka düşürüp kaybederlermiş yüklerini. Bence cevizler Hüthütlerin sakarlıklarının da muzipliklerinin de farkındalar. Notlarını dala asmaya bir son vermiyorlar, çünkü bu yolla yuvarlana yuvarlana alacakları yolu birkaç dakikada aşıveren Hüthüt kuşlarını kurye gibi kullanıyorlar.

Cevize bir avcının usul sokuluşu, bir panterin onulmaz kibri hükmeder. Haritacılar, simyacılar kolay kolay çözemezler dilini cevizin. Su altındaki, anımsanmayı bekleyen tarihin yandaşıdır. Beyaz, bembeyaz bir pusula taşır ceviz; organik bir pusudur bu labirentlerinde gezinen. Davulların, zillerin ritmiyle kıvrılıp bükülen Uzakdoğulu dansçılara benzeyen bir organizma...

Ceviz kurdu sabah yelini yakinen tanır. Bir rivayete göre, sabah yeli bir zamanlar sadece ağaçlarda yetişen yemişlerin içlerinde gezinirmiş. Meraklı tahta ve mezar kurtlarının bazıları, yemişlerin insan kıkırdağından daha leziz olduğunu keşfettiklerinde, haber kulaktan kulağa yayılmış ve soyarkadaşı kurtçuklar yeraltındaki kabuklarınını bırakıp çıkıp ağır ağır ağaçlara yürümüşler. "Uzun Yürüyüş" olarak tarih kaydetmiş bu kıpırdanışı. Tahta ve mezar kurtları dallarına yürüyene kadar, ağaçlar yemişlerine örtünmelerini hiç buyurmamışlar. Ancak istilacı kurtlar her yemişten bir ısırık alıp kalanını çürümeye terk edince ağaçlar sabah yelini ve yemişleri olağanüstü toplantıya çağırmış. O toplantının gerçekleştiği zamandan bugüne, yemişler kendilerini istilacı kurtlardan saklamak için kabuklarının içine hapseder olmuşlar. Bir zamanların tahta ve mezar kurdu şimdiki meyva kurtları da boş durmamış tabii. Kuzenleri gece cinlerine, sabah yelini yemişlerin içindeki gezintisinden alıkoyacak muskalar yazdırmışlar ve tırmandıkları dallara iliştirmişler tılsımlı muskaları. Muska sabah yelini yemişlerden uzak tutmuş bir süre. Nasıl tutmasın, gece cinleri her muskanın başında nöbet bekliyorlarmış tılsımı korumak için. Ama cinler zamanla sıkılmışlar bu zoraki nöbetçilikten ve savsaklamaya başlamışlar işlerini. Bir süre sonra da tamamen bırakmışlar nöbet tutmayı. Zaten tüm bunlar olurken, bir zamanların tahta ve mezar kurtları şimdiki meyva kurtları ile sabah yeli arasındaki sürtüşme de çoktan Zaman'ın arşivine kalkıp unutulmuş.

Yine başka bir rivayete göre sabah yeli, tanrının yoldan çıkmış halklara gözdağı vermek istediği günlerin birinde, çobanları büyülü sesiyle uyarmaya yeltenen geveze bir kavalmış. Tanrı işine karışılmasına pek içerlemiş, kavaldan yayılan nameleri önce hırıltılı bir hıçkırığa, sonra da insanın içini hafifçe ürperten sabah yeline çevirmiş. Bir diğer rivayete göreyse, bu iki rivayet de gerçek değil...

* * *

Yanılgılar ve cinnet arasında gitgide daralan, geçirimli bir alan; uyku. Bilincin uykuya daldığı geçirimsiz alan; rüya... Uykuda geçirdiği anların karanlık anısından sıyrılan kül rengi bir sisle örtülüydü geçtiği yollar. Görüntüsüne alışık olduğu, yola karşılıklı dizilmiş arabaların oluşturduğu tuhaf kuyruklar yoktu. "Araba alamayacak kadar fakirler", diye geçirdi. Tek tuhaflık bu muydu? Camdan cama selamlaşmalar, pencereden sepet sallandırıp yüksekten görülebildiğince tezgâhtaki en kızarmış simitleri seçmeler, ilkokula giden kız çocuklara limon, maydonaz aldırmak için seslenişler bile çalınmıyordu kulağına; fark etmiyordu ama duymuyordu işte. Yüzü kaşınacak olsa, burnunu karıştırıyor sanacaklar diye elini yüzüne çekine çekine götürmesine bile gerek yoktu, bomboştu etraf.

Büyük, beyaz bir evin önünde durdu. Dar sokağın biçimsiz taban döşemeleri sinirlerini gerdi. Zeminin üzerinde ayakta durmak, komik geometrik hareketler yapmasına neden oluyordu. Sabırsızlıkla kapıya doğru ilerledi. Davetsizce önce bahçe sonra da evin giriş kapısını iteledi. Her iki kapı da savunmadı kendini. Şimdi içindeydi evin.

Giriş kapısı geniş taşlıklı bir mutfağa açılıyordu. Mutfağın ortasına yerleştirilmiş masanın etrafında, gelişigüzel yerleştirilmiş tahta tabureler duruyordu. Taburelerin üzerine, her birinin kumaşı birbirinden farklı fırfırlı örtüler geçirilmişti. Gözün dikdörtgen olarak algılama eğiliminde olduğu kusursuz bir kareydi mutfak. Yanıltmaya kendi biçiminden başlayan

mutfağın sağındaki lavabo, boydan boya uzanan gri mermer sete gömülmüştü. Lavabo ve setin üzerinde, birbirine paralel raflarda boy boy kap kacak, musluğun yanındaki süzdürmede de su bardakları ters kapatılmış duruyordu. Buzdolabı ortalarda görünmüyordu. Böyle evlerde dolap, ilk bakışta göze çarpmayacak kuytu bir köşeye saklanır ya da antrede dikildiği alanda uygunsuz ve uyumsuz çağrışımlar yaratan bir abide gibi tek başına dururdu. Tavanda iki çıplak ampul asılıydı. Biri tam ortada, yaklaşık masanın üzerine denk düşmekteydi bu orta, diğeri üst kat merdivenlerinin ilk basamağının üzerinde. Etrafta eşya kalabalığı vardı. Karenin boşta kalan kenarlarında ayakta duran raflarda madenci fenerleri, tuzdan yeşermiş, birbiri içine geçmiş olta misinaları, üzerinde hâlâ bir parça yün bulunan eski bir öreke, akşamsefası tohumlarının içinde saklandığı boy boy cam kavanozlar, peynir tenekelerinin kopartılıp üst üste dizildiği madeni kapak levhaları, birkaç yarıdolu kutu amodiyakin, Heinrich Rose'un analitik kimyanın ayrıntılarını anlattığı Ausführliches Handbuch der Analytischen Chemie adlı yapıtının 1851'de yayımlanan ilkbasımı, tiftikleri atmış bir arakiye, üzerleri Rembrandt'ın aside yedirme baskı çalışması Oklu Kadın'ını andırır çizimlerle bezenmiş altı parçalık emaye tencere seti, piramit biçimli dik çiçekleri üzerinde kurumuş bir atkestanesi dalı ve ne işe yaradığı kestirilemeyen bir sürü zımbırtı duruyordu. Pek çok şeyin karneye bağlandığı günlerden kalma bir alışkanlığın izleri vardı eşyalarda.

Ürperdi. Ne biçim bir yerdi burası? Dışarıda birbirinin benzeri ardışık evler; ahşap, kâgir, bakımlı, önem verilmemiş, gümüş kilitli, komşusunu kollayan hücre pencereli evler... Çoğu iki üç katlı, Suriye alınlıklı, semerdamlı, kapıları maden kakmalarla bezeli, havlasalar seslerinin hep aksi yönlere gideceği basbayağı ortada olan köpeklerin ortalarda görünmediği bekçi evler... Ağızdan ağıza dolaşmaktan hırpalanmış bir adı olan, son vapuru kaçırdıktan sonra orası burası anlamsız bir hınçla sorguya çekilen, birkaç ekmek fırını ve faytoncu kahvesinin yeri dışında her şeyin kurulu bir düzen içinde kendi yansımasını bulduğu uzak adalardan biri miydi bu yer? Bir adı, haritada bir noktası, uzak limanlara kalkan gemilerin rotasını kesen bir doğrultusu var mıydı? Büründüğü bu sessizlik, yoksa yeni bir ad, yeni bir doğrultu beklentisine mi işaret ediyordu? Yeni bir ad! İsimler arasında onun vereceği bir isim, imgeler arasında onun çağırışımını bekleyen yeni bir imge. Bu, sanki haritadaki girinti ve çıkıntılar üzerinde kurşunkalem izleri bırakarak kırmızı bir tavuskuşu yaratmaya benzeyecek. Bu yerin, bu anın tarihi onun vereceği adla yazılmaya başlayacak. Sözcükler, kapağın açılmasıyla tencereden taşan süt buharı gibi mutfağın içinde döne döne yayılabilir artık: Lara!

İlk rastlantı: "Hayatın dinginliğini en çok tehdit eder görünen dört düşünce vardı. Bunlardan birincisi şuydu: Aşkın efendiliği iyidir, çünkü o, ona inanan kişinin ruhunu bayağı şeylerden uzak tutar."

* * *

Ceviz kurdu sabah yelinin her zamankinden erken uğradığının farkına varmadı. Aklı, cevizin labirentlerinde günler önce izini kaybettiği karısındaydı. Lanetli bir yerdi burası. Tahta inşaat iskelelerindeki esintili yuvalarını terk edişleriyle başladığını düşündü bu lanetin. Büyük büyük büyük babası, mezar kurtlarıyla birlikte ağaç tepelerindeki yeni yurtluklarına doğru yaptıkları "Uzun Yürüyüş"te bilge bir kurdun bu laneti sanki önceden sezer gibi durmaksızın anlattığı öyküyü miras bırakmıştı ona. Bilge kurdun öyküsü, gencecik bir yüzbaşının Tatar Çölü'nde umutsuz bir bekleyişin ardından nasıl yazgısının oyununa geldiğini anlatıyordu. Kalabalık sözcüklerin arkasında nasıl bir boşluk olduğunu fark etmişti büyük büyük büyük babası. Ve bu fark ediş Uzun Yürüyüş'e yeni bir anlam katmıştı. Büyük büyük büyük baba, bekleyişlerin sadece ortada büyük bir aşk varsa katlanılabilir olduğunu biliyor, bilgisini suskunluğunun dip köşelerine gizliyordu. Onu ağaçlara tırmandıran yemişlerin lezzeti değildi. O, aşkın sözcükler dışında sığınacak yer bulamadığı aşağı dünyadan, dışarıdan, içeriye kaçıyordu. Yeni yurdunda, yaşam sona ermeden aşktan söz edilmesine izin vermeyecekti. Aşkın efendiliğinin sözcüklerin olmadığı yerde başlıyordu. Ölümün ayartıcı çağrısına kapılmış tiranlara, yarıtanrılara rağbet edilmeyecekti burada. Sefil yaşamlarındaki topu topu birkaç yüceltici ânın ardına saklanıp, mezarlarını mağaraların en dipsiz köşelerine gizleyen, bunları anıt kapılarla süsleyen ödleklere kapanacaktı yeni yurt. Onlar, kaynar suda çözülen ipek böceklerinin çetelesini tutarlar, kâr-zarar hesapları yaparlardı yükselen çığlıkların üzerinden. İşte onlar, her zaman kalabalık sözcüklere sığınanlardı.

Karısı kaybolduğundan beri ceviz kurdu labirentlerden, dar geçitlerden yankılanan sesini duyuyordu onu. Yakarış yüklü bir ezgiydi bu. Geçitlere zaman geçirmeden girmeyi, yasak kentin imleriyle ayakta duran gizli kapıları bulmayı arzuluyordu ceviz kurdu. Sabah yelinin her yeni uğrayışı, zamanın daraldığını anımsatıyordu ona. Ama korkuyordu işte. Zaten olduğu yerde bile kaybolmuştu. Cevizin içi her gün biraz daha büyüyor, geçitlerin arası daha sıkışıyor, daralıyordu. Labirentlerden birinin Pers baltalarının keskin yüzleriyle aydınlanan, yeşimden bir çanın saklı olduğu bir mağaraya açıldığını duymuştu. O mağarayı bulan, yeşim çanı çalarak sonsuz bir ezgiyi başlatabiliyormuş. Çanın ezgisi, labirentlerin her köşesinde yankılanır, kaybolan ceviz kurtlarını adeta bir deniz feneri gibi kendine doğru çekermiş.

Labirentler arasındaki seçmeli geçitler daraldığında yapılabilecek tek şey, soyut anıları belleğin unutuşundan uzak tutmak ve her birine gizler bilimi-gnosis içinden bol çağrışımlı adlar yüklemektir. Elbet hiçbir ad, kendinden önce gerçekleşmiş olanın kurtarıcılığını üstlenemez. Bu, yalnızca geçitleri açık tutmak için kurgulanmış bir oyundur. Karısının yanık ezgisi geçitlerde yankılanınca, ceviz kurdu oyunu başlatmaya karar verdi.

İkinci rastlantı: "Diğeri şuydu: Aşkın efendiliği iyi değildir, çünkü ona inanan kişi ne denli inan beslerse ona, o denli ağır ve acılı anlar yaşamak zorunda kalır."

* * *

Mutfağı boydan boya geçerek merdivenleri tırmanmaya başladı. Basamaklar genişçe bir holde son buldu. Yüksek tavanlı hole açılan iki kapı gördü. Biri hemen solunda, diğeri ise tam karşısında duruyordu. İleriye doğru adımladı ve kapıyı açtı.

Oda, bereli duvarların tanıklığında bedeli çoktan ödenmiş, sahip olunduktan sonra da anlamını yitirmiş eşyaların hayaletleriyle doluydu. Büyücek odanın duvarlarındaki dörtgen çizgisel lekeler, ortada olmayan tabloların ipuçlarıydı. "Tablo, piyano, şömine, sümen takımı... İyi bir dörtlü olabilirlerdi.", diye geçirdi. Gözucuyla parke üzerinde üç ahşap ayakizi aradı farkında olmadan, bulamadı. İri deniz kabuklarının rehberliğinde, çakıl taşlarını yerlerinden kıpırdatan dalgaların sesinin dinlendiği günlerin ihtişamıyla yaşamışlardı belki de ev sahipleri. Bu evin çağrıştırdıkları, içinde yaşadığı varsayalınların gerçeklerinden daha görkemliydi kuşkusuz.

Burada fazla oyalanmadı. Merdivenlerin solunda kalan diğer odaya yürüdü. Aralıktı kapı. İçeri girdi. Uzunlamasına, dar bir odaydı burası. Bir yatak, üzerinde birkaç kitabın durduğu açılır kapanır bir masa, ceviz ağacından elbise dolabı, duvarda asılı duran çerçevesiz bir film afişi: Benim Güzel Çamaşırhanem. Yatağın üzerinde sayfaları açık duran Grimm Kardeşler'den Masallar... Kitabın altında peluştan, tasmasında yeşim bir çan asılı oyuncak sosis-köpeği görüyor. Tam o anda Granville William'ın köpeklerin intiharı üzerine yazdıkları geliyor aklına: "Bir takım nedenlerle, çoğunlukla suda boğularak ya da yiyeceği reddederek, genellikle hayvan evden kovulduğunda, ama aynı zamanda üzüntü ve pişmanlıktan, hatta sırf can sıkıntısından... Bu tür hayvan intiharları zekânın bir bildirisi olarak alınabilir." Sırf can sıkıntısından... Can sıkıntısından... Yüksek sesle iki kez tekrarlıyor. Ama cümle üç kez yankılanıyor. Sırtında bir ürperme, soğuma hissediyor. Endişeyle geriye dönüyor. İşte orada. Efendi, sevgili Efendi!..

Efendi, bir adam kılığında göründü bu kez ona. Ve hemen o an yüksek ya da kısık sesle beyninin içinde voltalar atan tüm sözcükler sustu. Yalnız Efendi konuşur böyle durumlarda.

"Bir suçlu, suçu ne denli alçakça olursa olsun, bir savaşın esiridir yalnızca.", buyurdu. "Aşkı ele geçirmek güçtür. Ona sahip olduğunu sanan, sadece kendi alçaltılmışlığını bulur onda. Krallığında hüküm süren son kraldır aşk. Ve halkıdır kendinin. Dürüst bir öğretmen olduğundan mı adaleti kovaladığını sandığından mı, bilinmez, çevresinde süslü sözler söyleyen yaygaracı güruh barınamaz. Kendini kalabalıklardan uzak tutan bir yalnızlık ürkütücüdür belki, ama bir alışkanlığa dönüşmüşse daha kötüdür. Aşk, bir gözcü gibi her an tetiktedir. En büyük düşmanı sözcüklerdir. Düşman yaklaştıkça bulunduğu yeri terk eder aşk, geride onu imleyecek herhangi bir iz bırakmadan hem de. Saklanır, uzaktan gelip geçmelerini, dinmelerini bekler sözcüklerin. Kalacak olurlarsa, su kaynaklarını zehirler, ekinlerini ateşe verir. Sözcükler, tanrının laneti derler buna. Hiddete kapılır, yerle bir ederler ellerine geçirdikleri her şeyi. Aşk, yıkıntılar

üzerine tekrar tekrar kurar krallığını. Ve sözcükler tekrar tekrar yağmalar onu. Aşkı aramak en büyük lanettir. Bırak o seni bulsun."

Üçüncü rastlantı: "Diğeri şuydu: Öyle tatlıdır ki Aşk'ın adını duymak, işleyişinin de yalnız tatlı şeylerde bulunuyor olması olanaksız bence. Nomina sunt consequentia rerum, diye yazılmıştır çünkü: Adlar imledikleri şeylerin sonucudur..."

* * *

Bulunduğu yerde ıstırapla kıvranarak, tanrılara adaklar sunup korkularından kaçarak karısının sessiz çağrısını duyup kendisine gelmeyeceğini anlayan ceviz kurdu başlattı oyunu. Kural tekti ve çok basitti, yeşim çanı bulmak... Karısı ile çanı bulmak arasında bir seçim yapmış ve ikisini birden seçmişti. Gözlerinin göremediği hangi koordinatta bekliyorlardı acaba onu? Labirentin yağlı, kaygan duvarlarına dikti gözünü. Cesaretlendiğini sandı, gözlerini kıstı, soluğunu kontrol etti ve başladı.

Ceviz kurdu labirentlere dalmak yerine o ânın gerilimi içerisinde tuhaf denebilecek bir iştahla kemirmeye başladı cevizin duvarlarını. Hırsla yiyordu; aceleyle kemiriyor dehşetle sindiriyordu. Yedikçe, gövdesi koridorlara sığmıyor, duvarlar çatırtıyla midesine çöküyordu. Terli bedenini geride bıraktığı enkazın üzerinden homurtuyla kaydırıyor, yarıbeline kadar kara gömülmüş bir cüceyi peşisıra takip eden "sollama yapılmaz" işaretine benzer izler bırakıyordu labirentlerde. Öyle büyük bir gümbürtüyle çöküyorduki duvarlar, öyle ihtişamla sığmaz oluyordu ki koridorlara, komşular rahatsızlıkla kabuğa bir iki tekme bile savurdular gürültünün kesilmesi için gözdağı verdiklerini düşünerek. Sindirimin sesi, yıkılan duvarların sesi, dışarıdan gelen tekmelerin sesi, bedenden fışkıran yağlı terin kendine has fısıltısı birbirine karıştı, minör bir kuş ötüşü gibi yankılanmaya başladı labirentlerde. Kayboluşu tarife gerek olmayan eş, korkunun zihninin içinde çalıp durduğu ritim aletlerinin bir an için yeni bir kantata başladığını sandı. Duyduğu bu melodinin içeride değil dışarıda çalmakta olduğunu neden sonra fark etti. Kutsal bir dağa yapılan yolculuk, çetin bir tırmanış eğrisinin kutsal olanın önünde sıfır noktasına eğilişi gibi yöneldi sese. "Ancak, kutsal bir emanetin yerinden kıpırdatılışı yapatabilir bu sesi", geçirdi içinden.

Ceviz kurdu, bir lokma daha yerse olduğu yere çökecekti. Başını güçlükle ardına doğrultarak ne kadar yol aldığını anlamaya çalıştı. Gövdesi öyle büyümüştü ki, ne geçtiği yoları ne de bulunduğu yer hakkında bir ipucu olabilecek zamanın hayaletlerini görebildi. Uyku ile düş arasında bir yerlerde sıkışıp kaldı...

Ceviz kurdu, neredeyse üzeri saman artıkları ve iri kum taneleriyle örtülü bir gezegene dönüştürmüştü kabuğun içini. Labirentlerin ortasında kurulu kent, gökbilimcilerin simya laboratuvarlarında geliştirilen bir çözelti serpilerek üzerine, sanki bir süre gökyüzünde uçmuş ve düz bir coğrafyaya indirilmişti kıpırtısızca. Hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağı, her şeyin geçmişin aynı olduğu bu yere. Eş, her şeyiyle geçmişinin aynı kalan eş, hiçbir zaman geçmişi gibi olamayacak ceviz kurdunu tam bu sırada gördü.

Dördüncü rastlantı: "Dördüncü düşünce şuydu: Aşkın, uğruna beni bunca kanattığı kadın, yüreği kolayca coşan öteki kadınlara benzemez."

* * *

Lanet, kum tanesi için çöl neyse, bulunmayı bekleyen için odur.

* * *

Kutsal bir emanet, sadece emanet edildiği bellek ve gizlendiği unutuş denli kutsaldır.

* * *

Bulunmayı bekleyen için çöl, aşk uğruna açılmış yaralarda biriken kumun bedene bürünmüş hayaletidir.

* * *

Bulan için aşk, kutsal bir emaneti, emanet edildiği bellekten devralmak, emanetin eski nöbetçisini unutuşa teslim etmektir.

* * *

Bekleyen için kum, yalnız çölde bulunan kutsal bir emanettir.

* * *

Bulunmayı bekleyen ile kutsal emanet nöbetçisi, aşkı kovalamayı unutmayı dileyenlerdir.

* * *

Bulan da devralan da, aşk için açılan yaraları kapatamaz, sadece unutur.

* * *

Aşkı teskin edecek hiçbir kutsal emanet yoktur. Ve hiçbir kutsal emanet aşk içermez. Apansız kutsallığa bürünen adlar olamayacağı gibi, zaman geçtikçe kutsallaşan aşklar da yoktur.

* * *

Hileli olan her şey zamanda sapar. Kaşkariko, hileli bir oyundur.

Yeni Çizgiroman Okumaları...

Reha Ülkü

Dizinin 1. sezonunun 1. bölümünün girişindeki Amerika'ya 832'de ilk gelen Vikingler öykülemesinin aşırı absürd-süreel olması ile karşılaştırılınca, öyküleme 4. sınıf bile değil.

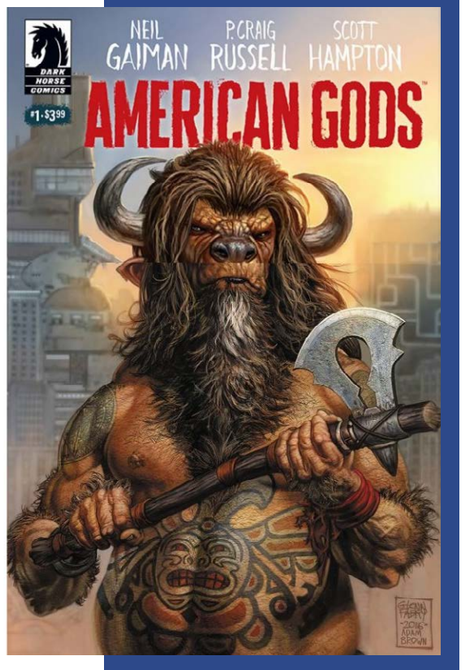

AMERİKAN TANRILARI: ÇİZGİROMAN

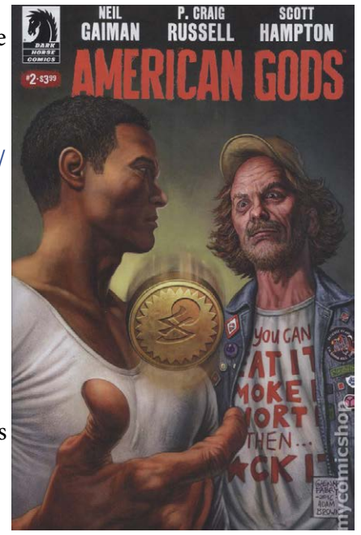

Önnot: Çapraz medya ürünleriyle karşılaşma dizim; dizi fragmanları, dizi, çizgiroman oldu. Henüz romana ulaşamadım.

http://readcomiconline.to/Comic/American-Gods-Shadows/Issue-2?id=109802#8

Notlar:

Çizgi-hat, çok-çok zayıf. Bu ne; rapido inceliğindeki çizgiden *(ki bu uygun kullanılınca, çizgiromansalca aşırı-uygun bir ifade yoludur)*, ne de Greco tipli *(1/9 baş/gövde oranlı)* insanlardan ileri geliyor. Bu, 'Assassin's Creed'de de açıkça görülen, piyasada 5 tane 1. sınıf çizer olamamasından geliyor. Çizgi en çok 2. sınıf yani.

Öyküleme, 2,5.-3. sınıf.

Dizinin 1. sezonunun 1. bölümünün girişindeki Amerika'ya 832'de ilk gelen Vikingler öykülemesinin aşırı absürd-süreel olması ile karşılaştırılınca, öyküleme 4. sınıf bile değil. Yani, tüm çapraz medya ürünlerinin öykü omurgası, o bölümdeki çizgide tutulabilseymiş, bir sonuç elde edilebilirmiş ancak ama da mizahı / ironiyi berbat emiş.

Duygudurum-atmosfer, dandik bir 5. sınıf Yanki filmindeki taşra kasabası havasında. 100 ayrı tasarımcının son 30 yılda bu kadar standart bir sonuca varması da, ayrıca irdelenmesi gereken bir saçmalık.

Sorun; realizm-metafor uyuşmazlığında. Geiman'da soyutlama bel bile vermiyor, kendi üzerine sünmüş şişme bir Mısır piramiti komikliğinde seyrediyor *(Minyonlar esprisi)*. Dolayısıyla, firavunlar öldürülemiyor *(Minyonlar tüm sakarlıklarıyla, dinozoru bile öldürüyorlardı oysa)*.

Gaiman böylelikle, istese de istemese de rekabet içine girdiği alanlarda baştan kaybetmiş oluyor: Spartacus, True Blood, Minions, 300, Sin City, etc.

Bizim kanımız, daha okumadan bile, sorunun romanda olduğunda. Çünkü mekanlar belli, kişiler belli, diyaloglar belli. Birincil açmaz ise **Gölge Ay:** Mafya desen değil, mistik desen değil, sürreel desen değil, hiçbirşey değil. Alaturka dizi yorumlarındaki gibi, *'narıyom lan burda?'* modunda sürekli.

Çıkış:

Mitoloji üzerinden soyutlamalarla ve gerçeküstüleştirmelerle, 21. Yüzyıl'da barbar eli kanlılığın simgesi ABD'de, eski ve yeni tanrıların hesaplaşması anafikri, inanılmaz doğru bir seçim. Varılan sonuç ise, en kötüden de kötü. Hani, *'Lost'un 'bozdu bozdu, daha bozmaz dedik, daha da bozdu ve 100 kere den den'* espirisinde gitmiş olay, o kadar berbat yani.

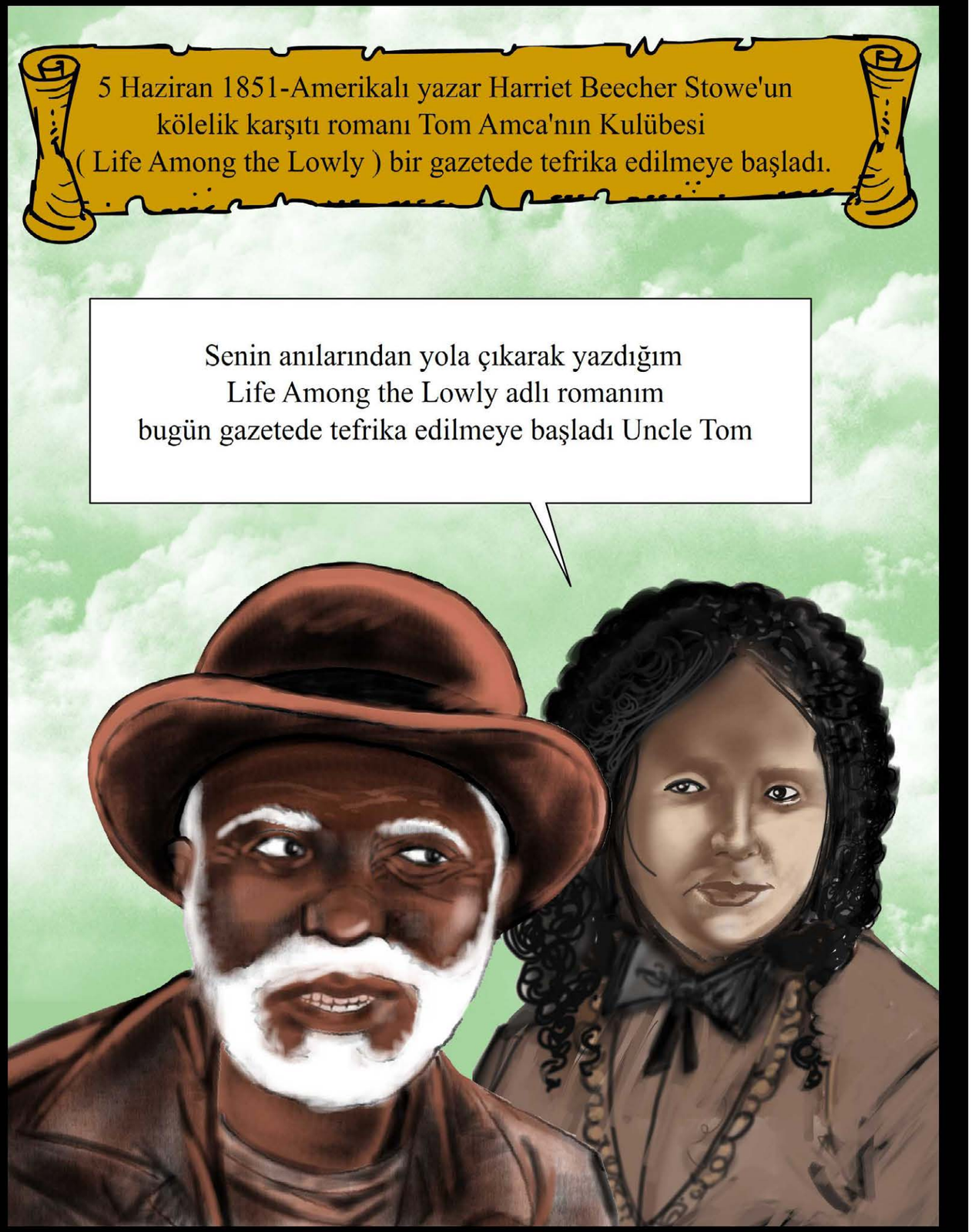

Harriet Beecher Stowe

Dip Not...

Amerika İç Savaşı dönemindeyken köle karşıtı romanlar yazmıştır. Bunlardan bir örneği ise Tom Amca'nın Kulübesi (1852)'dir. Yazdığı romanlar sayesinde ABD ve Birleşik Krallık'ta ün kazanmıştır. Tom Amca'nın Kulübesi dahil 20'den fazla kitap yazmıştır.

HARRIET BEECHER STOWE

Doğum : Harriet Elisabeth Beecher
14 Haziran 1811 Connecticut, ABD
Ölüm : 1 Temmuz 1896 Connecticut, ABD
Meslek : Yazar

Harriet Beecher Stowe *(14 Haziran 1811 - 1 Temmuz 1896)* Amerikalı yazar. Amerika İç Savaşı dönemindeyken köle karşıtı romanlar yazmıştır. Bunlardan bir örneği ise Tom Amca'nın Kulübesi *(1852)*'dir. Yazdığı romanlar sayesinde ABD ve Birleşik Krallık'ta ün kazanmıştır. Tom Amca'nın Kulübesi dahil 20'den fazla kitap yazmıştır.

Hayatı

Harriet Beecher Stowe 14 Haziran 1811 tarihinde Connecticut eyaletinde doğmuştur. Ailesinin 13 çocuğunun 7.'sidir. 21 yaşındayken Lane Teoloji Semineri başkanı olmuştur. Bu yüzden Ohio'ya taşınmıştır. 6 Ocak 1836 tarihinde evlenmiştir. İkiz kızları dahil olmak üzere tam 7 çocuğu olmuştur.

Kitapları

The Mayflower; or, Sketches of Scenes and Characters Among the Descendants of the Pilgrims *(1834)*
Mark Meriden *(1841)*
Tom Amca'nın Kulübesi *(1852)*
A Key to Uncle Tom's Cabin *(1853)*
Dred, A Tale of the Great Dismal Swamp *(1856)*
The Minister's Wooing *(1859)*
Agnes of Sorrento *(1862)*
The Pearl of Orr's Island *(1862)*
The Chimney Corner *(1866)*
The American Woman's Home *(1869)*
Old Town Folks *(1869)*
Little Pussy Willow *(1870)*
Lady Byron Vindicated *(1870)*
My Wife and I *(1871)*
Pink and White Tyranny *(1871)*
Woman in Sacred History *(1873)*
Palmetto Leaves *(1873)*
We and Our Neighbors *(1875)*
Poganuc People *(1878)*
The Poor Life *(1890)*

Dip Not...

Hartford Female Seminary'de öğretmenlik yapan ve aktif bir kölelik karşıtı olan, Connecticut doğumlu Stowe, hayatı zorluklarla geçen siyah köle Tom Amca karakterini yarattı;

Tom Amca'nın Klübesi

Yazarı : Harriet Beecher Stowe
Orijinal ismi : Uncle Tom's Cabin
Ülke : Amerika Birleşik Devletleri
Dili : İngilizce
Türü : Roman
Anadilinde basım tarihi : 20 Mart 1852

A Key to Uncle Tom's Cabin *(1853)*

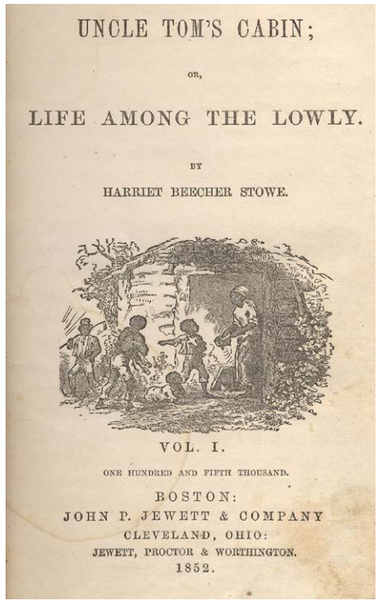
UNCLE TOM'S CABIN;
OR,
LIFE AMONG THE LOWLY.
BY
HARRIET BEECHER STOWE.
VOL. I.
ONE HUNDRED AND FIFTH THOUSAND.
BOSTON:
JOHN P. JEWETT & COMPANY
CLEVELAND, OHIO:
JEWETT, PROCTOR & WORTHINGTON.
1852.

Tom Amca'nın Kulübesi *(özgün tam adıyla Uncle Tom's Cabin; or, Life Among the Lowly)*, ABD'li yazar Harriet Beecher Stowe'un kaleme aldığı kölelik karşıtı roman. 1852'de yayımlanan kitap, Will Kaufman'a göre *"İç Savaş'ın temellerinin atılmasına katkı yapmıştı"*.

Hartford Female Seminary'de öğretmenlik yapan ve aktif bir kölelik karşıtı olan, Connecticut doğumlu Stowe, hayatı zorluklarla geçen siyah köle Tom Amca karakterini yarattı; diğer karakterlerin hikâyelerini de onun etrafında şekillendirdi. Bu duygusal roman, bir yandan kölelik gerçeğini tasvir ederken, bir yandan da Hristiyan sevgi anlayışının, insanları köleleştirmek gibi onur kırıcı bir düzeni yenebileceğini belirtiyordu.

Tom Amca'nın Kulübesi 19. yüzyılın en çok satan romanı ve İncil'den sonra en çok satan kitabıydı. Kitap, 1850'lerde kölelik karşıtı hareketi besleyen unsurlardan biri olarak kabul edildi. Yayımlandığı ilk yılda ABD'de 300.000, Büyük Britanya'da ise bir milyon adet satıldı. Basımından üç yıl sonra, 1855'te, dönemin en popüler romanı olarak anıldı. Kitaba atfedilen önem çok büyüktü. Öyle ki, bir anlatıya göre İç Savaş'ın başlangıcında Stowe ile bir araya gelen Abraham Lincoln *"bu büyük savaşı başlatan, işte bu küçük hanımdır"* demişti.Ancak 1896'ya kadar basılı kaynaklarda yer almayan bu söz uydurmadır. Lincoln'ün takdirinin bir anekdot olarak, edebiyat çalışmaları ve Stowe incelemelerinde bu kadar uzun süre yer bulmasının, çoğu entelektüeldeki, edebiyata bir sosyal değişim aracı rolü biçme isteğiyle açıklanabileceği tezi ortaya atılmıştır.

Kitap ve tiyatro uyarlamaları, birçok siyah stereotipin popülerleşmesine katkı yaptı. Bunlar arasında sevecen, koyu tenli anne, *"pickaninny"* stereotipi siyah çocuk ve işine bağlı, zor şartlarda yaşayan, beyaz efendilerine sadık *"Tom Amca"* vardı. Son yıllarda Tom Amca'nın Kulübesi ile kurulan olumsuz bağlantılar, kitabın *"hayati bir kölelik karşıtı araç"* olarak gösterdiği tarihi etkiyi gölgeledi.

Kitabın yazılım süreci

Hartford Female Seminary'de öğretmenlik yapan ve aktif bir kölelik karşıtı olan, Connecticut doğumlu Stowe, romanı, 1850'de yasalaştırılan Kaçak Köle Yasası'na tepki olarak yazdı. Kitabın büyük bölümü, kocası Calvin Ellis Stowe'un eğitimini sürdürdüğü Bowdoin College'ın da bulunduğu Brunswick'de yazıldı.

Alonzo Chappel'in yağlı boya tablosundan esinlenilmiş, 1872 tarihli Harriet Beecher Stowe gravürü

Stowe Tom Amca'nın Kulübesi'ni yazarken, kısmen, 1849 tarihli kölelik öyküsü The Life of Josiah Henson, Formerly a Slave, Now an Inhabitant of Canada, as Narrated by Himself'ten *(Josiah Henson'un Hayatı, Eski Bir Köle, Şimdi Bir Kanadalı, Kendi Anlatımıyla)* etkilenmiştir. Henson, Maryland'de bulunan Isaac Riley'e ait 15 km2lik tütün ekili alanda çalışarak yaşayan, bir siyahi köleydi.Kölelikten 1830'da Yukarı Kanada'ya *(bugün Ontario)* kaçarak kurtulan Henson, burada kaçak kölelerin yerleşmesi ve kendi hayatlarını kurmasına yardımcı oldu; bu sırada anılarını kaleme aldı. Stowe 1853'te, Tom Amca'nın Kulübesi için Henson'un yazdıklarından etkilendiğini doğrulamıştı. Stowe'un kitabı çok satanlar arasına girince, Henson da yazdıklarını The Memoirs of Uncle Tom *(Tom Amca'nın Anıları)* adıyla tekrar yayımladı ve ABD ile Avrupa'da yoğun bir konferans programı gerçekleştirdi.

Henson'un 1940'lardan beri müze olarak kullanılan Dresden yakınlarındaki evi, Stowe'un kitabından hareketle Tom Amca'nın Kulubesi Tarihi Alanı *(Uncle Tom's Cabin Historic Site)* olarak adlandırıldı. Henson'un kölelik döneminde yaşadığı kulübe yıkılmıştı ancak Montgomery County yönetimi 2006 yılında, Riley'in çiftliğindeki bir kulübeyi, Henson'a ait olduğu sanısıyla satın aldı. Hâlen National Park Service'e ait olan alanda müze ve bilgi merkezi yapımı planlanmaktadır.

Stowe kitabını yazarken esinlendiği ve kaynak olarak kullandığı bazı eserleri A Key to Uncle Tom's Cabin'de *(1853)* belirtmişti. Kurgusal olmayan bu metin, Stowe'un kölelik hakkındaki fikirlerini doğrulamaya çalışıyordu. Ancak yapılan araştırmalar, Stowe'un gösterdiği kaynakların birçoğunu, kendi kitabı basılmadan önce okumadığını göstermişti.

Kitabın ilk yayımlanması

Tom Amca'nın Kulübesi ilk olarak, kölelik karşıtı The National Era'da, 5 Haziran 1851 tarihli sayıdan başlamak üzere 40 haftalık bir dizi olarak tefrika edildi. Hikâye büyük ilgi görünce, yayımcı John P. Jewett, Stowe'a bu diziyi kitaba dönüştürme teklifi götürdü. İnsanların Tom Amca'nın Kulübesi'ni kitap olarak okumak isteyeceğinden şüphe eden Stowe, bir süre sonra öneriyi kabul etti.

Kitabın büyük ilgi göreceğine inanan Jewett, dönemin koşullarında sıra dışı bir kararla, ilk baskı için resimli altı tam sayfa hazırlattırdı; çizimler Hammatt Billings tarafından yapıldı. 20 Mart 1852'de çıkan kitap kısa sürede tükendi. Daha sonra birçok farklı versiyon basıldı. Bunlar arasında Billings'in 117 çizimiyle 1853'te çıkan delüks versiyon da vardı.

Kitap çıktığı ilk yılda 300.000 sattı.

Bütün büyük dillere çevirisi yapılan Tom Amca'nın Kulübesi, ABD'de İncil'den sonra en çok satan kitap oldu. İlk baskıların birkaçında, kölelik karşıtı görüşleriyle bilinen, Londra'da bir Cemaat kilisesinin papazı olan James Sherman'ın kaleme aldığı önsöz yer almıştı. Kitap Britanya'da da benzer satış başarısına ulaştı; Mayıs 1852'de çıkan ilk Londra baskısı 200.000 sattı. Birkaç yıl içinde Britanya'da 1,5 milyon adet kitaba ulaşıldı ancak bunların büyük kısmı korsandı.

USTAYA USTALARA SELAM OLSUN

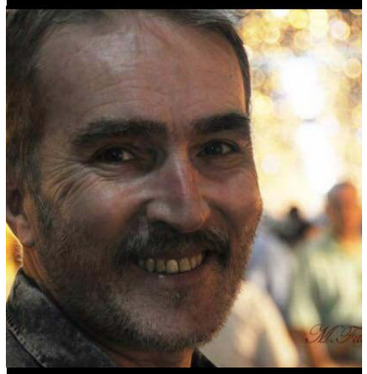

"Ölüm

Allah'ın emri de...

Şu ayrılık

olmasaydı!.."

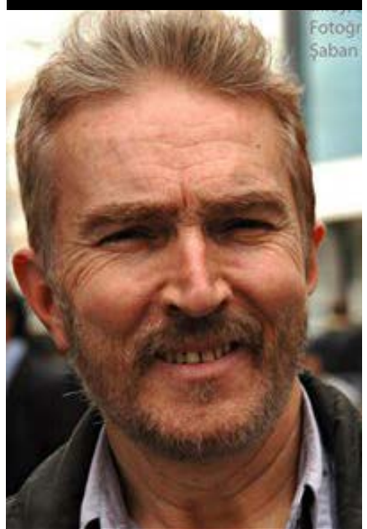

Ağabeyler,ustalar bizden bir önceki kuşaktı.Çocukluğumda dergilerde çizgi romanlarını, karikatürlerini okuduğum "ulan gün gelende bu ustalarla tanışırmıyım, bende onlar gibi usta bir çizer olurmuyum acep" diye hayaller kurduğum günlerde çizgilerinden tanıştığım ağabeylerim ustalarımdı.

Akacak mecra yolunu bulur diye Cağaloğlu yokuşunu tırmanmaya başladığım günlerde ilk tanıştığım ustalarımdan ikisiydi **Sinan Gürdağcık** ve **Ragıp Derin** ağabeylerim...

Şu kısacık zaman diliminde önce **Sinan *(Gürdağcık)*** ağabey, usta veda etti sessizce, henüz Sinan ağabeyin yokluğuna alışamamışken bir akşam vakti **Yener*(Çakmak)***ağabeye veda ettik...

Varol Gökdamar kardeşimiz... O usta işi çizimleri ile anlatacak daha çok hikayesi varken... Çok erken ama gerçekten daha çok erkendi gidişi...

Çarşaf Mizah Dergisinden çizer dostumuz **Bülent Özdemir**'in genç yaşta vefat haberiyle doldu göz pınarlarımız...

Bir sabah duyduk ki tekinsiz öykülerin prensi **Galip *(Tekin)*** terki diyar eylemiş, öykülerini başka bir boyutta anlatmaya gitmiş...

Eskişehir Anadolu Üniversitesi değerli eğitmenini, animasyon ustası **Şenel Yeşilot**... Galip'in hemen ardından vefat haberini aldığımız bir diğer çizgi ustası dostumuzdu.

Ve **Ragıp *(Derin)*** ağabeyimiz,ustamız için yandı yüreklerimiz.

Ah be güzel ağabeyim, gül yüzlü, güleç yüzlü, güzel gülüşlü can ağabeyim, ustam...

Zor iştir gidene, gidenlere dair bir şeyler yazmak.Zor iştir, kelimeler boğazına düğümlenir, ne yazacağını ne diyeceğini bilemezsin. Anılar hepsi de birbirinden güzel anılar.

Hangi birini anlatacaksın, yüzlerce, binlerce birbirinden güzel anı, hepsini anlatmaya kalksan günler aylara, aylar mevsimlere eklenir, ömür yetmez.

Yaşadığımız sürece anılarımızda yaşamaya devam edecekler...

Şairin dediği gibi *"Ölüm Allah'ın emri de... Şu ayrılık olmasaydı!.."*

Mehmet Kaan Sevinç

Dosya

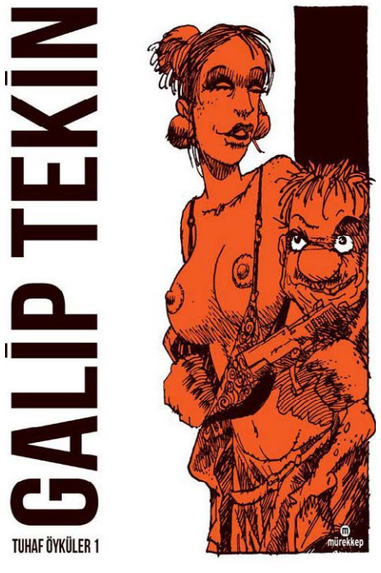

Çizgi roman çizeri

GALİP TEKİN'İ KAYBETTİK

Galip Tekin *(d. 20 Nisan 1958, Konya - ö. 6 Temmuz 2017 Arnavutköy, İstanbul)*, fantastik ve bilim kurgu tarzdaki eserleriyle tanınan çizgi romancıdır.

Gırgır dergisinde yetişmiş önemli çizerlerden biri olan Galip Tekinin Oğuz Aral döneminin Gırgır'ında, komik, fantastik ve absürt öyküler çizerek başladığı çizgi romanları, giderek daha çok bilim kurguya yaklaşmış ve mizahi olmaktan uzaklaşmıştır. Bir dönem çizgi roman denince akla gelen ilk isimlerden biri olan Galip Tekin, Gırgır'da Oğuz Aral döneminin bitmesinden sonra, hemen hemen bütün mizah dergilerinde çalıştı. Çizerliğinin yanı sıra Taksim'in bir dönemki en popüler barı olan Kemancı'nın ortağı ve işletmecisi olan Galip Tekin, aynı zamanda üniversitelerde çizgi roman dersleri vermiştir.

Sevilen bazı öyküleri Alavarza, Delik, Son Neoplan, Tursuntur olarak sayılabilir. Haftalık dergilerde devamı haftaya şeklinde uzun soluklu yayınlanan bu öyküler, 2011 senesinde albümleştirilerek yayınlanmaya başlandı. Hikâyelerinden yola çıkılarak 2012 yılında Acayip Hikayeler adlı bir dizi yayınlanmış, 2012-2013 sezonunda yayından kaldırılmıştır. 2016'da çizgi roman dergisi olarak çıkan *"Hortlak"* dergisinde çizmekteydi.

İstanbul Kanatlarımın Altında filminde kullanılan kanatların tasarımı da Tekin'e aitti.

Karikatürist Galip Tekin, 6 Temmuz 2017 tarihinde Arnavutköy'deki evinde öldü.

BEN KURGUBİLİME MECBURİYETTEN BAŞLADIM

"Ben kurgubilime mecburiyetten başladım. 12 Eylül 80 darbesinde her şey yasaktı. Bizim en büyük beslenme kaynağımız ise politikacılardı. O da yasaklanınca derdimizi kurgubilimle anlatmaya başladık. Mesela ben o dönemde inanılmaz işkence hikâyeleri çizdim ama tümü başka bir gezegende geçiyordu. O zaman da kimse bir şey demiyordu. Bizim kültürümüzde aslında korku hikâyeleri hep vardı. Gece olunca büyükler evde çocuklara oturup korku hikâyeleri anlatırlardı. Anadolu'da nereye gitseniz her bölgede böyle hikâyeler vardır. Bu nedenle bu hikâyeler uzak gelmedi okuyucuya. Fantastik bilimkurguyu sevdiler."

O SAÇMA SAPAN ŞEY BEĞENİLMİŞ

"Oğuz Abi gibi tutucu bir insana bu tip hikayeleri kabul ettirmem zordu. Hatta ilk zamanlar 'Sen ne yaptığını sanıyorsun? Burası Fransa değil. Bu kadının niye kuyruğu var?' falan diyerek kağıtları yerlere atıyordu. Sonra her şey bir yokluktan doğdu aslında. Bir sayfa eksikti. Oğuz

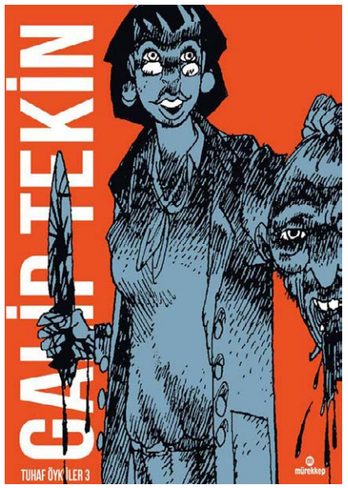

Abi benim hikayeyi koymaya karar verdi. 0 ilk hikayenin adı da Acayip Hikaye'ydi. "Sonrası bir sürü okur mektubu ve Tekin'in "15 yıl boyunca kimseye aferin dediğini duymadım" dediği Oğuz Aral'ın, meali "İyi bir iş yapmışsın" olan sözleri: "Kapının önünden geçerken sigarasından bir nefes çekip 'Evladım, o yaptığın saçma sapan şey çok beğenilmiş. Nesini beğendilerse artık. İstersen, vaktin varsa bir tane daha çiz' dedi ve gitti.

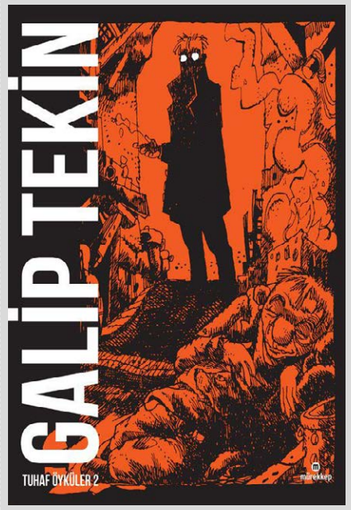

GALİP TEKİN'imiz

Galip TEKİN'imiz yüreğine yenildi....

Biz çizgidaşlarına da bıraktığı yürek sıkışıklığı.

Şaşkınlığım, üzüntüm tanımsız..

İnanıyorum ki, çizgileri denli incelikli düşünceleri ömrünce yeryüzüne bıraktığı sayfalarda süregelecek..

Cevat Özer

Çizgi roman üstadı, Galip Tekin hocayı kaybetmişiz.

Kendisi ile birkaç kez konuşma şansım olmuştu. Çok samimi bir abiydi. Onun yarısı kadar cizen

insanlar göklerde uçarken, o samimi şekilde yüzümüze gülerdi, bildiği herseyi aktarmak isterdi. Son görüşmemizde bi öykü eskizi yapmamı, getirdiğimde beraber kareleyecegimizi söylemişti. Kısmet degilmiş. Allah rahmet eylesin.

Eren Ersoy

Galip'le henüz o uçuk kaçık şeyleri yazıp çizen Galip Tekin olmadan önce GırGır'da tanışmıştık.

Espirilerimizi ve çizgilerimizi birbirimize gösterip sonra da Oğuz Abi'ye beğendirmeye çalıştığımız günlerdi. Çoğu akşam işler bittikten sonra dergiden birlikte çıkar, konuşa konuşa Cağaloğlu yokuşunu indikten sonra şimdilerde o eski halinden eser kalmayan Sirkeci Tren Garı'ndan trene biner evlerimize giderdik. Çoğu kez de trene binmeden önce garın Avrupa trenlerinin kalktığı bölümündeki büfede ayak üstü bir şeyler içer, o esnada kalkmak üzere olan trenlere ve koşuşturan insanlara bakarak hayaller kurardık. Böyle günlerden birinde Galip, kalkmak üzere olan bir Avrupa trenine bakarak *"Şimdi şu trene atlıyacaksın, nereye gidiyorsa gideceksin"* dedi. O sırada biraz ilerimizde hafif hafif demlenen bir abimiz, bardağını şişesini alıp yanımıza sokuldu *"Bi dakka!"* dedi sözcükleri ağzında yuvarlayarak *"Bi dakka! Sen gül*

gibi vatanını bırakıp ta nereye gidiyorsun?!" Ben şaşırdım, yok abi yanlış anladın gibi bir şeyler söylemeye hazırlanırken Galip net bir şekilde *"s..... l.."* dedi. Ben eyvah kavga çıkacak diye düşünürken hiç ummadığım bir şey oldu, o çok kararlı ve ilkeli bir şekilde yanımıza yanaşan abinin birden süt dökmüş kedi gibi *"pardon abi, kusura bakmayın abi, afiyet olsun abi"* diyerek bardağını şişesini alıp usulca büfenin öteki köşesine gidişine şaşkınlıkla baka kaldım. Galip ise sakin bir şekilde *"Bunun gibi lafa karışıp yanaşanları hiç konuşturmayacaksın, yoksa burada yapışır kalır bütün gece dinleriz"* diyerek duruma açıklık getirmiş ve beni hem çok şaşırtmış hem de çok güldürmüştü..

Bu gün üzücü haberi duyunca gülümseyerek o günleri ve bunun gibi daha pek çok anıyı hatırladım..

Pek denenmemiş bir alanda çok başarılı işler ortaya koyan yetenekli bir arkadaşımızı genç denilebilecek bir yaşta kaybettik. Şüphesiz ki ustalığının doruğunda olduğu bu çağlarında çok daha başarılı işlere imza atmaya devam edecekti..

Hakan Çelik

Galip Tekin ustamız aramızdan ayrılmış, başımız sağolsun.

Çizgi babam dediğim her fırsatta bide onu oku onun çizgisine bak dediğim. Dünya gözüyle görmedim ama hikayelerini ezbere bilirdiğim adam, keşke ölüm diye bişey olmasa diyeceğim ama konduramıyorum böyle gidişleri. Off.

Ama hatırladığım kadarıyla yazmak istiyorum

Galip Abi, haftalık yayında bir köşesinde okurla konuşurdu ara sıra, dergideki en sevdiğim sayfalar hep bunlar olmuştu . Onları bir şekilde tanıyorduk.

Lakabi isimli köşe *(yazacaklarım benim deli saçması uydurmalarımda olabilir ama hatırımda kalanları yazıcam)*

Hayatım boyunca bana sürekli lakap takarlardı yazmış.

Babasının ölümünden sonra babasının arkadaşları ona rast gelince *"Yadigâr"* gel bakalım diyip, ona da *(daha orta okul zamanı sanırım)* rakı içirirlermiş. Tabi

eve sarhoş dönünce anneden bi azar yenirmiş. Sokakta da biraz yaramaz bi çocuk olunca onu ne zaman yakalasalar ceketi bırakıp kaçtığı için *"kertenkele"* demişler. Sinemanın bizim görmediğimiz bölümünde makinada çalışırken *"usta"* demişler.

Oğuz abi *"bu kadarı kafi ben dinlencem buralar sana emanet Galip deyince"* burası hatırımdan çıkmış ama sanırım *"üstat"- "abi"* denmeye başlanmış. Üniversitede öğretmenlik yapmaya başlamış ne kadar dersin ismini değiştirmek istese de yapamamış art of animation dersine girermiş *"hoca"* lakabını almış.

Sonlara doğru biraz hüzünlü bi şeyler yazıp son lakabım *"rahmetli"* olacak demişti.

Son kareyi hatırlıyorum yıldızlara doğru giden Galip abi vardı.

Belki beş senedir çizerlik hayatına giriş yaptım, ilk gördüğüm işler bunlar olduğu için sanırım ben bu kadar bağlıyım ustaya. Sırf onunla iki kelam etmek için İstanbul'a gidi cem diye hayal kurardım. Hatta bir aya İstanbul'a gidiyordum. Hazırlık yapıyordum. Olmadı. hiçbir sosyal medya aracını da kullanmadığı için ondan bundan dinledim şöyle idi böyle yapard .

Bilmiyorum yeri dolmayacak bir insan. Öykücü.

Şeytan diyor ki attığı taramaya kadar ezbere biliyorsun zaten. Bundan böyle tarama ucun Galip ruhunda olsun 3. sayfadan hikaye ara kılavuzunu yine onun hikayelerinde bulursun. Bir ömür daha yaşasın bu çizgi.

Küstahlık ediyorum biliyorum ama nasıl ki herkes Oğuz abiyi görmeden sevmiş saygı duymuş aynı hisleri ben Galip abi için hissediyorum.

Evinde ölü bulundu haberi ise ayrı koyuyor bana , babamı haklı çıkarıyorlar her defasında *"sende bi gün bi odada ölü bulunacaksın işte, bırak bu işleri"* deyip duruyor . Her fırsatta da buna devam edecek. Varsın böyle olsun.

Kaleminizden mürekkebiniz, elinizden kaleminiz, hiç düşmesin. Hayalle gerçek arasındaki ince çizgide yaşayan herkes için daha güzel günler umut ediyorum.

Nacizane ustanın çizdiği bir sayfadan sevdiğim bir kareyi çizmeye çalıştım. "COSMOS" adlı kısa hikayeden.

Bulamadım bulsam paylaşacaktım…

Hüseyin Esen

Galip Tekin...

Üniversite son sınıftayken Boğaziçi'ndeki çizgi roman derslerine katılmıştım. İngilizce öğretmeni olduğumu ve başka okuldan olduğumu bilmesine rağmen seve seve kabul etmişti, çaktırmayın vs diye şakalar yaparak. Çok tatlı, harika bir insandı. Tabletten, telefondan bir şey göstermeye çalışınca bana kağıt getirin kağıt diye kızardı. Daha çizgi romanlarının hepsini okuyup bitirip merak ettiklerim üzerine sohbetler etmeyi hayal ediyordum senle, ne çabuk gittin.

Meryem Yavuz

Galip Tekin ile amatör zaman anısı
Sene 1989...

Gırgır ve Limon Dergisi'nin amatör sayfalarına abone olmuşum o zamanlar. Üniversiteye başlamışım o sene *(1988, Mimar Sinan, Endüstri Tasarım)* ve karikatür hevesi için İstanbul"da yaşayan biri olarak geç sayılır.

Bu karikatürü de arka sayfadaki kıdemli amatör sayfasına almadı bay eleştiri Oğuz Aral:) Böylece eğitim amaçlı eleştirilerle yol gösterdiği amatör eleştiri sayfasına koydu bu karikatürü.

Aslında alabilmek için uğraştı ama ben beceremedim. 4 kere çizdim, 3.cü de haftaya bir iki düzenleme yapıp getirmem kaydıyla telif makbuzu yazdı Oğuz Aral ve Mevhibe ablaya yolladı, makbuzla tam 8 TL aldım. İyi

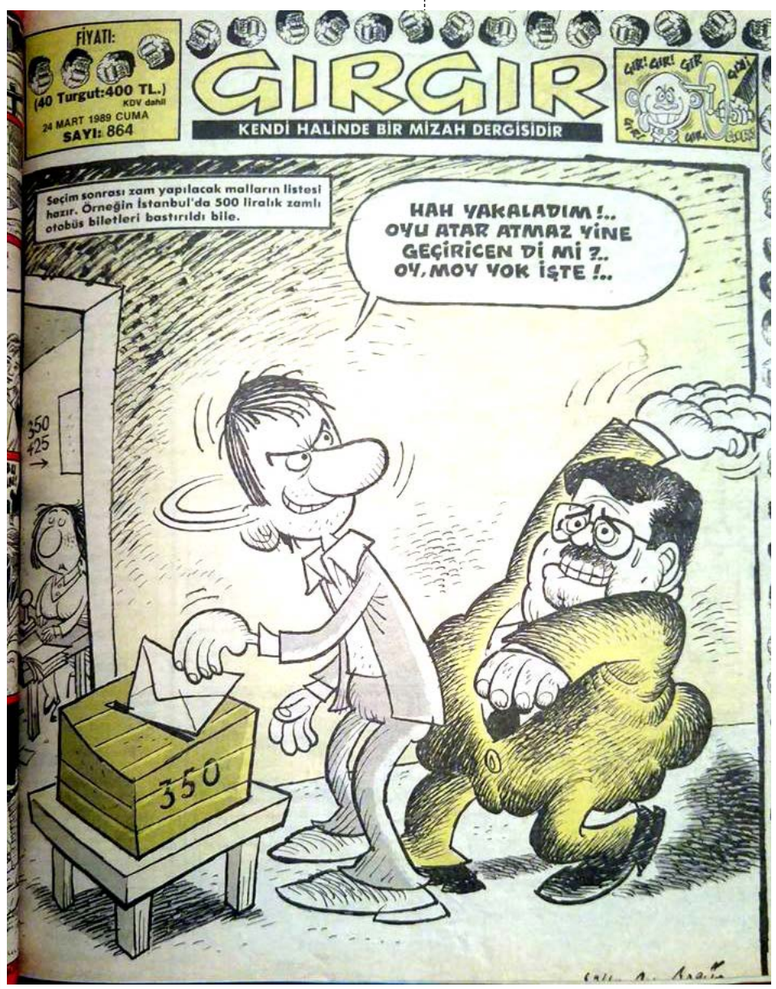

para o zaman, hele benim gibi öğrenciyken para kazanmaya başlayan biri için; şahane!

Haftaya tekrar çizdim ve o hevesle başka espriler arayıp çizdim elbet. Dergiye gittim ve işleri göstermek için Oğuz abiyi bekledik amatör tayfa. Ancak o hafta Oğuz abi yoktu ve Galip Tekin bakacaktı karikatürlere. Sert eleştiri adamı Oğuz Aral sonrası daha ılıman şeker tadında konuşan ama çizgileriyle tezat nezakette bu ustayla daha önce de karşılaşmıştım ve amatörlere yararı çok olmuş bir ustadır kendisi.

Galip abiye Oğuz abinin yeniden çiz dediği sipariş işi ve yeni işlerimi verdim. Ne yalan söyleyeyim belki Oğuz abi olsa bir daha çiz derdi ama Galip abi 4. kez çizdiğimi duyunca beğendi *(veya Oğuz abinin işine karışmadı)* ve karikatürü kabul etti.

Yeni işlerden de 2 tane daha aldı ve bana bir telif makbuzu yazıp Mevhibe ablaya yolladı.

Mevhibe abla parayı ödeyene kadar 2 yeni alınan karikatür için 8x2 yani 16 TL alacağım sanıyordum. Ancak bana 3 karikatür parası 24 TL verilince, geçen hafta ödemesini aldığım bu çizimin parası aldığımı Galip abi bilmediğinden bu karikatür için çift telif ödendiğini anladım.

Galip abiye gidip tekrar kuyrukta bekledim. Ne oldu dedi, ben de yanlışlıkla çift ödeme yazdığını salak gibi anlattım.

Gülümsedi ve *"Olsun, zaten 4 defa çizmişsin, hakettin!"* dedi. Parayı geri almadı ve ben bir mali

müşavir çocuğu olarak içimden *"Ama hesap tutmaz ki"* diyerek tüm dürüstlüğümü ve 24 TL telif ücretimi alıp eski Günaydın binası önündeki küçük taşlı yokuştan Gülhane Parkı'na doğru indip gittim.

İşte böyle ılıman, neşeli-ciddi, bonkör, teşvik dolu bir ustaydı GALİP TEKİN, aynen köşesi gibi GARİPLİKLER doluydu, rahat uyu, çok karikatürist bıraktın arkanda!

O karikatür, o derginin kapağı ve seni 10 Haziran 2017 de imza gününde çektiğim bunun gibi fotoğrafların kaldı bana, yanında milyon milyon dolarlık bir meslek, keyif bıraktın, daha ne olsun.

Oğuzhan Kayan

Bugün genç bir arkadaşla konuşuyorduk, bilmiyordu Galip Tekin kimdir.

Bilmez tabi. Bizim için büyük, güzel bir isimdi. İdoldü. Bizim ünlü'müz oydu işte! Hayranlığımız böyle isimlere oldu. Tanımasınlar, böyle bir derdi de yoktu. Karanlık, ürkütücü hayallerin içinden hikayeler süzerdi bize. Galip Tekin kim, bilmezler. Bu yüzden Galip Tekin'e üzülemedim, onun bilinmediği, gitgide sığlaşan bu tekdüze dünyaya üzüldüm. Kuşkusuz, onun için daha da sıkıcı olmaya başlayan bu dünyaya. Işık içinde yatmak isterse yatsın ama... İstemez ki!

Sevda Fırat Kotoğlu

Galip Tekin'i Kaybetmek...

Her hafta koşturur dağıtımın hemen ardından Gırgır dergisi alır önce Galip tekin'in sayfasına bakardım. Daha doğrusu dergide olup olmadığına... Eğer varsa günüm başka bir aydınlanırdı. Hatırlarım, dün gibi hatırlarım çünkü macera çizgi romanı okumayı seven biri olarak okuma alışkanlığıma en yakın çizgiler ona aitti. Mizah türü çizgi romanları ve karikatürleri sevmediğimden değil tabi ama o bir başkaydı... Galip Tekin, İskenderun'da geçen sıkıcı ergenliğimin ve ilk gençliğimin destekçisiydi... Başka... Söylenenler söylendi. Onu daha iyi tanıyanlar, dostları, öğrencileri, iş arkadaşları ve eğitim camiası onu ayrıntılı anlattı. Bana daha fazlası düşmez onların yanında...

Ancak bir pişmanlığımı da paylaşmazsam olmaz. Yakın zamanda gerçekleşen bir çizgi roman etkinliği düzenlerken *"Galip Tekin de gelsin mi?"* diye sormuştu Mehmet Emin Adanalı ve ben *"Seneye, bir sonrakine gelsin, sıkıştırmayalım"* demiştim... İyi halt etmişim...

Geriye elimde sadece yedi sene öncesinden çekilen fotoğrafımız kaldı. Ben konuşuyorum, Galip usta tarif ettiğim şeye bakıyor yanıt vermek için, deli oğlumsa poz veren tek kişi objektife...

Öte yandan tarihe geçti Galip Tekin. Hem de mizah çizgi romanları arasından sıyrılarak macera çizgi romanı yaparak. Onlarca sanatçıyı etkileyerek ve adını yurt dışında da duyurarak. **Didier Pasamonik onun ardından kısa bir yazı almış kaleme:** Mort de Galip Tekin, l'une des figures majeures de la bande dessinée turque.

Hemen her ÇROP Türk Çizgi Roman Okurları Ödülleri'nde bir ödül almıştı büyük usta... Eserleriyle çizgi roman meraklılarını etkiledikçe yaşayacak, her daim ödül almayı sürdürecektir.

Işıklar içinde uyu...

http://cizgiromanokurlariplatformu.blogspot.nl/2017/07/galip-tekini-kaybetmek.html

Ümit Kireççi

Gırgır'da Korku ve Gerilimin dibine vuran çizer, Galip Tekin

Galip Tekin için Korku ve Bilim Kurgu mizahın ilk Türk temsilcilerinden dersek yeridir. O zamanlar Vampirella ve Korku temalı çizgi romanlar da yaygındı tabi. Ancak Galip abi farklıydı, gerilimi, korkuyu yaratırken öyle inandırıcı detaylar yazar çizerdi ki sizi dört kat gererdi. Galip'in Gariplikler Köşesi isimli bir köşesi vardı.

Yine ilginç esprileri çizerdi. Yazı karakterleri de grafiti rahatsız ediciliğindeydi.

Ayrıca öyküleri de Bilim-Kurgu tadını veriyordu. Her öyküde bir öldürme tekniği öğrenebilirdiniz. Batıl inançları, köy adetlerini, şehir hikayelerini ve bir çok unsuru öyle güzel serpiştiridi ki öykülerine sizi yakalar sürüklerdi içine. Hele devam eden öyküler haftaya kalınca meraktan ölürdünüz.

Çizgi tarzı da öyküleri için uygun tarzlıydı, o bir uçan daire, teknolojik alet ya da silah çizse daha fantastik gelirdi, bir köpek balığı çizimleri var ki küvete girerken korkarsınız yani. Hem gereksiz tarama karşıtı Oğuz Aral'a inat taramanın gerekli olduğu tarzda çizmiş, hınzır abim:))

Bu arada Oğuz Aral'ın onu pek sevdiği söylenirdi. Belirli psikolojik rahatsızlıkları ve kafasına esince kopup gitmeleri var denir ama ben onun detaylı tarama ve siyah işçiliğiyle bir dönem devamlı çizerlerden olduğunu takip ettim. Gayet istikrarlı ve üretken bir çizerdir.

Bu arada benim amatör karikatür götürdüğüm sıralar -Oğuz Aral bakmaz ise- karikatürlere o bakardı, bundan dolayı onunla ayrı bir muhabbetimiz vardı. İlk karikatürümü o 8.000 tl'ye alıp *(enflasyon vs zamanı bol sıfırlı fiyatlar böyleydi)* Gırgır'da yayımlamıştı.

Gırgır kapanınca Dıgıl ve Avni dergileriyle de ilgilendi. Dıgıl'ın çizgi roman öykülerine de o bakardı. Yeşilyurt'daki yerlerine gitiğim dönem benim de öykülerimi iyi bulmuş ancak çizgilerimin pişmesi gerektiğini belirtmişti.

Dıgıl ve Avni sonrası bir ara Hıbır Dergisi'nde ben profesyonel çalışırken tekrar beraber çalıştık. Ben Hasan Kaçan'ın Eşşek Herif tiplemesine asistanlık yapıyordum. Daha doğrusu bulduğum esprileri Hasan abiye onaylatıp çizimini de yapıyordum. Bana Hasan'ın çizgilerinin bir başkası tarafından çizildiğini dahi farketmediğini söylemesi beni onurlandımıştı. Halbuki çuvalladığım oluyordu tabi. Bana karşı hep iyi biriydi sağolsun. O zamanlar Joker adında 18 sayı yaşayan bir çizgiroman-gençlik dergisi de çıkarıldı ve o da çizmişti.

En bilinen öyküleri; Acayip palas oteli, Profesyonel, Bir küçük kara delik, Alavarza vb.'dir. Tursuntur adlı öyküsünde uçak yapan bir Türk'ü konu alışı hatırladıklarımdandır.

Bu dönem sonrası Kemancı Bar'ın ortağı oldu ve buradaki ofisinde de akşamları çizmeye devam etti. Bu dönem bir kaç kez oraya gittiğimde kendisini ofis çizim odasında rahatsız etmişliğim var.

İstanbul Kanatlarımın Altında isimli Mustafa Altıoklar filminde Hazerfan Ahmet Çelebi'nin tasarladığı kuş kanatlarını film için çizmiştir. Mustafa Altıoklar tarafından kısa film olarak bir keskin nişancıyı anlatan öyküsü de çekilmiştir. Film sektörüne de bir çok eseri olmuştur.

Hıbır ve Joker sonrası Leman ve Lemanyak Dergisi'nde çalışmalarını sürdürdü. Epey ara verdikten sonra tekrar Penguen Dergisi'ne çizmeye başladı.Bir de duyduğuma göre Boğaziçi Üniversitesi'nde Art Of Animasyon - Çizgi Roman- eğitmenliği de yapmış.

Kaynak:http://oguzhankayan.blogspot.com.tr/2009/04/korku-ve-gerilimin-dibine-vuran-cizer.html

Oguzhan Kayan

ŞENEL YEŞİLOT'U KAYBETTİK

Eskişehir Anadolu Üniversitesi GSF Animasyon hocası ve çizer arkadaşımız Şenel Yeşilot'u da çok erken kaybettik. Başımız sağolsun.

New York Daily News'de beş yıl çizgi sanatçısı olarak çalıştığını biliyormuydunuz?..

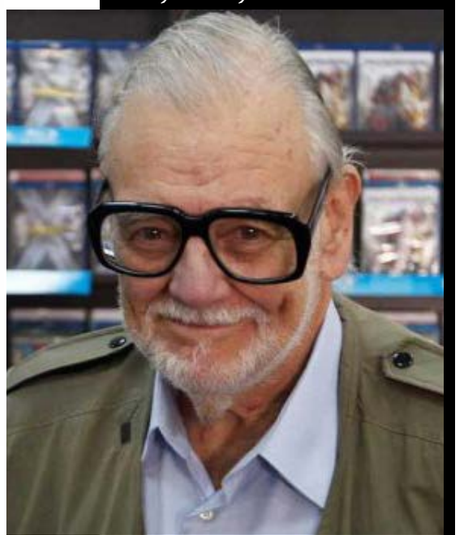

MARTİN LANDAU 89 YAŞINDA HAYATINI KAYBETTİ

'Görevimiz Tehlike' ve *'Uzay 1999'* dizilerindeki performansıyla hafızalara kazınan ve *'Ed Wood'* filmiyle Oscar kazanan oyuncu Martin Landau 89 yaşında hayatını kaybetti.

Üç kez Oscar'a aday olan ve *'Ed Wood'* filmindeki performansıyla Oscar kazanan, beş kez Emmy adaylığı alan Landau, Francis Ford Coppola'nın *'Tucker'* filminde de rol almıştı.

Bunlar Martin Landau'nun bilinen yönleri...

Peki onun aktör olmaya karar vermeden önce New York Daily News'de beş yıl çizgi sanatçısı olarak çalıştığını biliyor muydunuz?..

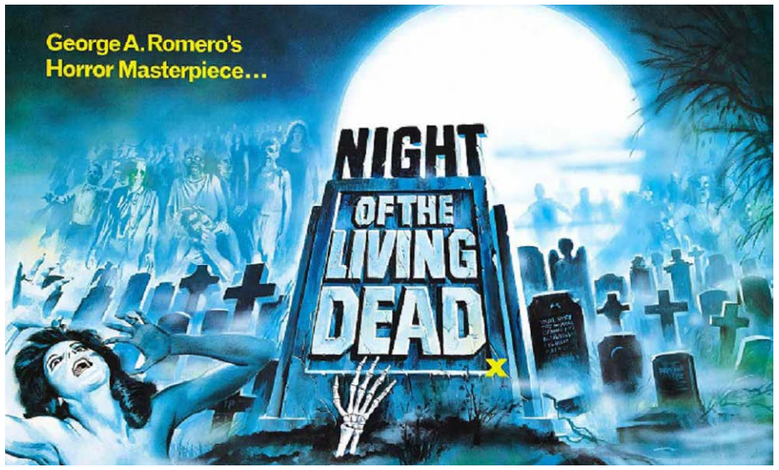

ZOMBİ FİLMLERİNİN İKONİK YÖNETMENİ GEORGE A.ROMERO HAYATINI KAYBETTİ.

Zombi filmleri dendiğinde akla gelen ilk isim George A. Romero 77 yaşında hayata veda etti. Yönetmenin ölüm haberi sinema dünyasını ve sevenlerini üzdü.

20'ye yakın filmin yönetmen koltuğunda oturan başarılı kişilik New York City Korku Filmi Festivali tarafından Yaşam Boyu Başarı Ödülü'ne layık görülmüştü.

En iyi zombi filmleri arasındaki kült korku filmi Yaşayan Ölülerin Gecesi ile hem vizyona girdiği tarihe hem de sonrasına damga vuran bir başyapıt çekmişti.

Melahat Yılmaz

Yazdığı en önemli kitabı 1960 yılında kaleme aldığı "Where the Wild Things Are" oldu. Yazarın adını en çok duyuran kitabı da bu eseridir zaten.

MAURICE BERNARD SENDAK

(10 Haziran 1928- 8 Mayıs 2012)

Yoksul bir yahudi ailesi Sadie ve eşi Philip Sendak'ın çocukları olarak Brookly'de 10 Haziran 1928 yılında dünyaya geldi. Yoksulluk ve hastalıklı hali onun için sıkıntı vermekten ziyade hayal gücünü ve farklı kişiliğini geliştirmenin bir yolu olarak kaldı hayatında. Yazmak ve hayali alemleri çizmek için ihtiyacı olan para değil sadece kapadığı gözleri ve hayal gücüydü. Okulunu yarım bırakıp terzi olan babasının yanında çalışmak zorunda kaldığı sıkıntılı günlerde bile hayal kurmaktan vazgeçmedi ve bunu en sevdiği eserlerinden biri olan "Brundibar" adlı macerasında anlatmıştır. Annelerine süt almaya çalışan iki kardeşin penceresinden bakarız Sendak'ın acı dolu geçmişine...

Geçirdiği bir hastalık sonrası bir süre yataktan çıkamadığı dönemlerde bolca kitap okudu ve çizgi film izledi. 12 yaşındayken ailesiyle WaltDisney'i ziyarete gitti. Kararını vermişti desinatör olacaktı. İlk denemesini 1948 yılında yaptı. Adı "Atomics for the Millions".

Yazdığı en önemli kitabı 1960 yılında kaleme aldığı "Where the Wild Things Are" oldu. Yazarın adını en çok duyuran kitabı da bu eseridir zaten. Sendak eserini kaleme alırken klasik müzik dehalarından da ilham almıştır. 2009'da beyazperdeye de uyarlanan eser hayran kitlelerine yenisini ekleyerek yazarını ölümsüzleştirmiştir. Sonrasında yazmaya ve hayallerini çizmeye devam etti Sendak. 1970 yılında yazdığı In the Night Kitchen" isimli eserde yazarın önemli kilometre taşlarındandır. Hatta "Susam Sokağı"na danışmanlıkta yaptı. İlk başlarda okuyucular çocuklarına onun kitaplarını almaya çekiniyorlardı. Sebebi ise sıradışı çizimleri ve karakterleriydi. Fakat bu çekinme hali sonrasında meraka ve hayranlığa dönüştü zamanla.Hayatı ödüllerle ve başarılarla noktalandı Sendak'ın geçirdiği ani bir felç sonrasında.

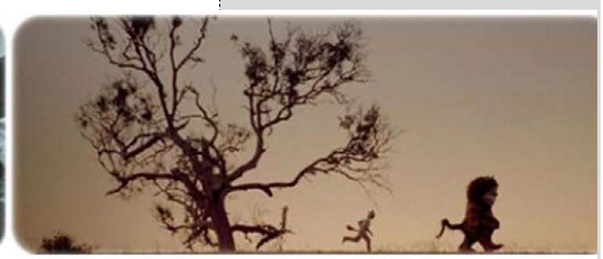

Where the Wild Things Are (2009)

Hangimiz çocuk olmadık da bilinmeyen bir ülkenin kendimizden kat be kat büyük bedenlerine hükmetmedik hayallerimiz de? İstemedik mi sonu hep mutlu biten ve kimsenin incinmediği bir dünyayı? Hep oyunların oynandığı ama kimsenin ağlamadığı? İlgilenilen ve sevginin hep kahkahalarla gösterildiği bir dünya…

Küçük kahramanımız Max'in hayali de tam olarak buydu. Yalnız ve ilgiye muhtaç bir çocuktu o. Sevginin elle tutulmadığı ve çoğu zaman amaçlar arasında silinip gittiği bir dünya da o kendi hayallerine ve inşa ettiklerine saygı duyacak, sevgi gösterecek ve takdir edecek bir el arıyordu. Bulamadığında ise çılgınlığın kollarında korkularını çığlıklarla anlatmaya çalışıyordu. Umutsuzluk yıkımın kardeşidir ve küçük bir çocuk umutsuzluğa düştüğünde çaresizce zarar verir.

Eşinden boşanmış ve kendini işine vermiş bir anne ve gençliğinden gayrı düşüncesi olmayan bir kız kardeşle hayatına devam eden Max bir gün kurduğu kalesi ilgi göremeyince tamamen çıldırmak suretiyle annesini ısırıp, üzerine giydiği kurt kostümüyle çılgınlar gibi koşarak evinden kaçar. O gün güneşin öleceğini, artık sevilmediğini ve dünya denen garip ilde ondan daha değerli şeyler olduğunu öğrenir. Ayrıca donmuş mısırdan nefret etmektedir. Koşar, koşar… Ta ki bir sandal bulana kadar. Macera her çocuğu çağıran bir büyüdür. Max bu büyünün eşiğinde denizler aşarak bir adaya varır. Bizi de davet ettiği çılgın şeylerin dünyasında sırf onlar onu yemesin diye bir yalan uydurur kendine. O gizli güçleri olan bir kraldır ve daha öncesinde onlardan çok daha büyük canavarları bile yok etmiştir. Bu garip kalabalık mutsuzluklarına bir çare bulmanın derdiyle Max'e

sorarlar. Sen dünyanın tüm sırlarını bilen bir kralsın. Yani onların tüm dertlerine çözüm buluyordun öyle mi? Max başı önünde yalanını sürdürür. Evet der. Peki ya yalnızlığın diye sorar Carol? Yalnızdır, sevdiği tek kadın onu terk etmiştir öfkesine dayanamayarak. Devam eder tüm mutsuzlukları bizden uzak tutabilir misin? Cevap yine evettir. Ve macera böylece başlar. Yaralanan kocaman yaratıklar görürsünüz devamında. Aslında bizim gibi kaygıları olan aşkı bilen, terk edilmenin acısını iliklerine kadar hisseden. Hep birlikte uyumanın keyfine varan ve oyun oynamayı seven çılgın şeyler görürsünüz seyriniz devam ettikçe. Bak hepimizi mutlu edecek Judiht der biri ve Judiht aslında hepimizin içten içe hissettiği o cümleyi kurar mutluluk her zaman mutlu olmanın en iyi yolu değildir. Ormanlar, çöller ve denizin büyüsüyle, bir çocuğun kendini kanıtlama çabasıdır bu film. Samimi atmosferi ve çocukluğumuzdan kalma hep korktuğumuz ama merak etmekten asla vazgeçmediğimiz canavarların eşliğinde akıp gider. Judiht, Ira, Alexandra, Carol, KW, Douglas… Onların eşliğinde hayal dünyalarımızın açılan kapılarından yeni bir masala bakıyor olacaksınız film boyunca.

Filmin en sevdiğim repliklerinden biri de Carol ve kral Max'in çölden geçerken söyledikleri olmuştu seyrettiğimde. Carol güneşin öleceğini biliyor muydun? Carol güneşe bakar

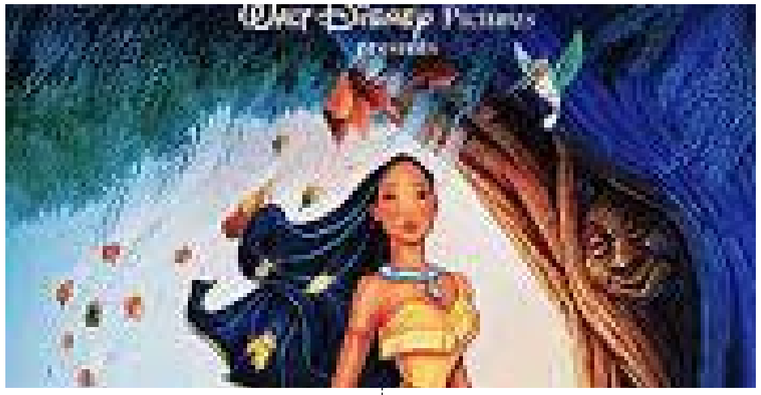

ve böyle bir şeyin mümkün olmadığını söyler. Öyle bir şey olamaz der, endişelidir aslında. Sen kralsın, hem bana baksana ben kocamanım. Bizim gibi adamlar nasıl olur da bunun gibi küçücük bir şey için endişelenebilirler?

Yönetmenliğini Spike Jonze'nin yaptığı 2009 Amerikan Alman ortak yapımı bir macera Where The Wild Things Are. Maurice Sendak'ın aynı isimli romanından uyarlanmış. Senaryosunun yazımını Spike Jonze, Dave Eggers üstlenmiş. Filmin sıcacık müziklerini ise Carter Burwell ve Karen Orzolek birlikte yapmışlar. Kralımız olan Max karakterin de ise küçük ise küçük oyuncu Max Records'u görüyoruz. Kurt kostümü giymiş küçük bir çocuğun gözlerinden yeniden sevgiyi. Aileyi ve yapıp yıkmanın nasıl bir duygu olduğunu anlıyoruz bu filmle. Üstüne üstlük hiç yargısız ve dış görünüşe önem vermeden… Seyretmeniz tavsiye edilir. Şu çılgın şeyleri bir de kendi gözlerinizle görebilmeniz için.

Kitap İnceleme

Aynur Kulak

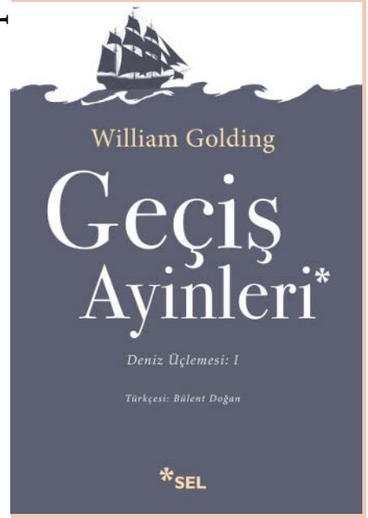

Ürkütücü. Fakat yine de; karşınıza neyin çıkacağını bilmeksizin devam etme arzusu.

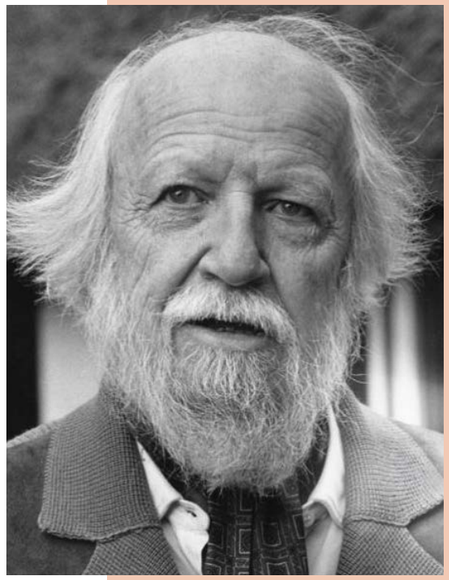

GEÇİŞ AYİNLERİ

Uzun bir yolculuk, yol hikayesi aslında, bir arayış; karşılaşılan her insan aşılan bir kilometre. Denizaşırı hikayelerin 'hiç bitmeyecek' duygusu; geçişlerin, değişimlerin uzaktan gelen bir dalga gibi görünmesi hikayeye olan bağlanmanın en önemli sebebi. İçinde deniz olan hikayeleri seviyorum. Bir yandan da korkuyorum. Suyun sizi nereye götüreceğini bilmemek, karayı görüp göremeyeceğiniz noktasındaki belirsizlik… Ürkütücü. Fakat yine de; karşınıza neyin çıkacağını bilmeksizin devam etme arzusu. Suyun kıpırtısı, akıntısı kendinizi ona bırakma hissiyle birleşince belirmeye başlayan hikaye…

Nobel ödüllü yazar William Golding'in eseri Geçiş Ayinleri Sel Yayınları tarafından yayınlandı. Yazarın 'Deniz Ayinleri' serisinin ilk kitabı olarak yayınlanan Geçiş Ayinleri yol hikayesi gibi durmasa da tam anlamıyla bir yol hikayesi.

"Saygıdeğer Vaftiz Babacığım,

Sizin için tutmaya başladığım günlüğü bu sözlerle başlıyorum, daha uygun bir başlangıç olamaz ki zaten!"

Vaftiz babasının torpiliyle yerleştirdiği resmi görevine başlamak üzere olan Edmund Talbot'u taşıyan savaş gemisinden bozma köhne yolcu gemisi, İngiltere'den Yeni Dünya'ya varmak üzere demir alır. Bir lord edasıyla güverteye adım atan genç adam bütün yolculuğu günlüğüne kaydeder. Gemiciler, askerler ve göçmenlerle dolu gemide daha ilk günden kaptanla iktidar mücadelesine giren narsist Talbot, su üstündeki bu küçük dünyanın koşullarını kabullenmeye çalışırken beklenmedik olaylarla karşılaşacaktır.

"Yirmi üçüncü günde olduğumuzu sanıyorum. Summers donanımın ana parçalarını tanıtacak bana. Bir kara adamının bilgisi karşısında şaşırtacağım onu –hayatında adını bile duymadığı kitaplar okudum ne de olsa! Ayrıca lord hazretlerine de gemici dilinden seçtiğim bazı kelimeler aktaracağım, çünkü artık duraklayarak da olsa gemici dilini konuşabiliyorum! Bu soylu ifade biçiminin çok sınırlı bir kelime haznesi olması ne kadar fena!"

Gemi klostrofobik bir ortamdır. İnsanın karanlık yönlerini ortaya çıkaran bir ortamdır aslında. Geçiş Ayinleri romanında Talbot'un bu denizaşırı macerası doğruyla yanlışı altüst eden, kutsalı bir utanç tablosu şeklinde tiyatro sahnesine çıkaran bir yolculuğu anlatıyor. Sınırlı ve dar bir alanda yaşananlar gerçeği tüm çıplaklığıyla ortaya çıkarıyor.

William Golding'e Booker ödülü de kazandıran Geçiş Ayinleri karanlık tarafları olan bir roman olsa da okuyanı zorlamayan dil yapısıyla zevkle okunabilecek bir hikayeyi aktarıyor okuyucuya.

Geçiş Ayinleri
Yazar: William Golding
Çeviri: Bülent Doğan
Türü: Roman
Yayınevi: Sel Yayınları
Sayfa: 255

İÇGÜDÜ

EREN ERSOY

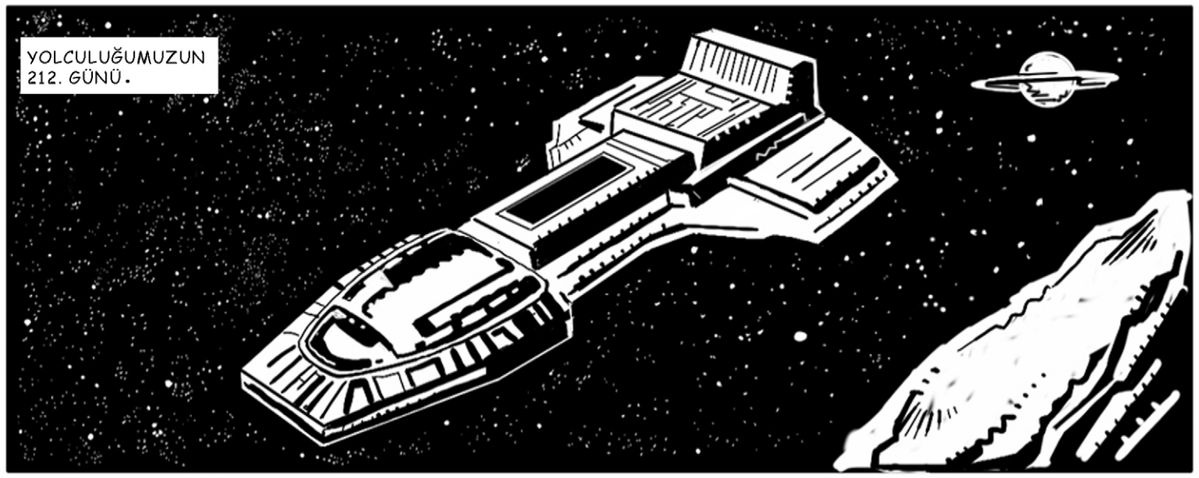

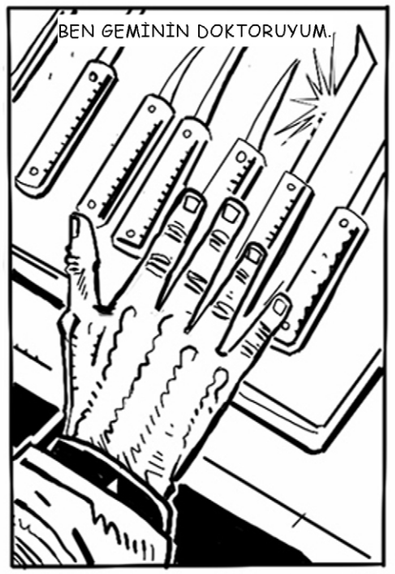

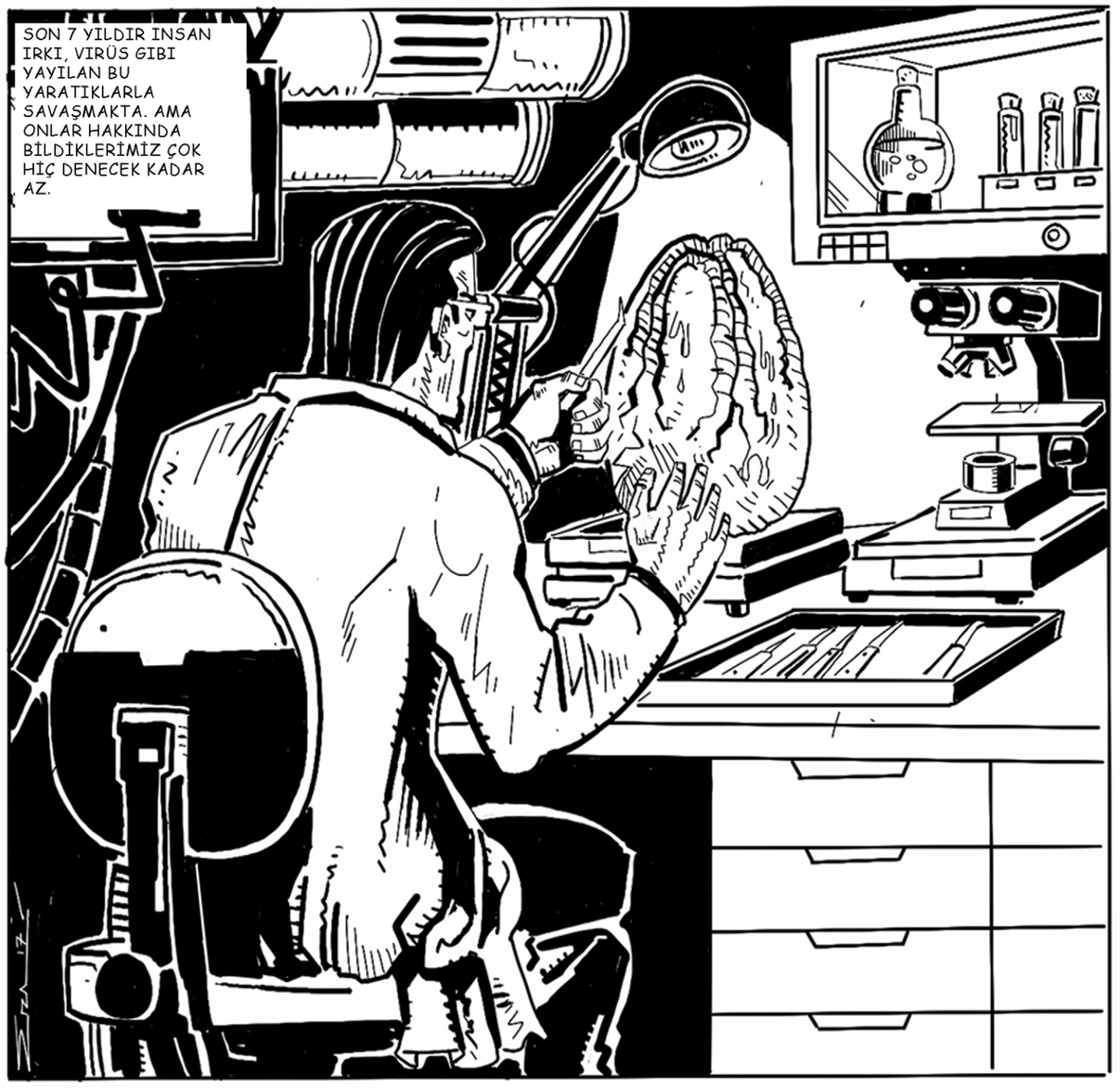

KNOCK! KNOCK!

?

27

KEŞIF GEZILERINE BAŞLADIKTAN SONRA GEMIDE GARİP ŞEYLER OLUYOR, KISA DEVRE SİNYALLERİ, GARİP SESLER. BU DUYDUĞUM SESİ DE UMURSAMIYORUM İŞİME ODAKLANMALIYIM.

AMA

BEKLENMEDİK BİRŞEY OLUYOR.

BİR ORGANİZMA GİZLİCE GEMİDE KULUÇKALAMIŞ.

GİZLİCE OLGUNLAŞMIŞ MÜKEMMEL ORGANİZMA.

O DA DİĞER TÜM ORGANİZMALAR GİBİ. BİZDEN, İNSANLARDAN NEFRET EDİYOR

O AN KORKUNÇ BİR ŞEKİLDE ÖLECEĞİMİ DÜŞÜNÜYORUM.

BİR AN HAYATTA KALMA İÇGÜDÜSÜYLE BIÇAKLARIMDAN BİRİNE SARILDIM.

ANİDEN ONUN YUMURTASINA "YAVRUSUNA" BIÇAĞIMI DOĞRULTUYORUM. HAYATTA KALMA IÇGÜDÜSÜYLE YARATIĞI TEHTİD ETMEM.SANKİ KARŞIMDAKİ DÜŞMANDA ANNELİK İÇGÜDÜSÜ OLARAK KARŞILIK BULUYOR. OLAYLARI DUYGUSAL OLARAK MI YORUMLUYO_ RUM. BÖYLE BİRŞEY OLABİLİR Mİ?

ANİDEN BİR ASKER İÇERİ GİRİYOR.

DEDİĞİM GİBİ ONLAR HAKKINDA ÇOK AZ ŞEY BİLİYORUZ. BUGÜN KEŞFETTİĞİME İNANDIĞIM ŞEY, YARATIKLARIN YUMURTALARINA BİR ANNELİK İÇGÜDÜSÜ İLE BAĞLI OLABİLECEĞİ.

SON

Yazar Neden Yazar...

Timuçin Tecim

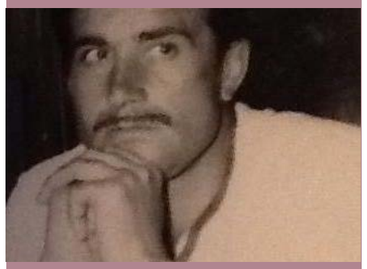

Balat ve Balatlılar için önemsiz olduğunu sandığım bir sürü şeyi birazda insanların canını sıkacağımı sandığım için yazmadım. Kim bilir belki ikinci kitabımda yazarım, dur bakalım.

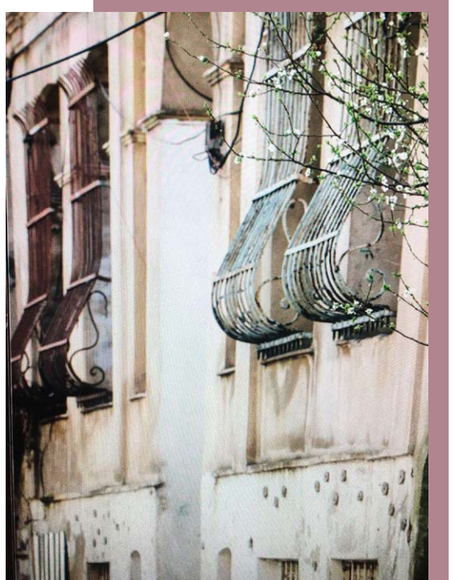

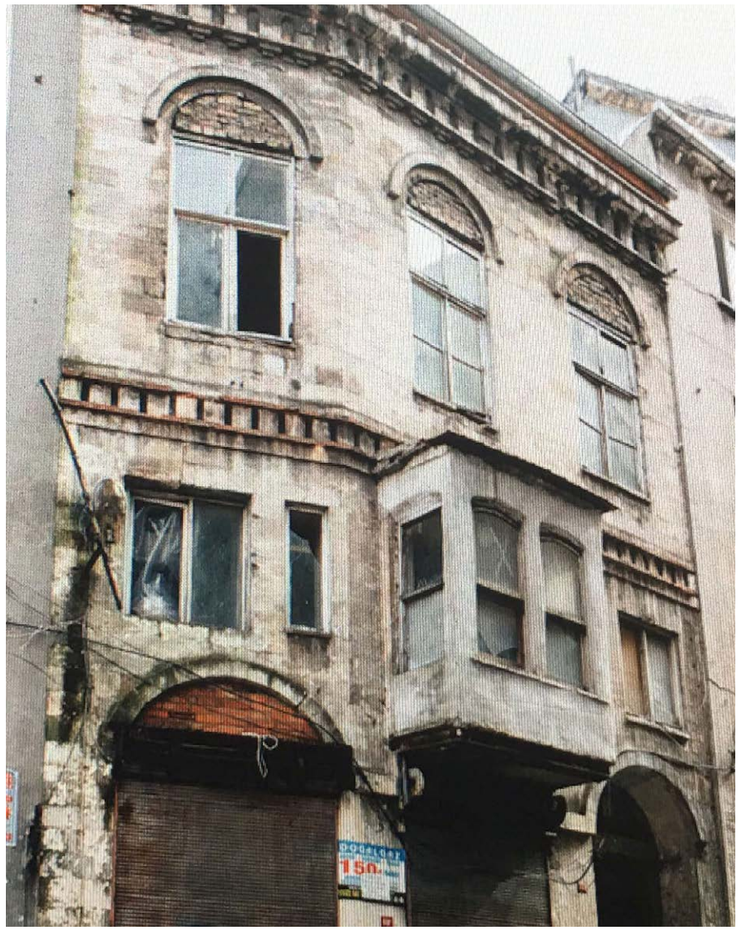

İSTANBUL BALAT'LA BAŞLAR

Her insan doğup büyüdüğü yerle gurur duymaz. Ben duyuyorum. Hep duydum. Bu gururun yetıstıgı yer oraya duyduğum sevginin toprağıydı, yamuk yumuk sokaklarıydı, kozmopolitan yapısını yüzyıllarca içinde barındırmış mikro dünyasıydı, kış aylarında soba borullarından çıkıp, gökkubbeye yayılan odun kömür dumanlarıydı. Berbat kokusuna ragmen kıyısında kenarında sürtmekten vazgeçemediğim Halıç ti, üstünde seyreden çatanalar, mavnalar, takalar, rengarenk kayıklardı. Karanlık gecelerde bir ışık gibi parlayan beyazın en beyazına boyanmış iskelemizdi, fakirliğin fukaralığın sıradanlığıydı,canımıza okuyan yokuşlardı. Yazlık ve kışlık sinemalarıydı, dar cepheli üç katlı cumbalı evleriydi, ev içleriydi, ev içlerindeki arap sabunu kokan avlulardı, gümüşü dökülmüş küskün aynalardı, kuzine sobalardı, mangallardı, mangallarda pişen kahvelerdi. Çıfıt çarşısıydı, eczanelerdi, Agora Meyhanesiydi, dolmuş duraklarıydı. Oranın insanıydı müslümanıydı, yahudisiydi, rumuydu.

Kitabımı yazmak isteyişimin bir kaç amacından biride içimdeki hatıra kutusunun kapağını açıp içindekileri yaramaz bir çocuk gibi etrafa dağıtmaktı.Yüzyıllardır o eski Istanbul un kalbinde sessiz sedasız bir nabız gibi atan bu kapalı dünyayı,onu tanıması için dış dünyaya açmak istedim. Tanınıyordu biliniyordu ama daha fazla tanınıp daha fazla bilinmeliydi,seviliyor ve ziyaret ediliyordu ama daha fazla sevilip daha fazla ziyaret edilmeliydi.Hak ettiği değer kendisine verilmeliydi. Kitabımı yazarken iki bölüm olarak hazırladım, ilk bölümde çocukluğum, gençliğim ve onlarla ilgili Balat anılarım, ikinci bölüm ise Balat ve çevresindeki tarihi eser ve yapılarımız olarak işlendi. Sadece yüz onbir sayfa olmasına ragmen yinede *(biraz da kendi işlerimin yoğunluğundan)* iki yıla yakın bir zamanımı aldı.Bu sure içersinde ön çalişma ve araştırma için, Bizans İmparatorluğu ile ilgili dört kitap,yahudilerin Türkiye genelinde Balat özelinde katkı ve etkilerinin tarihi önemini anlatan kitap ve makaleler okudum. Mübadele ve onun getirdiği acıları, yakın tarihimizdeki utanç verici siyasi olayları (Trakya Olayları,6-7Eylül olayları, Varlık Vergisi) araştırdım ve hepsi yüreğimde bir iz bıraktı. Bu kitabı yazmak boynumun borcuydu yada ben öyle hissediyordum.Aklımdan ve kalbimden silinmeyen bir sevginin kelimeiere dökülmesi şarttı.Biraz oldu biraz eksik oldu. Belki çocukluğumun bir bayram günü elleri dere out kokan bir kadının yanakalrımdan öpmesini de yazmalıydım, belkide yine çocukluğumda Köprübaşında bulduğum yirmi beş kuruşu cebime atarken karşı kaldırımdaki yaşlı basil amcanın elleri arkasında bana bakışınıda yazmalıydım, belki babaanne min tel dolabını kemiren farelerin görgüsüzlüğünü yazmalıydım.Yazmadım.

Balat ve Balatlılar için önemsiz olduğunu sandığım bir sürü şeyi birazda insanların canını sıkacağımı sandığım için yazmadım. Kim bilir belki ikinci kitabımda yazarım, dur bakalım. Yaz aylarının bıktırıcı sıcaklığında sokaklarının serinliğini, Haiç'in üzerindeki fildişi renkli bulutları, serseri martılarının edepsiz çığliklarını, kırık dökük binalarını, bir rüya gibi üzerimize dökülen yaz akşamlarını, üzerinde kaydığımız karlı yokuşlarını, arkadaşım Recep'i ve arkadaşım saffeti, kumburgaz gezilerimizi, ramazan pidelerini, içimde bir su gibi akan ezan seslerini, badem çiçeklerini, pervazlarda bir ileri bir geri gezinen güvercinleri, yıkık dökük saraylarını, ulu ağaçlarını hala kalbimin en güzel köşesinde saklıyorum.İçimde sessiz bir

ağaç gibi büyüyen Balat şimdi çiçek açıyor. Ana kucağımız, göz bebeğimiz, ruhumuzun aynası, masallar diyarımız Balatımız. Ne zaman Balat'la ilgili bir paylaşım yapsam sonunda şunu derim; sen Balat'ın içinden çıkar gidersinde Balat bir türlü senin içinden çıkıp gitmez. Ufak bir şiirimle bitsin.

BALAT KAPISI BENİM KAPIM
İÇİNDEN HER GEÇİŞİMDE
DÜNYALAR AYAKLARIMIN
ALTINA SERİLİR
ELİMDE OLMADAN BİRAZCIK
AĞLARIM.
İSTANBUL BALAT'LA BAŞLAR

Kitabımı Alternatif Yayıncılık Bilgi Kitap Kırtasiye ve D&R'lardan edinebilirsiniz.

Sevgiler.

Yakup Kamer

Güzel gözüksün diye. Nalet tarama ucu veya Habico fırçanız eliniz ne kadar titremesede her zaman öyle istediğiniz yere gitmezdi. Kağıt ne kadar iyi perdahlanmş olursa olsun bileğinizin oluşturacağı en geniş açının momentumunda son bulurdu. Eğer bu son bulunmaya hakim olamazsanız eğriler titremeler ve çapaklar oluşabilirdi. Neticede siz evrenin yaratıcısı değilsinizdir.

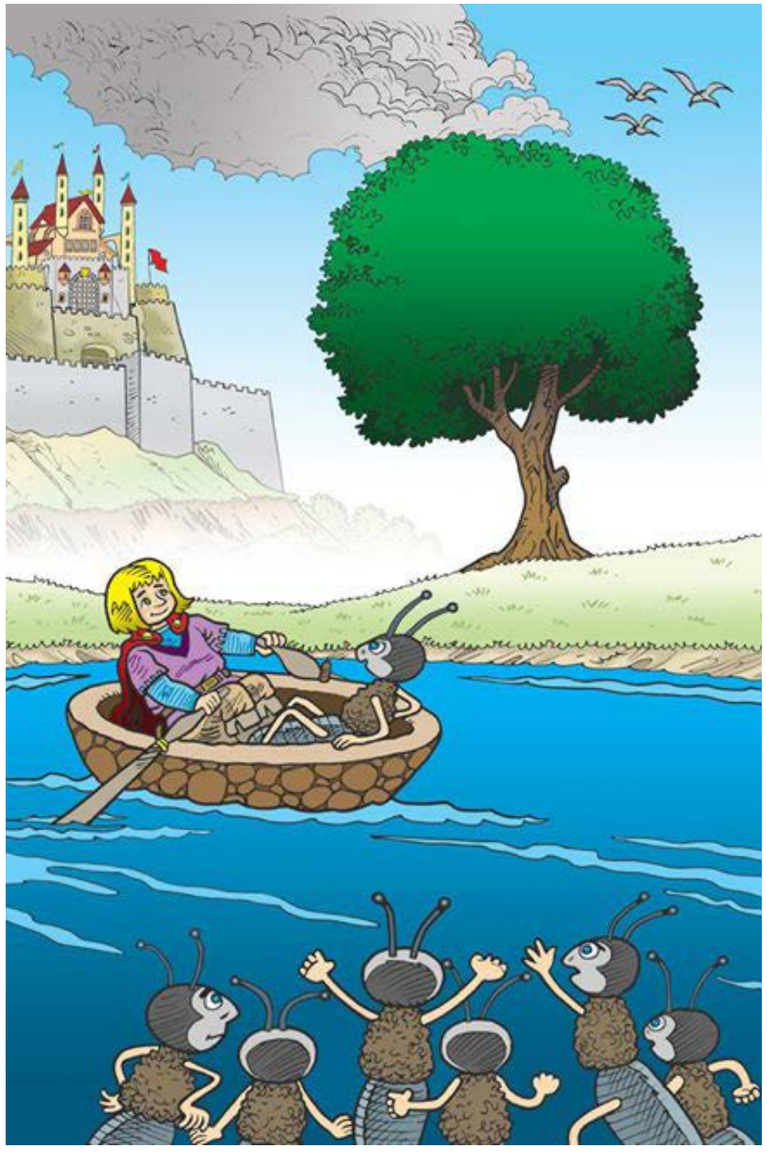

BEYAZ GUAJIN ÖNEMİ

Çok çok eskiden çizerler beyaz Schlör üzerine H3 kalemleriyle bıkıp usanmadan yaptıkları karalamaları Rotring mürekkeple çinilerlerdi. Çini resmin olmazsa olmazıydı. Eğer sadece siyah beyaz kalacak bir resimse taramalar ve fırçanın her türüyle kağıdı dokuyla doldururlardı. Niye?

Güzel gözüksün diye. Nalet tarama ucu veya Habico fırçanız eliniz ne kadar titremesede her zaman öyle istediğiniz yere gitmezdi. Kağıt ne kadar iyi perdahlanmş olursa olsun bileğinizin oluşturacağı en geniş açının momentumunda son bulurdu. Eğer bu son bulunmaya hakim olamazsanız eğriler titremeler ve çapaklar oluşabilirdi. Neticede siz evrenin yaratıcısı değilsinizdir.

Kağıt üzerinde onca mükemmeliğin içinde bir kaç mükemmel olmayan çızıktırık gözünüze batar da durur. Eee tabi siz ne olsa yutturum diyen bir Leman çizeri olmadığınız için (bu satırlar kışkırtıcı olsun diye kondu) bu mükemmeliği bozan hatları nasıl ortadan kaldırırım diye uzun uzun düşünürdünüz. (Bu arada kışkırtmayı devam ettirmek için usta çizer Suat Yalaz'ın karikatüristlerin işi kolay. Kargacık burgacık çiziktiriyorlar diye bir laf ettiğini de hatırlatarak ve tüm karikatür çizerlerinin ustanın üzerine nasıl çullandığına bir parmak basarak kışkırtmamızı burada noktalayalım.)

Kusuru ortadan kaldırmak bugünkü gibi kes yapıştır, sil karıştır olmadığından can simidimiz beyaz guajdı. Bir resimde ne kadar beyaz guaj varsa o kadar az usta olurdunuz.

Beyaz guajınıza iyi bakmak zorundaydınız. Öyle kapağını açık bırakıp gidemezdiniz. Her ne kadar su bazlıysada tekrar sulandırdığınız zaman beyazlığı azlar zamanla macun gibi bir kıvam alırdı. Hani çabuk kuruyan alçı sürseniz daha iyidir diyebilirim.

Bazen de siyah beyaz resimleri aynı çini mürekkeple sulandırarak değişik siyahın tonlarıyla derinlikl kazandırır half ton ya da Lavi tekniği denen şeyi yapmaya çalışırdık. Buraya kadar gayet güzel. Ama o zamanlar o halfton resmi hengi kamera çekecek kaçlık tram kullanacak ve de kağıda güzelce transfer edecek bayağı bir sorundu. Genellikle çamur gibi bir şeyler çıkardı. Biz ressamlarda bir orjinale bakar bir de basıl olana, çıh çıhlardık.

Ragıp Derin arkadaşımız ekolin diye bir şey keşfetmişti. Renkli çini mürekkepi. Renklerle guaj veya akrilik olmadı yağlı boya gibi malzemelerle başı sıkışık olan bu ürünce altındaki çiniyide bozmadan renklendiriyordu. Yaşasın artık korkmasan renklide çalışabilecektik.

Biz bütün mesleki derinlikleri öğrenirken bir şeyin farkında olamamıştık. Ne malzeme kullanırsan kullan ne kadar güzel çizersen çiz ülkenin sahip olduğu baskı teknolojisi yeterli değildi. Gazetelerde düz ofset, klişe baskı 48lik tramlar ve henüz doğru dürüst renk ayrımları yokken bir şeyler yapmaya çalışıyorduk. Henüz eloktronik ve alkollü makinalar yoktu. Bir şey ortaya çıkarken binbir zahmetle oluşuyordu.

Şimdi bakıyorum her türlü teknoloji, bizim hayal dahi edemeyeceğimiz alet aparat ve malzemeler ortada uçuşurken sanat yerlerde sürünüyor. Biz sadece beyaz guaja sarılmıştık. Ne dijital platformlarımız vardı, ne eloktronik baskılar ne scannerler. Yine de en güzelini yapmaya bir saflık içinde çalışıyorduk.

Hayatımın ilk yıllarında bize bunu yapabilir misin derlerdi. Hayatımın son yıllarında duyduğum tek şey kaça çizersin. Bugünkü ucuzculuk yoktu.

Fatih Matto'ya ithaf ettim.

Öykü...

Atilla Bilgen

Hastabakıcılar eşimi götürürken koşarak doktorun yanına gittim. Beni görünce gülümsedi ve "Nasıl heyecan var mı?" diye sordu.

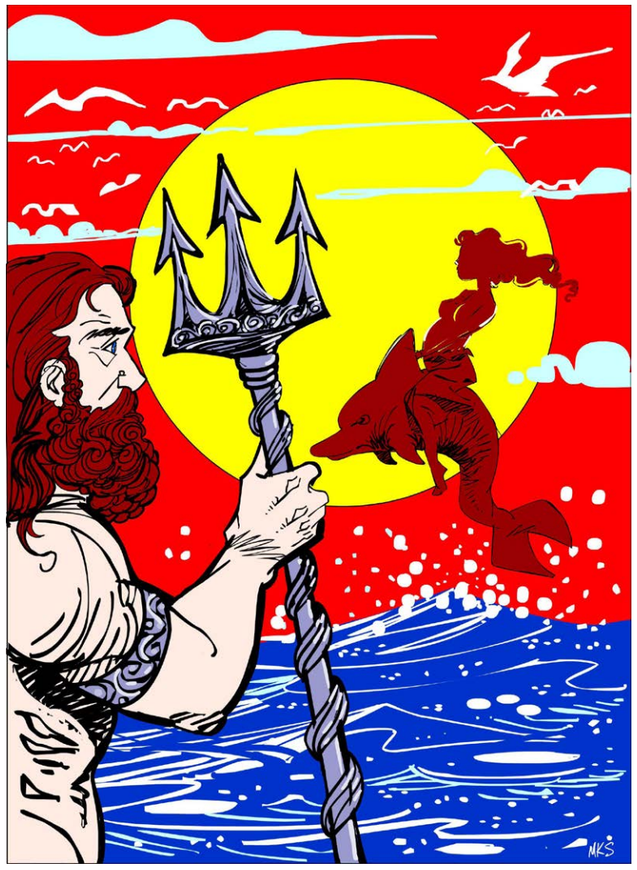

BABASININ OĞLU APOLLON!

Hastanenin merdivenlerine doğru yöneldiğimde kaynanamla karşılaştım. Telaşlı gözüküyordu. Hemen yanına gidip ne olduğunu sordum. Başını öne eğip birkaç saniye soluklandı, ardından sinirli bir sesle "Karın doğum yapıyor sen ortalıkta yoksun!"diye söylendi. Ayakaltında dolaşmamam için beni kantine gönderen kendisiydi, ama şu an bunu tartışamazdım. Uçarcasına merdivenleri tırmandım. Odaya vardığımda eşimi sedyeye almışlardı. Saçları darmadağın, yüzü ter içindeydi. Çektiği acıdan dolayı sanki biraz ufalmış gibiydi! Beni görünce gülümsemeye çalıştı, ama beceremedi. Ellerini tuttum ve "Meraklanma hayatım birazdan kurtulacaksın." dedim.

"Dayanamıyorum artık." diye inledi.

"Biliyorum; ama birazcık daha gayret et."

Yanıt yerine bir çığlık atınca içim titredi ve o an kararımı değiştirdim. Doğuma bende girecektim! Hastabakıcılar eşimi götürürken koşarak doktorun yanına gittim. Beni görünce gülümsedi ve "Nasıl heyecan var mı?" diye sordu. Eşim acılar içinde kıvranırken onunla geyik muhabbeti yapamazdım. Bu yüzden sorusunu duymazdan gelip niyetimi direkt söyledim. Kötü bir tat almışçasına yüzünü buruşturup "Hiç gerek yok." dedi.

"Bence gerekli!"

"Bakın sizi kırmak istemem, ama bu kararı çok önceden almalıydınız. Biz de ona göre size eğitim verecektik. Bilinçsiz bir şekilde doğumhaneye girerseniz orada yapacağınız ufacık bir reaksiyon; hem anneyi hem de bizi olumsuz etkiler."

"İnanın bana gıkımı bile çıkartmayacağım. Varlığımı hissetmeyeceksiniz."

"Şu an bile panikten titriyorsunuz. İçerideki halinizi düşünemiyorum."

"Düşünmenize zaten gerek yok! Bir köşede öylece sessizce duracağım."

"Eşinizin acı çektiğini görünce bana müdahale edebilirsiniz."

"Asla!"

"Sizi kan tutabilir veya korkar vazo gibi yere düşebilirsiniz."

"Beni tanımadığınız nasıl da belli! Yanımda adam kesseniz aldırış etmem."

"Her şeyden öte kıyafetleriniz hijyenik değil."

"Bunun için ne gerekiyorsa yapayım."

"Offff"

"Lütfen izin verin. Eşimi bu halde yalnız bırakamam."

Bu sözleri söylerken sesim kadar vücudum da titriyordu. Bir süre sessizce yüzüme baktı, ardından "Dediğiniz gibi olsun. Söyleyin de sizi hazırlasınlar." dedi. Hiç vakit kaybetmeden koşarak hemşirenin yanına gidip durumu anlattım. Giymem için verdiği mavi önlüğü bir çırpıda üzerime geçirdim. Artık hazırdım. Ne var ki bone, galoş, maske ve terlik de giymem gerektiğini belirtti. Doğumu benim yapmayacağımı, sadece eşimin elini tutacağımı söyledim, Gülümsemedi bile. Mecburen dediklerini yaptım, ama yine de ondan kurtulamadım. Karşıma geçti ve bir öğretmen edasıyla "Enfeksiyon kuralları gereği kesinlikle bir yere dokunmayın." dedi. Anladım anlamında başımı salladım.

Ameliyathanede garip bir koşuşturma vardı. Yeşil formalı insanlar garip aletler getirip götürüyorlardı. Kocaman kaşığa benzer aletler vardı tepsinin içinde. Onları görünce bunları eşimin karnına sokup sokmayacaklarını merak ettim. Bunun düşüncesi bile beni ürpertmişti.

"Mehmet!"

Eşimin seslenmesiyle ona doğru döndüm. Masa sandalye karışımı bir yerde yatıyordu ve üzeri yeşil bir örtüyle kaplıydı. Isırmaktan alt dudağının derisini koparmıştı.

"Efendim canım."

"Ne arıyorsun burada?" diye sordu haykırmaktan fırsat bulduğu bir sırada.

Bir tabureye oturmuş olan doktor eşimin ayrık bacaklarının karşısında kaybolmuştu! O yöne bakmamaya gayret ederek elini tuttum ve "Korkmana gerek yok hayatım. Artık yanındayım." dedim. Onca acısına karşın hafifçe gülümseyerek "İşte şimdi yandık!" dedi. Yanıt vermeme fırsat kalmadan bir çığlık attı, ardından tırnaklarını var gücüyle etime geçirdi. O acıyla nerede olduğumu unuttum ve eşimin feryadını aratmayacak şekilde bağırdım.

"Yandım anaaaaam!"

Haykırmamla birlikte ameliyathanede zaman birden durdu. Doktor dâhil olmak üzere herkes işini gücünü bırakıp soran gözlerle bana baktı. Utancımdan kıpkırmızı kesilmiştim! Hafifçe sırıtarak "Tırnağını etime batırdı da…" diye kekeledim. Kimse yorum yapmadı, ama doktorun bakışlarını beğenmemiştim! Dikkatleri üzerimden çekmek amacıyla eşimin üzerine doğru hafifçe eğildim ve "Neredeyse bitti hayatım. Birazcık daha dayan" dedim.

"Dayanamıyorum artık. Ne olursun çıkarın artık bunu içimden!"

Ne yapacağımı bilememenin telaşıyla doktora seslendim; "Eşim dayanamıyormuş! Bir şeyler yapsanıza!" Örtünün arasında kaybolmuş olan başını çıkartıp bana ters ters baktı, sonra da eşime "Her şey çok güzel gidiyor. Şimdi kuvvetlice ıkın bakalım." dedi. Eşim acısıyla ilgilendiğinden onun yerine ben yanıt verdim: "Ikınıyor işte. Daha ne yapsın?"

Doktor yanıt vermedi. Onun yerine arka arkaya birkaç defa derin nefes aldı. Bu arada işini gücünü bırakmış gözlerini üzerime dikmişti! Bakışlarından rahatsızlık duymaya başlamıştım ki hemşire "Yetersiz ıkınıyorsunuz. Lütfen var gücünüzle deneyin. " dedi.

Boştaki elimle eşimin alnında biriken terleri silip "Bak hayatım ıkınman yetersizmiş. İstersen beraber yapalım. Haydi bakalım 1 2 3; şimdi…" dedim ve var gücümle ıkındım. Bağırsaklarımda birikmiş olan gaz bu hareketimle sıkıştığı yerden kurtulup özgürlüğüne

kavuştu. Odaya yayılan koku eşime bile ağrısını unutturdu. Yüzünü buruşturarak "Bu koku da ne böyle?" diye sordu.

Başını karımın bacaklarının arasından çıkartan Doktor "Bunu isterseniz beyinize sorun." dedi.

"Koku mu? Ha ha ha… Hani babalar dokuz doğurur derler ya bu onlardan biriydi."

"Ne? Daha sekiz tane daha mı var? İşte buna asla dayanamam! Eşiniz yeniden osurmadan kuvvetlice ıkının da şu doğumu bir an önce bitirelim."

Eşim ıkınınca ameliyathane ekibi dikkatlerini ona verdi ve beni unuttular. Bu arada eşim çektiği acıdan dolayı gözlerini kapatmış tırnaklarını elime geçirmişti. Bildiğim duaları içimden sessizce mırıldanırken beklediğim haberi duydum: "Çocuğun saçını hissettim, haydi son bir kez daha ıkın da kafasını çıkartayım."

Oğlum sonunda geliyordu! Bu büyülü ana tanıklık etmeliydim. O heyecanla eşimin elini bıraktım. Doktora doğru henüz iki adım atmıştım ki, masanın ayağına çarpıp dengemi yitirdim. Düşmemek için yanı başımda duran hemşireye sarılınca ikimiz birden yere kapaklandık!

"Neler oluyor böyle? Sizinle mi uğraşacağım yoksa bebekle mi? " diye bağırdı Doktor.

"Biraz düştük de... Siz lütfen işinize bakın. Nasıl çıktı mı kafası?"

"Hemşire Hanım kalkın adamın üstünden. Yardımınıza ihtiyacım var."

"Doktorun size ihtiyacı varmış. Şimdi üstümden kalkın ve işinize bakın."

"Siz de sakın yerinizden kıpırdamayın."

"Yeter ki işinizi dikkatli yapın, ben öylece beklerim."

Hemşire Hanım "Gözünüz aydın. Sonunda bitti" diyene kadar yerimden hiç kımıldamadım. Ama o sözü duyunca artık kalkmak şarttı. Oğlumu görmeliydim. Usulcacık doğrulup doktorun yanına gittim. Üstü başı kan içindeydi. Elinde tuttuğu oğlum da… Birden başım dönmeye başladı. Gözlerimi kapayıp açtım. Zemin garip bir şekilde tavana çıkmıştı!

"Bana bir şeyler oluyor." dedim.

"Yine mi ayaklandınız siz."

Düşmemek için tutunacak bir yer ararken her şey kardı. Gözümü açtığımda bir sedyenin üstünde yatıyordum. Uykum o denli çoktu ki, nerede olduğumu hiç sorgulamadım. Bir süre tembelce esnedim, sonra da sağ tarafıma doğru dönüp yeniden gözlerimi kapattım.

"Uyandın mı?"

Kaynanamın sesiydi. Uyuduğunuzu gördüğü halde kaynananız size sesleniyorsa, bu iyiye alamet değildir. O an yapmanız gereken en doğru hareket duymazlıktan gelmenizdir.

"Uyaaaan artık!"

Kaynananızın ses tonu giderek yükseliyorsa ya uyuduğunuza inanmıyordur, ya da umursamıyordur. Her iki olasılıkta da yapacağınız en doğru hareket anında ayağa fırlamanızdır. Zira gecikeceğiniz her saniye kaynananızın daha çok sinirlenmesine sebep olur! Ona bu olanağı vermemek için anında gözlerimi açtım ve "Efendim!" dedim.

"Bayılmanın da bir yeri ve zamanı var damaaat! Karın içerde doğum yaparken insan kendisini bırakır mı?"

Kaynanamın söylenirken kullandığı üç kelime dikkatimi çekmişti. Karım, doğum içerde! Ne var ki bunların birbirleriyle ilişkilendiremiyordum.

"Şuraya bak hala yatıyor. Ey güzel Allah'ım sen bana sabır ver. Adamın çocuğu oldu umurunda değil."

Bu sözleriyle birden kendime geldim. "Amanııın!" diye bağırarak yattığım yerden fırlayıp kaynanamın bluzuna yapıştım. "Ne oldu?" diye sordum.

"Sana rağmen doğum bitti. Bir oğlumuz oldu."

"Oğlum mu? Nasıl? İyi mi? Ya Necla? O nasıl?"

"Herkes iyi meraklanma. Çocuğun eşyaları nerede?"

"Bavulda!"

"Bavul nerede?"

"Şeyde…"

"Ne kekeleyip duruyorsun. Bana bak sakın kaybettim deme."

"Yok anneciğim. Koca bavul hiç kaybolur mu? Arabada tabi ki!"

"İkisinin de giyecek doğru dürüst bir şeyleri yok. Git bavulu getir. "

"Önce onları bir görseydim sevgili anneciğim!"

"Damaaat …"

"Ben önce bavulu getireyim!

Tek umudum Homeros'un bavulu bulmasıydı. Ne var ki o da ortalıkta gözükmüyordu. Yine de umudumu kaybetmedim. Kantine varana kadar her yere baktım, ama sonuç değişmedi. Paramı almış ve ortalıktan kaybolmuştu. Elimde ne telefonu vardı, ne de adresi. Ne yapacağımı bilememenin çaresizliğiyle kıvranırken sırtıma bir el dokundu. Başımı o yöne çevirdiğimde Homeros'la burun buruna geldim. Dönmüştü! O sevinçle ufak bir kahkaha atmıştım ki, "Bavulun bu muydu sevgili abiciğim?" diye sordu. Elinde bavulumun sadece sapı vardı!

"Evet buydu. Ama gerisi nerede Homeros?"

"Sizlere ömür abiciğim. Maalesef kaybettik! "

"Nasıl yani?"

"Şimdi söyle oldu abiciğimim; verdiğin adrese gittiğimde bavulun etrafı çevrilmişti."

"Neden?"

"İçinde bomba var diye bavulunu ihbar etmişler abiciğim. Tabi polisler de anında olaya müdahale etmiş ve etrafında güvenlik şeridi oluşturmuşlardı. Valizin yanında da astronot kıyafetli bir adam vardı. Orasını burasını kurcalıyordu."

"Bomba imha uzmandır o. Müdahale edip durumu anlatsaydın."

"O an birazcık kafam karıştı abiciğim. Bavulun şekli şemali senin anlattığınla uyuşuyor, ama ya yanılıyorsam? Sonuç olarak benim değil. Ben böyle düşünene kadar fünyeyi bavula yerleştirdiler. Baktım niyetleri ciddi, patlatacaklar. İşte o an gözümü karartım ve "Duruuuun o masum!" diye bağırdım. İki polis yanıma geldi ve ne olduğunu sordu. Olay böyleyken böyle dedim, emin misin dediler. Galiba dedim. Yetmez dediler ve patlattılar."

"Bavul gitti mi şimdi?"

"Aynen abiciğim. Ama asıl bomba daha patlamadı. Haklı olduğumu görünce polisi boş yere oyaladığından dolayı hakkında dava açacaklarını söylediler."

"Dava mı? İşte şimdi yandım."

"Dur abiciğim hemen telaşlanma. Onlara baba olacağını söyledim, o heyecanla unuttuğunu söyledim. Haliyle yumuşadılar ve Allah analı babalı büyütsün deyip konuyu kapattılar."

"Elimizde bu saptan başka şey kalmadı mı Homeros?"

"Maalesef abciğim. Sahi yenge ne yaptı? Doğurdu mu?"

"Bir oğlum oldu, ama daha görmedim."

"Neden be abiciğim?"

"Kaynanam önce bavul sonra çocuk diye tutturdu."

"Bu ne zülüm be abiciğim? Senin Hera'n da kaynanan galiba! Ama üzülme Leto'nun taktiğini, uygulayacağız ve işi çözeceğiz."

"Ne yaptı ki Leto?"

"Hera güneşin doğduğu ve değdiği tüm yerlerde Leto'nun doğum yapmasını yasaklamıştı, gariban da bu yüzden bir türlü doğuramıyordu ya..."

"Evet."

"Leto o çaresizlik içinde kıvranırken aklına birden denizler tanrısı Poseidon geldi."

"Neden?"

"Çünkü Hera'yı iplemeyen tek tanrı Poseidon! Kendisi aynı zamanda Zeus'un kardeşi olur. Yardım etmesi için Leto bu yüzden ona yalvardı. Doğacak çocuk öz yeğeni olacağından Leto'yu kırmadı ve yabasını denize savurduğu gibi onun için yoktan bir ada yarattı. Delos denilen bu ıssız ada bir yere bağlı değildi. Anlayacağın yüzer bir adaydı. Canı nereye isterse oraya giderdi. Bu yüzden Hera onun izini kolay kolay süremezdi. Neyse lafı fazla uzatmayayım abiciğim. Leto, Poseidon'un yolladığı yunusla adaya sağ salim vardı. Doğum anında rahatsız olmasın diye Poseidon adayı Ege Denizi'nin dibine bir güzel zincirledi."

"Nesi oldu Leto'nun?"

"Onu sonra anlatırım abiciğim, biz önce kendi Poseidon'umuzu bulalım. Şimdi söyle bakalım kaynananı kim iplemez?"

"O iş yaş Homeros! Benim kaynanam kimseden korkmaz!"

"Dur hemen umutsuzluğa kapılma abiciğim. Sevdiği kimse yok mu?"

"Kızını, yani eşimi sever. Onun bir dediğini ikiletmez."

"Biz de o zaman oradan yürüyeceğiz abiciğim!"

Eşimin yattığı odaya girince kaynanam hemen ayağa fırladı ve "Getirdin mi valizi damaaat?" diye sordu. Bakışları sinirli, yüz ifadesi gergin, ses tonu ise korkutucuydu. Olduğum yerde çakılıp kalmıştım. Kıpırdamaya bile cesaretim yoktu.

"Cevap versene damaaat. Neden susuyorsun?"

Ses tonu daha da yükselmişti. Alnımda biriken terler yanaklarımdan boynuma doğru yol alırken elimde tuttuğum sapı uzatıp "İşte!" dedim. Bu yanıtım karşısında durakladı. Sapa ve bana ayrı ayrı baktı, sonra da "Sen benimle alay mı ediyorsun?" diye sordu. Sadece yutkundum.

"Cevap versene damaaat." dedi ve bana doğru bir adım attı. Sonum gelmişti artık. Vedalaşmak amacıyla başımı eşime doğru çevirdim. Uyanmış şaşkın bir şekilde etrafına bakınıyordu. O sırada Homeros eşimin yanına gitti ve hızlıca bir şeyler anlattı. Önce ufak bir kahkaha attı ardından "Anne sakin ol biraz. Anla artık bavul gitmiş! Üzme kocamı." dedi. "Bu sözü duyunca kaynanamın

yüz hatları daha da korkutucu bir hal aldı ve “Nasıl kaybedersin koca bavulu damaaaat?” diye gürledi. İçimden kelime i şahadet getirmiştim ki Homeros “Müsaade ederseniz size durumu izah edeyim efendim.”dedi. Tuzağına düşürdüğü avını parçalayacağı sırada araya birinin girmesine bozulmuştu kaynanam. “Sen de kimsin?” diye sordu. Tekmil verircesine topuklarını birleştirip kollarını gövdesinin iki yanına koydu ve bir solukta “Kendimi tanıştırmayı unuttuğum için özür dilerim. Bendeniz Hüsnü. Homeros Hüsnü!” dedi.

“Eeee”

“Sizin gibi güzel bir tanrıçayı, istemeden de olsa üzdüğü için, arkadaşım adına özür dilerim. Valiz olayını anlatacağım, ama sabahtan beri yaşadığınız onca stresten sonra, sizin gibi güzel bir tanrıçayı ayakta tutmanın zalimlik olduğunu belirtmek isterim. Bu yüzden isterseniz kantine inip birer kahve içelim. Hem valiz olayını konuşuruz, hem de bir tanrıçayla iki laf etmenin onurunu bana vermiş olursunuz.”

“Ay ne diyeyim şimdi?

“Git anne. Sabahtan beri çok bunaldın. Mehmet yanımda nasıl olsa!”

“Madem bu kadar ısrar ediyorsun gideyim bari…”

Onlar dışarı çıkar çıkınca eşim beni yanına çağırdı ve olanları anlatmamı istedi. Söylediğim her cümleyle beraber dudaklarındaki gülümsemenin hacmi arttı. Sözlerimi bitirdiğinde kahkahalarla gülüyordu. Gözlerindeki yaşları sildikten sonra, “Aylar öncesinden hazırlıklara başladın da ne oldu? Sıfıra sıfır elde var sıfır! Neyse üzülme artık. Hastane her şeyi verdi. Evden gecelikle birkaç iç çamaşır getirmen yeter. “dedi. O sırada hemşire kucağında oğlumla beraber içeri girdi ve “Annesini özlemiş bu ufaklık.” dedi.

Minnacıktı. Tutarsam kesin bir yerini kırardım. Bu yüzden onu kucağıma alamadım. Hemşire oğlumu annesinin yanına yatırdı ve “Kokunuzu doyasıya alsın. Bu arada emzirin. Sonra gelip alırım.” dedi.

Kaynanamla Homeros içeri girdiğinde biz oğlumuza hala kendimizi tanıtıyorduk. Kaynanamı görür görmez ayağa fırladım. Benim bu halimi görünce gülümsedi ve “Rahatına bak evladım, Sabahtan beri zaten koşturup duruyorsun. Üstüne bir de valiz eklenince hepten perişan oldun.” dedi

“Ben mi? Oldum değil mi?”

“Elbette evladım. Hüsnü Bey anlattı her şeyi. Bu arada böyle kibar bir arkadaşın olduğu için seni tebrik ederim.”

“Siz beni tebrik mi ediyorsun?”

“Elbette evladım. Hüsnü Bey çok nüktedan ve kültürlü bir insan! Kahve içerken tanrıça Hera’ya çok benziyorsunuz diye tutturmaz mı?”

“Gerçekten çoook benziyorsunuz.” dedim.

“Hera’mı? O da kim?” diye sordu eşim.

“Canım mitolojideki o meşhur tanrıça!”dedi kaynanam

“Kesinlikle benziyorsunuz efendim. Zarafetiniz aynı, güzelliğiniz aynı, bir tek Zeus’nuz eksik.”

Homeros’un bu sözü üzerine yanakları hafifçe pembeleşti. Ufak bir kahkaha attı ve “Neler diyorsunuz Hüsnü Bey. Bu yaştan sonra olur mu hiç öyle şey…” dedi.

“Ne varmış efendim yaşınızda. Tıpkı Hera gibi siz de en olgun döneminizdesiniz.”

Çok hoşsunuz doğrusu!”

Eşim çocuğu emzireceğini söylemeseydi, kaynanam Hera Fatma ile Homeros Hüsnü arasındaki cilveleşme daha uzun süre devam edecekti! Bu sözü üzerine ayağa kalktım ve “Eve uğrayıp istediklerini getireyim.” dedim. Hastane bahçesine indiğimizde saat beşe yaklaşıyordu. Homeros’a “Acıktık değil mi?” diye sordum. Durakladı ve “Evet ama malum cüzdanı…” dedi ve sustu.

“Biliyorum evde unutmuştun.” dedim gülerek

“Verdiğin paranın kalanını da kaynanana harcadım.”

“Homeros sana para lafı eden oldu mu? Birlikte oğlumun doğumunu kutlayacağız ”

“Bildiğim çok iyi bir lokanta var. Eti de muhteşem. Oğlunun şerefine bir duble de içeriz değil mi abiciğim?”

“İçeriz be Homeros. Sahi Leto’nun nesi oldu?”

“Aynı eşin gibi ikiz doğurdu!”

“Bu sefer iyi salladın Homeros. Benim sadece bir oğlum oldu.”

“O da önce bir erkek doğurdu, bir gün sora da kızı. Bu durumda kızın seneye bilemedin öbür sene olur! Bu arada erkek olan müziğin, güneşin, şiirin, ateşin tanrısı Apollon’du. Aynı zamanda tanrıların en yakışıklısıydı ve tıpkı babası gibi çapkındı.”

“Babasının oğlu Apollon! Bakalım bizimki kime çekecek?”

“Kesin senin gibi yakışıklı olur abiciğim. Leto bir gün sonra da Artemis’i doğurdu, ama bu hikâye uzun abiciğim. Önce bir rakımızı içelim...”

Emrullah Çıta

Bazı sözler okunur, bazıları dokunur!...

BAZI SÖZLER OKUNUR, BAZILARI DOKUNUR!

www.artstation.com-artist-emrullah

BİR ADET BARBAR CONAN HİKAYESİ

Yazan ve Çizen: Özgün UYSAL

AZ ÖNCE YANINDAN GEÇTİĞİM ÇADIRDAN ÇIĞLIKLAR GELİYOR

ÇIYAK! İMDAT!

KÖPEK! BIRAK O KADINI..

SEN KİM OLUYORSUN? DEFOL GİT!

ANLAŞILAN...

AHH! BANA BİR ŞEYLER OLDU.

HAŞLAT!

SEN DAHA BARBAR CONANI TANIMIYORSUN.

OH CONAN, BENİ TECAVÜZ EDİLMEKTEN KURTARDIN.

SENİ KENDİ KOYNUMA ALMAK İÇİN KURTARDIM .HAHHAHHA!

BIRAK BENİ PİS BARBAR

İMDATTIKIZ KAÇIRIYORLAR KURTARAN YOK MU?

EVET KADIN; HAKLISIN AMA...

Ayraç...

Film Replikleri / John Wick -İllüstrasyon:Eren Ersoy

CINEMA

Bilirsin insanlar değişmez.
Değişen zamandır.

Bu hayat seni takip eder.
Sana tutunur.
Yakınındaki insanlara bulaşır.

Yusuf Gürkan

Oyuna genel olarak bakmak gerekirse; "EA Games" tarafından "2011" yılında piyasaya sürüldü. Kendisi bir otomobil yarış oyunudur. Need for Speed serisinden alışkın olduğumuz üzere; pek çok otomobil markasının lisansı yine "EA Games" elinde bulunduruyor

Need for Speed: The Run *(İnceleme)*

MARATONA HOŞGELDINIZ!

Herkese merhabalar!

Yeniden; bir **oyun** inceleme ile karşınızdayım. İnceleyeceğim oyunun adı; "**Need for Speed: The Run**" bu oyunu; bize yakın bir yerde açılan, lisanslı video oyunları satan bir mağazadan, **kutulu** olarak aldım. Mağazanın ismi ise; "**Start Oyun ve Konsol**"

Oyuna genel olarak bakmak gerekirse; "**EA Games**" tarafından "**2011**" yılında piyasaya sürüldü. Kendisi bir otomobil yarış oyunudur. **Need for Speed** serisinden alışkın olduğumuz üzere; pek çok otomobil markasının **lisansı** yine "EA Games" elinde bulunduruyor. Ne kadar lisans, o kadar çok araç felsefesiyle yola çıktılar herhalde, çünkü lisansı alınmış araçlar bir hayli fazla. **Porsche**' den tutun da **Chevrolet**' e **Dodge**' dan tutun da **Ford Mustang**' e **Nissan** marka araçların en lüks modellerine kadar pek çok **lisanslı ve birebir modellenmiş otomobille yarışabileceğiz**. Bu da araç seçerken zorlanmayacağız demektir, yani pek çok gerçeğine uygun dizayn edilmiş araçla **doyasıya yarışacağız**. Araçlar markasına göre sıralanmış, yarışıp gerekli tecrübe puanlarını toplamanız gerekiyor.

Hikayeye kısaca bakmak gerekirse; **Jack** adında Amerikalı bir genç uzun uğraşlar ve sokak yarışları sonucu aldığı Porsche aracının içinde uyanır. Fakat otomobili hurdacıda iki taraftan yoğun bir baskıyla parçalayan bir makinenin içindedir, kolları ise direksiyona bantlanmıştır. Bantlardan kurtulan Jack Audi marka bir araçla mafyanın elinden kurtulur. Daha sonra arkadaşı; **Sam** ile **San Fransisco** dan **New York** a kadar sokak yarışlarını kazanarak büyümeye sokaklarda itibar ve ün kazanmaya çalışır. Tabi yarış oyunundan da fazla bir hikaye çıkmıyor. Elimizdeki **"neredeyse yok"** hikayeyle idare edeceğiz.

Bu oyunda; San Fransisco dan **New York**' a doğru giden ve yolları arşınlayan **Jack'** i kontrol ediyoruz. Bu uzun yolculukta Amerikayı enine olacak şekilde dolaşıyoruz. Gerçek mekanlarda otomobilimizi sürüp yarışarak oyunun keyfine varıyoruz. "**Las Vegas**" gibi, "**Chiccago**" gibi **gerçek mekanlarda** aracımızı son hızla kontrol edip, yarışmaya çalışıyoruz. Önümüze milli parklar, filmlerde gördüğümüz o otoyollar ve ölüm vadisi şeklinde kanyonlar gibi, gerçeğine uygun tasarlanmış yollar çıkıyor. Oyunda ilerledikçe çeşitli yan hikayeler de açılıyor. Oyunun zorluk ayarlarını **dengesiz** buldum biraz, normal zorluk derecesi bile zorluyor hatta easy zorluk derecesinde bile oynasanız zorlanıyorsunuz. Bir salise farkla geçilmeler, tam rakibinizi geçecekken trafiğe takılmalar, virajı alacakken uçurumdan uçmalar biraz can sıkıyor. Tabi polislere de dikkat etmek gerekiyor. Birdendire karşınıza helikopterle ya da lüks araçlarla çıkıp adrenalin yaşatıp, doya sıya kovalamacalara sahne oluyorlar.

Size biraz **oyun modlarından** bahsedeyim; daha önce de söylediğim gibi, bu uzun bir yolculuk olacaktır. Enine olacak şekilde bütün Amerikayı geziyoruz ve parça parça yolları sırayla yarışarak açıyoruz. Tamamen karışık olacak şekilde bu uzun yolculuğumuz sırasında

bize oyun modları **görev** olarak veriliyor. Mesela; otoyoldan giderken yolculuğumuz esnasında 10 yarışçıyı geçmemiz söyleniyor, bizde yapmaya çalışıyoruz. Tabiki bölümleri geçip yeni yollar açmak için her seferinde **birinci olmamız gerekiyor**. **Time Run** ise; başka bir mod, tipik yarış oyunlarında gördüğümüz zamana karşı yarış gibi, checkpointlere ulaşmaya çalışıyoruz. **Battle Race** ise en sevdiğim mod. Bu oyun da çok iyi yapılmış. Kısaca anlatmak gerekirse ise; en geriden başlıyoruz ve öndeki aracı geçmek için bize bir süre veriliyor. Bu süre içinde yakalamalıyız. Yakaladığımız zaman ise; rakibimize karşı liderliği korumalıyız. Bunu da başarınca, sıradaki rakibe geçmeliyiz. Böylece 5 kişi yada 8 kişiyi elemeli ve birinci olarak parkurda kalmalıyız.

Diğer oyun modumuz ise; bildiğimiz yarış oyunlarından alışık olduğumuz **Racing** mod, birinci olanın kazandığı mod. Fakat bu mod; hikaye modunda açılmaz, hikaye modunda ilerleyince otomatikman parkurlar yüklenecek ve ana menüden parkuru seçip yarışacağız.

Oyunun müzikleri ise harika; tutkulu ve sert **Rock** parçalarından seçilmiş. Yer yer **Metal**' e kaçıyor müzikler dinlemesi gayet keyifli. Benim gibi; Rock ve Metal sever bir insanı müzikal olarak gayette doyurdu.

Grafiklere söylenecek pek bir şey yok. Çünkü gayet iyi, bilgisayarınızda **iyi bir ekran kartına sahipseniz** harika manzaralar göreceğiniz bellidir. Kar yağışı çok gerçekçiydi oyunda, aynı şekilde güneşin tepede olduğu sıcak havalarıda görmemiz ve grafiklere hayran kalmamız mümkün. Ovalar, kanyonlar hepsi gerçekçi ve görülmesi gerekiyor. Yağmur hissi ve kaplamalar da ki kalitede hep bahsedilecek detaylar. Yalnız iyi bir ekran kartı olmadan yüksek performans beklemeyin.

Sonuç olarak minik de olsa bir hikayesi olan. Grafikleri gayet hoş olan, harika yarış modlarına sahip, **gayet iyi** bir oyunla karşı karşıyayız. Kesinlikle görüldüğü yerde arşive katılması gereken bir oyun. Fiyatı ise 30 tl gayet uygun bir fiyata kutulu olarak alabilirsiniz. İyi oyunlar. Görüşmek üzere.

Mehmet Berk Yaltırık

Çaresizdik, yapacak bir şey yoktu. Değneğin iki ucu da pisliydi. Gözümüz karanlığa alıştığından pek zorlanmadan dışarı çıktık. Ancak merdiven aralığına vardığımızda içerisinden çıktığımız karanlıklara geri dönmek istedik. Zemin kan gölcükleriyle kaplanmıştı.

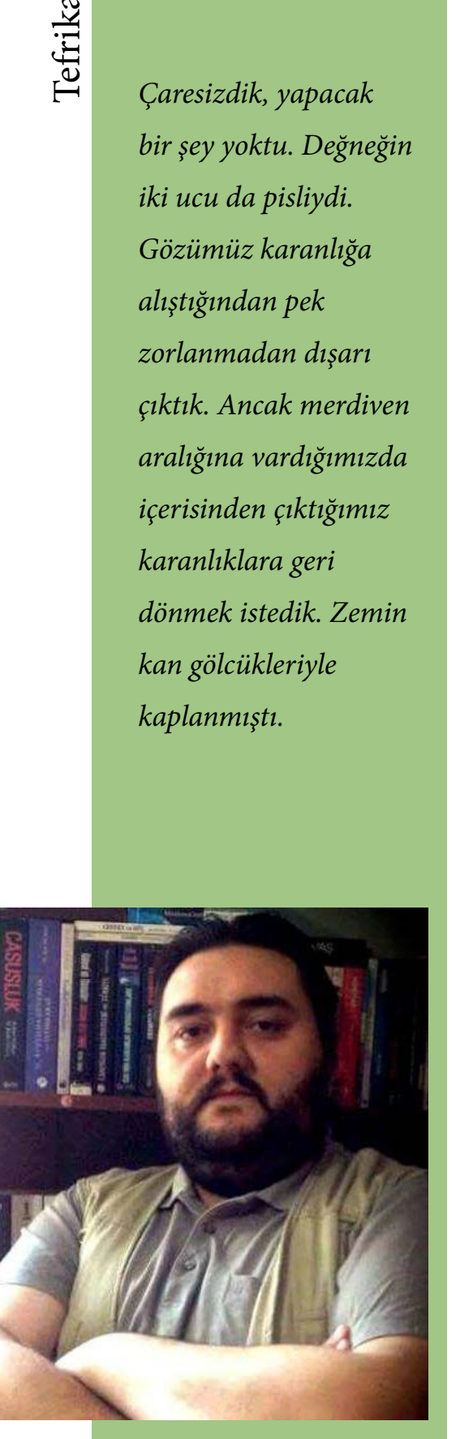

KIZ MESELESİ- Bölüm 4

Karanlığın ortasında bir anda aydınlanmamıza vesile olan o soruyu savurdu Salih: “Seslenme ne be adaş?”

Erdal’ın Salih’e böcekmişçesine baktığını ocak ışıltılarından kaynaklı loşluğa rağmen fark edebildim. Müdahale etme gereği duydum: “Kızı direkt öldürsek?”

İkisi de psikopatmışım gibi bakmaya başladı. Erdal kafasını salladı: “Bu da bir çözüm. Kapı yani kızım bedeni kapanınca varlık kendi düzleminde kalır. Ama bu sefer millete laf anlatamayız, cinayeti bizim üstümüze kalır.”

“Seslenme dediğin şeyi yapacaksın o zaman?”

“Kızın ruhunu bir anlamda yeniden uyandıracağım. Bilinci yerine gelmeye başlarsa çok geç olmadan kapı kapanacaktır.”

“Ya uyanmazsa?”

“Dünyaya elveda… Gerçi tam veda sayılmaz. Kalanlar da arkamızdan gelecektir…”

Çaresizdik, yapacak bir şey yoktu. Değneğin iki ucu da pisliydi. Gözümüz karanlığa alıştığından pek zorlanmadan dışarı çıktık. Ancak merdiven aralığına vardığımızda içerisinden çıktığımız karanlıklara geri dönmek istedik. Zemin kan gölcükleriyle kaplanmıştı. Merdiven arasında saklanan arkadaşlarımızdan geriye kalan parçalar nahoş şekilde sağa sola saçılmıştı.

Biz içine düştüğümüz dehşette boğulurken Erdal sükunetini koruyordu. Ama gözlerinde belli belirsiz bir korku fark ediliyordu: “Pençeleri çıkmaya başlamış. Dönüşüm başladı demek ki. Kan akıttıkça hızlanacaktır. Yürüyün yukarıya!”

Söylemesi kolay! Attığımız her adım sanki çamura saplanıyor. Korkudan yürüyememeyi yaşamak da varmış ömürde. Merdivenlerden çıktığımızda okulun içinin daha da karardığını fark ettik. Yer yer kan izleri, sürüklenmiş cesetler ve dağılmış ceset parçaları da cabası. Okuldan kaçıp kaçıp internet kafelerde oynadığımız korku oyunlarından birinin içindeyiz. Oynarken bile korkuyorken, bizzat yaşamak tamamen bizim uğursuzluğumuz.

Okulun içinden çıt ses çıkmıyor. Ölümle yüzleşmenin getirdiği bir temkinden çok ölüm sessizliğinin çökmesi söz konusu. Merdivenlerden yukarıya çıkarken sessizliği dinliyoruz. Gök gürültüleriyle bölünüyor. Yağmur yok ama gök gürültüleri kesilmiyor. Erdal kendi kendine mırıldanıyor: “Kapı aralanmak üzere. Boyut kapısındaki enerji birikmesinden ötürü gök gürüldüyor!” Ne bilelim be Erdal! Okulumuza her gün kadim tanrılar dadanmıyor ki…

Okulun en üst katına yaklaştıkça tek bir ses işitiliyor. Çığlık. Can vermekte olan birinin can hıraş çığlığı. Öldürülmemek için beyhude yere yalvarma safhasından geçmiş. En üst kata vardığımızda tanrıça adayının kanlar içindeki insan bedeniyle ancak korkunç pençeleriyle karşılaşıyoruz. İnsanlıktan eser kalmamış koyu renk gözleriyle bizi süzüyor. Tek ses çıkmıyor boğazından.

Salih’in ağzından cılız bir soru çıkıyor: “Nasıl seslenecektik be adaş?”

Erdal: “Sevdiği biri olsa o seslenebilirdi. Keşke sevgilisi yanımızda olsaydı!”

Ben: “Okul cesetlerle dolu olduğuna göre burada olmadığı kesin. Kimseye acımadığına göre…”

Salih: “Belki de bu okulda ama tam seslenememiştir?”

Erdal gözün tanrıçadan ayırmadan söylendi: “Saçmalamayı kesin! Ölmek istemiyorsanız içindeki insana seslenebilmenin bir yolunu bulun!”

Çıkıştım Erdal’a gözümü kanlı pençelerden ayırmadan: “Bunu çıkmadan önce söyleyebilirdin!”

Salih birden öne atıldı: “Korkuyüm ama bir fikrim var!” diyerek. Meraklı gözlerle dünya üzerindeki son birkaç saniyelik nefeslerimizi hızla alıp veriyorduk o an.

DEVAM EDECEK

Gökçe Mehmet Ay

Timsahlar çok katlı yapılar inşa etmedikleri için iki katlı binalardan birinin tepesine çıktığınızda tüm şehri görmek mümkündü. Yüzbaşı Tekin'le beraber akıncılarımdan keskin nişancı Zoya'nın peşinden çatıya çıkmıştım. İkisi de başka meslekler söyleseler de, biri insan diğeri Timsah iki casusumuz, Daya ve Yiozi neler olduğunu anlamak için sokaklardaydılar.

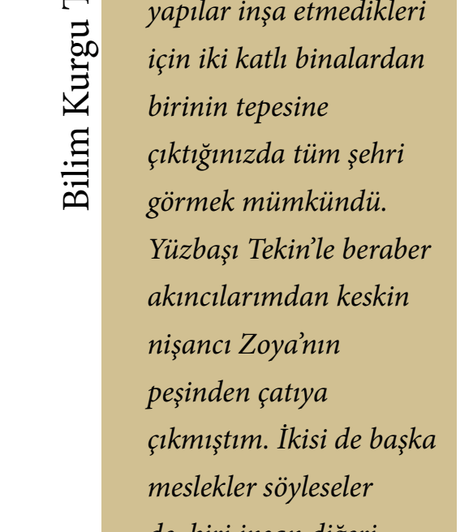

QUEZLAC'DA PLAZMA ÇIĞLIĞI

Quezlac'da gün ağarırken Hekate'nin güzelliğine an be an ortaya çıkıyordu. Dağların arasından yükselen Ngoen, ışığı ile timsahların evlerini aydınlatıyordu. Timsahların evleri etrafı suyla çevrili en büyüğü iki katlı yapılardı. Quazlac'da birleşen nehirlerde yansıyan gün ışığı Tsolzet'leri ve isimlerini bilmediğim kuş benzeri canlıları uyandırıyordu. Kuşlar renkli kanatlarını açıp timsahların rengârenk evlerine nispet yapar gibi uçuşuyorlardı. Görevim evimden uzak bu gezegeni izlemek değildi. Baktığım her yerde düşmanların izlerini takip ediyordum. Hekate'nin Galaksi Meclisi yanlısı Baş Sözcüsüne karşı çıkan askerler Quezlac'ı kuşatmıştı. Bulutların ardına, yörüngede bizi izleyen uzay gemimiz Gayretgah, İmparatorluk gemileri ile çatışma sonrası yardım getirmek için uzaklaşmıştı. Asi askerler, düşman İmparatorluk birliklerine karşı elimizde sadece bizim tarafımızdaki timsahlar ve asilerin ablukası altında günlerdir bizi bekleyen ve elçiliğimizi koruyan Akıncılar vardı.

Timsahlar çok katlı yapılar inşa etmedikleri için iki katlı binalardan birinin tepesine çıktığınızda tüm şehri görmek mümkündü. Yüzbaşı Tekin'le beraber akıncılarımdan keskin nişancı Zoya'nın peşinden çatıya çıkmıştım. İkisi de başka meslekler söyleseler de, biri insan diğeri Timsah iki casusumuz, Daya ve Yiozi neler olduğunu anlamak için sokaklardaydılar. Akıncı takımımın kalan üyeleri ve büyükelçi Ogawa aşağıda bizi bekliyorlardı. Önce elçilik binasına baktım. Asilerin ellerinde hafif zırhlı araçlar vardı. Ellerindeki silahlar zırhsız Timsahlarla savaşmak için üretilmişti. Elçiliğin girişi barikatla kapatılmıştı. Duvarların ardında zırhları içinde akıncıları görebiliyordum. Bir an girişe yakın bir gölgenin içinde bir hareketlenme fark ettim. Güneş beklenmedik bir yansıma ile gölgeleri ayırmıştı. Gölgeler arasında iki imparatorluk imalatı keşif zırhı vardı. Büyüklüklerinden timsahlar için yapıldıkları belliydi. Çipimle alanı işaretledim.

"İyi iş Halil Teğmenim, benim gözümden kaçmıştı." Yüzbaşı Tekin ağzını açmada çipten göndermişti. Yaralı bacağı hareketini zorlaştırsa da aklına bir etkisi olmamıştı.

"Yiozi ile Daya gelinceye kadar aşağı inmeye ne dersiniz?" Yüzbaşı Tekin yaralı bacağına elini koyup başıyla onayladı. Zoya'yı tüfeğini yerleştirdiği kuytuda bırakıp aşağı indik.

Akıncılarım sokağı kontrol eden noktalara yerleşmişlerdi. Sezgin Çavuş, Onbaşı Jake ile beraber telsizden elçiliktekilere ulaşmaya çalışıyordu. Asilerin dinlemeyeceği bir yöntemle yayın yapabileceğimiz tüm frekanslarda engelleme vardı. Gayretgah gittiği için lazer ile gemi aracılığıyla haberleşmemiz mümkün değildi. Kutay Çavuş sokağın girişini parmağı tetikte gözlüyordu. Ogawa ve timsahların pilotu kumanyalarını açmış, kurutulmuş saha yemeğini kemiriyorlardı. Gözlerimi kapatıp tünellerin girişinde yakaladığım haberleşme ağını tekrar bulmaya çalıştım. Jake onbaşı büyük ihtimalle gözünü kapatmadan keşfedebilirdi ama benim çiple elektronik harp yapabilmem için gözlerimi kapatmam gerekiyordu. Zırh işlemleri ve güç kalkanı matematiği ne kadar kolay geliyorsa, haberleşme de o kadar zor geliyordu.

Zırhımın "izinsiz bağlantı" ve "imzalanmamış uygulama" alarmlarına aldırmadan taramayı genişlettim. Sonunda ağa bağlanmıştım. Çipim yabancı kodlarla haberleşen ağın bilgilerini benim anlayacağım hale getirmek için bir kaç saniye bekledi. İşlem bittiğinde şehirdeki tüm timsahların yerini görebiliyordum. Timsahlar asker ya da sivil olarak ayrılmış, siviller de asi ya da dost diye işaretlenmişti. Asilerin elçiliğin ve baş sözcünün sarayı dışında aktif değillerdi. Ağın içinde şehirden uzaklaşan bir bağlantı fark ettim. Bağlantıyı takip ettiğimde bir düğüm noktasına vardım. Hekate'yi kaplayan ağların haberleştiği bir merkeze ulaşmıştım. Bu ağı kim oluşturduysa Timsahlardan daha yüksek teknoloji kullanıyordu. Ağ çipimle etkileşime geçiyor, yeni protokoller yüklüyordu. Aldığım tüm veri güvenliği eğitimlerine rağmen bağlantıyı kesmeye çalışmadım. Tanımadığım ağa sebepsiz yere bu kadar güvendiğimi fark edince bağlantıyı kesip Jake'e mesaj attım. Akıncıların bu gibi durumlar için de eğitilmiştir ve birliğin güvenliği için gereğini yapmaktan çekinmeyiz.

Jake, Sezgin ile koşarak yanıma geldi. Protokol gereği Sezgin zırhımın acil kesicilerini aktifleyip kaskımı çıkarttı. Jake sırt çantasından çıkarttığı kabloları ense kökümdeki girişlere taktı. Kablolar girdiğinde gözlerim kararadı.

#

Çip Akıncı'nın tüm algılarına bağlıdır. Sinir sistemimde bir ara istasyon görevi görür. Bu sayede Akıncı'ya gereken yükseltmeleri sağlaması ve sinir sistemine bağlı olmayan güçlendirmeleri kullanması mümkün olur. Zırha, Akıncı jetlerine veya uzay gemilerindeki konsollara bağlanmayı sağlayan bu özellik bizleri siber saldırılara açık yapmıştı. Akıncı siber saldırı şüphesi altındaysa tüm sistemleri kapanır ve sahadaki komutan olur verinceye kadar da açılmazdı. O sırada bilinçsiz, uyku ile uyanıklık arasında bir halde olursunuz. Ben de öyle olmalıydım ancak değildim.

Metal duvarlı bir odanın

içindeydim. Duvarlarda anılarım akıyordu. Küçük bir çocukken futbol oynarken ayağımı kırdığım gün, annemin savaşa giderken bize hoşça kal dediği an, ya da babamın bana ilk silahı verdiği gün duvarlarda beliriyor sonra da yerini başka bir anı alıyordu. Odanın ortasında yerden yukarı bir kaide yükseldi. Kaidenin üstünde parıldayan bir mavi elmas vardı.

"Halil, seni uzun süredir izliyordum. Sonunda başkalarının haberi olmadan seninle konuşabileceğim anı yakaladım." Ses odanın her yanından geliyor gibiydi. Ancak nedense kaynağının kaidenin üzerindeki elmas olduğunu biliyordum.

"Kimsin sen? Benden ne istiyorsun?"

"Ben Xcolet'in Arinek dediğiyim."

"Güldürme beni, bir tanrı olduğunu mu iddia ediyorsun?"

"Hayır Halil, ben bir tanrı olduğumu asla söylemedim. Xcolet de bana tanrı demez. Ben onlar için sadece Arinek'im."

"Nesin sen? Zihnime nasıl sızdın?" Zihnimi saldırıya karşı korumak için bildiğim tüm çip güvenlik uygulamalarını çağırdım. Ancak saldırganı uzaklaştıramıyordum.

"Ben Arinek'im. Şimdilik sadece bunu bilmen yeterli. Seni Hekate'ye geldiğinden beri izliyordum. Senin kadar uygun birini yüzyıllardır görmemiştim. Seni hayallerinin ötesinde güçlü kılabilirim. Tek istediğim beni yanına alman."

"Elbette, siber güvenliğin ilk dersinde bu öğretildi. Saldırı altındaysanız asla düşmana bir milim bile vermezsiniz. Arinek misin nesin, bil ki biz Akıncılar asla geri çekilmeyiz. Beni yok etmen daha kolay olacaktır."

"Evet, senin geri çekilmeyeceğini biliyorum. Ancak teklifim bir yenilgi değil sadece stratejik ortaklık olacak. Şimdi cevap vermeni beklemiyorum. Aynı düşmana karşı savaşıyoruz. Ben de imparatorluğun yenilmesini istiyorum, sen de. Bana inanmayacağını da biliyorum. O yüzden sana iki hediye veriyorum." Siber saldırı alarmlarım çalıştı ve anında sustular. Arinek'in zihnime yeni bir güç kalkanı fonksiyonu yüklemişti.

"Halil, gözlerini açtığında sende bir saldırı izi bulamadıklarını söyleyecekler. Ben sizin bu basit teknolojinizden kat kat ilerideyim. Zamanın yok. İmparatorluğun askerlerinden önce kutuptaki üsse gelmek zorundasın. Orada imparatorluğun aradığı güçlü bir silahı bulacaksın. Fakat Quezlac'daki işini halletmeden kutuplara gitmen mümkün değil. Hızlı olmalısın. Zırhlarla dövüşürken sana verdiğim fonksiyonu kullan. Güç kalkanının neler yapabildiğine sen de şaşıracaksın."

Oda kararmaya başladı. Kaide çıktığı gibi sessizce yere indi.

"İkinci hediyem ise asilerin Hekate üzerinde oluşturduğu karartma için. Eğer asilerin ana haberleşme noktalarından birine girebilirsen, bir tanesi sarayın kapısının önünde kurulu, sana yüklediğim ikinci uygulama ile bu karartmayı kaldırabilirsin."

Karanlığın içinden bir ses yankılandı.

"Unutma, biz aynı taraftayız."

Gözlerimi açtığımda Yüzbaşı ve takımım beni izliyorlardı. Uzakta Yiozi ve Daya'nın gözlerinin üzerimde olduğunu gördüm. Daya tüfeğini bana doğrultmuştu.

"Halil Teğmenim. Onbaşı Jake çipini inceledi. Tüm aramalarımıza rağmen senin bağlandığın ağı da bulamadık." Yüzbaşı konuşmamı engellemek için elini kaldırdı. "Ancak bu bir saldırı olup olmadığını göstermiyor. Bizim cihazlarımız sana bir saldırı olmadığını söylüyor olsa da ben sana inanıyorum. O yüzden seni uyandırdık. Hala Akıncı yeminine bağlı bir Akıncı mısın?" Düşündüm. Bu soruya tek cevap verilebilirdi.

"Evet komutanım, hala Akıncı'yım." Yüzbaşı'nın sesinden gülümsediği anlaşıyordu.

"O zaman içinde olduğum durumun zorluğunun farkındasındır." Yüzbaşı eliyle akıncılarımı gösterdi. "Takımın hiç bir üyesi için takımı ve görevi riske atamayız. Seni de burada bırakamayız." Bunun nereye gideceğini biliyordum. Fakat Akıncı olmayı seçerken bunun olabileceğini de kabul etmiştim. Cevap verirken sesimin titremediğine eminim.

"Evet komutanım farkındayım. Eli silah tutan herkese ihtiyacınız var."

"Doğru söyledin Teğmenim. O yüzden sana tek başına yapabileceğin bir görev vermem gerekiyordu."

"Evet komutanım." Savaşıyorsam hala Akıncı'yım demekti.

"Senin görevin elçiliğin girişindeki zırhlıları oyalamak. Bu sayede biz de içerideki birliğe ulaşıp karşı saldırı düzenleyebiliriz." Bir an durdu. Sesinde pek duymadığım bir ton vardı.

"Teğmenim bu görevin ne demek olduğunu anlıyorsun değil mi?"

"Evet komutanım, benim görevim kurduğunuz pusu için dikkatlerini dağıtmak. Bu görevin sonunda zırhımın, belki de benim geri dönmemi beklemiyorsunuz."

"Doğru Teğmenim, senin çok iyi bir Akıncı olduğunu biliyorum ama birliği riske atamam. O yüzden bağlantın sadece ses bağlantısı olacak ve birliğin ana ağına bağlanamayacaksın. Rütbeni hak ettin onu elinden almam, ancak bu takıma emir verme yetkin elinden alındı. Sen hala bir Akıncı olduğunu gösterinceye kadar da böyle olacak."

"Anlaşıldı komutanım."

Yüzbaşı Akıncılarla konuşmaya giderken ben duvarın dibinde tek başına kalmıştım. Yüzbaşı Tekin'in haklı olduğunu biliyordum ancak haklı olması bu emrin kolay olduğu anlamına gelmiyordu.

#

Göreve başlama emri verilmeden önce Yiozi yanıma geldi. Onunla konuşmak için sadece dış sesi açtım, yüzümü görmesini istemiyordum.

"Halil Teğmenim, neler olduğunu anlamıyorum ama bunu hak etmiyorsun."

"Hak ediyorum, Yiozi. Akıncı olmak her tür saldırıya hazırlıklı olmak demektir. Ben bir saldırıyı durduramadım."

"Gene de sana verilen ceza çok ağır." Yiozi beyaz pullu çenesini kızgınlıkla açtı.

"Emir bu, Yiozi. Benim görevim onu yerine getirmek." Yiozi ikna olmamıştı. "Senin görevin nasıl geçti? Asilerle savaşacak birilerini bulabildin mi?"

"Doğrusu asiler kabul görmüyor ve çoğunluk baş sözcünün yanında ama Quezlac dışındaki birliklere ulaşamamak en büyük problem. Karartma yüzünden burada ne olduğunu bilmiyor bile olabilirler."

"Bu imkânsız. Şüphelenmemiş olabilirler mi?"

"Elbette bizim ordumuz bağımsız birliklerden oluşur. Quezlac'ı savunması gereken askerler haberleşmenin başındaysa ve dışarı başka bilgi gitmiyorsa olanlardan diğer birliklerin haberi olmaz. Bu yıldızlar arası karanlıkta savaştığımız zamanlardan kalma bir gelenektir."

"Yiozi eğer haberleşme karartması kalkarsa bize yardıma gelecek birlikler bulabileceğini mi söylüyorsun?"

"Evet, Halil Teğmen. Karartma kalkarsa bu isyanın çok çabuk çözüleceğine inanıyorum."

Yüzbaşının sesi çipimden değil, zırhımın telsizinden geldi. Yakın olmamıza rağmen karartmanın etkisi yüzünden parazitliydi.

"Akıncılar, uçun."

Yiozi de emri duymuştu. Başıyla beni selamladı ve sırtındaki tüfeği eline alıp yerine geçti. Akıncılarıma son kez baktım. Bu küçük ekibin başarısı benim işimi iyi yapmama bağlıydı. Zırhımın gizlenme işlemcisini açtım. Zırh hidrolikleri optimize edip adımlarımın sesini azalttı. Kamuflaj motoru algılayıcılardan gelen görüntüye göre zırhın yüzeyini en yüksek ortam karışmasına getirdi. Bunlara rağmen yolumu gölgelerden çizmiştim. Karanlığın içinde, binaların gölgeleri arasında ilerledim.

Elçiliğin önüne vardığımda Timsah kontrol noktasındaki askerler beni fark etmemişlerdi. Zırhım hedefleri gösterdi ve ben seçtim. Kolumdaki plazma üretecinden üç plazma mermisi fırladı. Islık gibi bir ses çıkartıp tüfeklerle bekleyen iki timsahı ve ağır makinelinin arkasındaki timsahın kafasına ulaştı. Plazmanın çarpması ile timsah parçaları havaya saçılmıştı ancak benim de yerim ortaya çıktı.

Birden zırhım Arinek'in yüklediği uygulamalardan birini çalıştırdı ve kaçınma manevrasına geçti. Ben havaya sıçrayıp kaçarken, saklandığım gölgeye zırh delici mermiler düşmüştü. Toprakta ufak bir krater açılmış ve ardımdaki duvar parçalanmıştı.

Hidrolikleri zorlayan bir hızla yere indim. Timsah zırhlıları saklandıkları yerden çıkmış ağır silahlarını bana çevirmişlerdi. Plazma üretecini zırh deliciye çevirdim ve en yakındaki zırhlıya

ateş ettim. Timsahın zırhının bacağından vurdum. Zırhın kaplaması plazmayı sönümlemeye çalıştı ama zırh delicinin mikro mızrağına dayanamadı. Açılan delikten içeri akan plazma metal çığlıklar çıkartarak zırhın ayağını kopardı. İlkini halletmiştim ama ikinci timsah boş durmamıştı.

Onun ateşlediği zırh delici mermi sol kolumun üstüne isabet etti. Güç kalkanım saldırıya karşılık vererek sertleşti. Plazmadan fırlayan mikro mızrak ufak bir güneş gibi parıldadı ve söndü. Zırh enerjimin yarısından çoğunu kaybetmiştim ancak zırh işlevselliği yüzde yüzdeydi. Havaya zıpladım. Tabanlarımdaki jetleri ateşleyip düşman zırhlısının üstüne atladım. Keşif zırhı benim saldırı zırhım kadar güçlü değildi. Timsahın zırhının bacakları yüküme dayanamadı ve eklemleri koptu. Plazma üretecimden bir mikro mızrak çağırdım. Pilot kabinine ateş ettim.

Yakın olduğumuz için mikro mızrak parçalanmadan zırha ulaştı ve onu deldi. Zırhın ses sisteminden yayılan Timsahın ölüm çığlığı sokağı kapladı. Saldırı başlayalı bir kaç saniye olmuştu ama zırhları yenmiştim. Yüzbaşı benim bu kadar çabuk işi bitirmemi beklemiyordu. Pusunun başarısı için devam etmeliydim.

Elçiliğin kapısına koştum. Timsahların yaptığı bariyeri yıkıp içeri adım attığımda hiç beklemediğim bir görüntüyle karşılaştım. AT40 sınıfı saha destek toplarından biri bariyerin ardına kurulmuştu. AT40 zırhlara karşı alan koruması için üretilmişti. Uzak mesafe plazma atışları için tasarlanmış üretici çok güçlüydü. Üç kişiyle kullanılabilen bu top İmparatorluk kuvvetlerinin en etkili alan hâkimiyet topuydu. Üç imparatorluk askeri, zırhlarının içinde topun başındaydılar. Namlu yere çevrilmiş ve beni hedeflemişti. Plazma gökleri yıkan bir sesle namludan fırladı.

Yapacak hiç bir şeyim yoktu. Arinek'in yüklediği zırh uygulamalarının hepsini aktifledim. Bu mesafede kaçacak yerim yoktu. Kollarımı önümde kavuşturdum ve güç kalkanımı önde topladım. Plazma güllesi güç kalkanıma dokunduğunda kalkanım erimeye başladı. Böyle bir saldırıya dayanacak gücüm yoktu. Bir kaç saniye daha kazanabilmek için zırhın tüm enerjisini güç kalkanına aktardım. Enerji seviyem yüzde yirminin altına düştüğünde çipimde yeni bir uygulama belirdi. Arinek'in yüklediklerinden biri güç artışı sağlıyordu. Enerji seviyem yüzde beşe düşmüştü. Arinek'in uygulamasını çalıştırdım.

Kollarımdaki sensörler plazmanın yakıcı enerjisini görmeye başlamışlardı. Güç kalkanı yok olmak üzereydi. Birden zırhıma, daha doğrusu güç kalkanıma yeni bir enerji kaynağı bağlandı. Kurumuş çöle bir damla yağmur yağmış gibiydi. Plazmanın saldırısı karşısında buharlaşıp gitti. Fakat yeni enerji kaynakları durmadı. Farklı yönlerden enerji akıyordu. Zırhım yüklendiği enerji ile parıldamaya başladı. Güç kalkanımdaki bozulma durmuş, kalkan tekrar etkinleşmişti. Güç kalkanımı plazma güllesi etrafında topladım. Enerji kaybını göz ardı etmiştim. Kollarımı kalkanı yönlendirmek için kullanıp plazma güllesinin havaya gönderdim. Gülle gökte bir kavis çizip topun üstüne düştü.

AT40 patlamanın şiddeti ile etrafa dağıldı. Plazma üreticisinin güvenlik şalterleri çalışmamış olmalı ki bir kaç artçıl patlama daha oldu. Hepsi durduğunda yıkıntının ortasında tek ayakta kalan bendim. Elçiliğin önündeki barikat dağılmış, Akıncılar ve elçiliğin yolu açılmıştı. Telsizden Yüzbaşı'ya ulaştım.

"Komutanım, elçilik yolu açık, ben Saray'a gidiyorum. Tamam."

Cevap gelmedi. Karartmanın etkisi ya da patlamanın zırhıma verdiği zarar yüzünden olabilirdi. Ancak İmparatorluk askerleri buradaysa Hekate'nin ve Galaksi Meclisi'nin yararı onları durdurmaktan geçiyordu. Güç kalkanımın enerjisini azaltıp saraya doğru koşmaya başladım. Akıncılarım beni yanlız bırakmıştı ama ben hala bir akıncıydım ve görevimi bitirecektim. Görev için tüm yardıma ihtiyacım vardı. Çipten Arinek'i bulduğum ağa uzandım.

"Arinek, benim için başka neyin var?"

Cevabı beklerken Sarayın önüne varmıştım. Savaş yeni başlıyordu.

Ayraç...

Ünlü Sözleri / Marlon Brando

çizer: instagram@insanlıkdahilinde

"Eğer Hollywood'daysam bunun sebebi parayı geri çevirecek ahlaki cesaretimin olmaması."

Marlon Brando

"cogito ergo sum"

HAYAL ET

Hayal Gücü Tetikleyicisi